

ΦΥΛΛΟΔΙΟ 1

Καθηγητής Γ. Ορφανίδης

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ

Αθήνα, 09/03/2018

Η ΠΡΟΣ ΚΑΛΥΨΗ ΥΛΗ

1. Βάρος επικλήσεως πραγματικών ισχυρισμών - βάρος αποδείξεως - νομική βασιμότητα αγωγής - αοριστία αγωγής.
2. Αρχή της διαθέσεως - Αρχή της συζητήσεως
3. Σύνθετες δίκες
4. Αντικείμενο δίκης
5. Ενστάσεις
6. Δικονομική ακυρότητα - Βίαιη διακοπή της δίκης - Ανυπόστατο δικαστικής αποφάσεως - Αναψηλάφηση.
7. Δεδικασμένο
- ➔ 8. Εναλλακτικές μορφές επιλύσεως διαφορών - Διαμεσολάβηση
9. Επιλογή θεμάτων από την έφεση
10. Κατάσχεση απαιτήσεων στα χέρια τρίτου
11. Διαταγή πληρωμής
12. Συγκρούσεις συμφερόντων δανειστών στην αναγκαστική εκτέλεση – Ανακοπή τρίτου (άρθρ.936)

Πιθανόν να μην τηρηθεί η σειρά.

Καλή επιτυχία, καλό εξάμηνο και καλή αποφοίτηση !

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Θεματική : - Βάρος επικλήσεως πραγματικών ισχυρισμών - νομική βασιμότητα αγωγής – αοριστία αγωγής – βάρος αποδείξεως.

1. Το βάρος επικλήσεως πραγματικών ισχυρισμών είναι ένα θέμα που επηρεάζει το νόμω βάσιμο της αγωγής και των ενστάσεων καθώς επίσης το θέμα της αοριστίας της αγωγής και των ενστάσεων. Η αγωγή υπόκειται ως γνωστόν σε μία τριπλή αξιολόγηση. Είναι το θέμα του παραδεκτού, του νόμω βάσιμου και της ουσιαστικής βασιμότητας. Αντίστοιχες είναι οι κατηγορίες και στις ενστάσεις. Προκύπτει επομένως η διάκριση των τριών βαθμίδων αξιολογήσεως. Κατά κανόνα δυσχέρειες δημιουργεί η έννοια της νομικής βασιμότητας. Μια αγωγή είναι νόμω αβάσιμη είτε για πραγματικούς είτε για νομικούς λόγους. Για πραγματικούς λόγους είναι νομικά αβάσιμη η αγωγή όταν και αληθών υποτιθεμένων των πραγματικών γεγονότων που επικαλείται ο ενάγων, αυτά δεν πληρούν το πραγματικό του κανόνα δικαίου. Για νομικούς λόγους συντρέχει έλλειψη νομικής βασιμότητας όταν γίνεται επίκληση μιας έννομης συνέπειας που δεν προβλέπεται στον νόμο (π.χ. ηθική βλάβη για συμβατικές παραβάσεις, ζητείται αποζημίωση για ελαττώματα του πωληθέντος πράγματος [540 ΑΚ]). Ενίοτε γίνεται λόγος και για μη νόμιμη αγωγή.

2. Υπάρχει σαφής διάκριση μεταξύ ελλείψεως νομικής βασιμότητας και αοριστίας της αγωγής. Η αοριστία αποτελεί την βασικότερη περίπτωση κηρύξεως μιας αγωγής ως απαράδεκτης. Αόριστη όπως τονίσθηκε μπορεί να είναι και η ένσταση.

3. Διάκριση αοριστίας και ελλείψεως νομικής βασιμότητας : Στην περίπτωση της αοριστίας υπάρχει το ελάττωμα ότι δεν αναφέρονται συγκεκριμένα πραγματικά γεγονότα που θα επιτρέψουν στο δικαστήριο το έργο της δικαστικής υπαγωγής και της εξετάσεως της υποθέσεως. Γίνεται απλώς επίκληση νομικών εννοιών (π.χ. υπαιτιότητα, παράνομη συμπεριφορά, κυριότητα, πλάνη), αορίστων εννοιών (π.χ. ουσιώδες ελάττωμα, δυσαναλογία παροχής – αντιπαροχής) ή αξιολογικών κρίσεων (π.χ. σπουδαίος λόγος καταγγελίας της συμβάσεως, αντίθεση της δικαιοπραξίας στα χρηστά ήθη, υπέρμετρη ποινική ρήτρα, πολυτελής διαβίωση, υπερβολική ταχύτητα). Στην ουσία δηλαδή αποδίδεται το γράμμα του νόμου και όχι τα γεγονότα της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

Αντίθετα στην περίπτωση της νόμω αβάσιμης αγωγής ελλείπει η επίκληση ενός γεγονότος που είναι αναγκαίο για την επέλευση της έννομης συνέπειας (π.χ. μεταγραφή συμβάσεως όταν αυτή απαιτείται κατά νόμο ή θεωρείται η παροχή ληξιπρόθεσμου χωρίς αναφορά αν υπήρξε δικαστική ή εξώδικη όχληση εκ μέρους του δανειστή) ή αναφέρεται ένα γεγονός που δεν πληροί το

πραγματικό του κανόνος δικαίου (π.χ. κατάρτιση συμβάσεως εγγυήσεως με προφορικό τρόπο).

Κατά τα λοιπά η αγωγή μπορεί να είναι ορισμένη.

Κάμψη της προέκδο. ως προς το ορισμένο.
Βεβαίως, πολλές φορές η απλή προβολή μιας νομικής έννοιας θεωρείται από τη νομολογία ως αρκούντως ορισμένη με την έννοια ότι τα κατ'ιδίαν πραγματικά γεγονότα που την συνθέτουν θα προκύψουν από τις αποδείξεις. (Αυτό έγινε λ.χ. δεκτό σε σχέση με την αμέλεια ή την κυριότητα ως προδικαστικό ζήτημα). Υπάρχουν επίσης έννοιες που είναι κοινώς γνωστές νομικές έννοιες της αποδ. από την καθημερινή ζωή και δεν απαιτούν περαιτέρω εξειδίκευση (δάνειο, πώληση). Η αναφορά του άρθρου 224 θεωρείται αρκετή και η αγωγή είναι ορισμένη.

N.4335/15
Συζητησι
↓
4. Θεραπεία : Η αόριστη αγωγή δυσχερώς μπορεί να θεραπευθεί στο πλαίσιο της κύριας δίκης με τις προτάσεις. Η διάταξη του άρθρ. 224 προϋποθέτει ήδη άσκηση ορισμένης αγωγής. Το θέμα τίτλος ασχολείται με την προστασία του εναγομένου που παραβιάζεται αν η αόριστη αγωγή προαβερ συμπληρωθεί κατά τη συζήτηση της υποθέσεως ή σε ένα χρόνο λίγο πριν από τη συζήτηση (με τις προτάσεις). Αντίθετα η νόμω αβάσιμη αγωγή μπορεί να συμπληρωθεί με τις προτάσεις κατά το ελλείπον στοιχείο. Εδώ δεν αιφνιδιάζεται ο αντίδικος κατ'ανάγκη αφού υπάρχει ήδη κατά τα λοιπά ορισμένη και νόμω βάσιμη αγωγή (αμφ.). Η συμπλήρωση θα γίνει δυνάμει του άρθρ. 224. Όμως πάλι μπορεί να απαιτείται αναβολή της συζητήσεως προς προστασία του εναγομένου. Μέχρι προτινος κρατούσε η άποψη ότι η βελτίωση μιας νόμω αβάσιμης αγωγής στο πλαίσιο της εκκρεμούς δίκης συνιστούσε απαγορευμένη μεταβολή της βάσεως της αγωγής.

Σημαντικό είναι επίσης το στοιχείο ότι δεν είναι δυνατή η θεραπεία μιας αγωγής που είναι αόριστη ή νόμω αβάσιμη α) μέσω της παραπομπής στην αγωγή σε έγγραφο ή β) μέσω της τοποθετήσεως του εναγομένου στην αγωγή. Είναι πάντως δυνατή η αναγνώριση (αποδοχή) από τον εναγόμενο (298) μιας νόμω αβάσιμης αγωγής όπως επίσης μπορεί ο ενάγων να παραιτηθεί από την νόμω αβάσιμη ή την αόριστη αγωγή (294) και να ασκήσει στη συνέχεια μια νόμω βάσιμη ή ορισμένη αγωγή. Υποστηρίξιμη είναι πάντως και η αντίθετη άποψη κατά την οποία είναι δυνατή η θεραπεία μέσω της τοποθετήσεως του εναγομένου.

5. Το ζήτημα του νόμω αβασίμου και της αοριστίας θα πρέπει να αντιμετωπισθεί σε συσχετισμό με το θεσμό της υποχρεωτικής συμπράξεως πληρεξουσίου δικηγόρου (94 επομ. ΚΠολΔ) που έχει την ευθύνη της άρτιας συντάξεως δικογράφου. Πρέπει όμως να συσχετισθεί και με την μη ύπαρξη ή την μη πρακτική εφαρμογή προβλέψεων για την υποχρέωση του δικαστή να καθοδηγεί τους διαδίκους και να τους καλεί να συμπληρώσουν την αοριστία ή την έλλειψη νομικής βασιμότητας της αγωγής.

6. Συνέπειες : Αν η αγωγή είναι αόριστη, θα απορριφθεί ως απαράδεκτη. Πρόκειται για απόρριψη για μη ουσιαστικούς λόγους (ΑΚ 263). Αν η αγωγή είναι νόμω αβάσιμη θα πρέπει να διακρίνουμε. Αν πρόκειται για έλλειψη για νομικούς λόγους (ζητείται μία μη προβλεπόμενη στο νόμο συνέπεια) η αγωγή θα απορριφθεί για ουσιαστικούς λόγους. Αν πρόκειται για έλλειψη για πραγματικούς λόγους, τότε για λόγους επιεικειάς γίνεται δεκτό ότι η αγωγή θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη και όχι όπως θα έπρεπε για ουσιαστικούς λόγους. Αυτό σημαίνει ότι αν ελλείπει ένας ισχυρισμός ή αν

προβληθεί ένας ισχυρισμός που δεν πληροί το πραγματικό του κανόνας δικαίου, τότε με την προϋπόθεση της προηγούμενης βελτιώσεως μπορεί να ασκηθεί νέα αγωγή.

7. Ως αντιστάθμισμα στη δραστική συνέπεια της απορρίψεως μιας αγωγής ως νόμω αβασίμου και της ελλείψεως δυνατοτήτων θεραπείας προσφέρονται οι εξής δυνατότητες :

α) Ο Κώδικας καθιερώνει ένα στενό αντικείμενο της δίκης (ιδιαίτερως σημαντικό σε περίπτωση συρροής αξιώσεων). Αυτό είναι κρίσιμο για το θέμα του δεδικασμένου.

β) Τα χρονικά όρια δεδικασμένου (σημαντικό για συμβάντα χρονικά μεταγενέστερα της εγέρσεως της αγωγής) οριοθετούνται με αναγωγή στο χρόνο της ασκήσεως της αγωγής(με συνεκτίμηση του 224) για τον ενάγοντα και στο χρόνο της συζητήσεως ή της προκαταθέσεως προτάσεων για τον εναγόμενο.

8. Το κρίσιμο ερώτημα είναι το θέμα του περιεχομένου που θα πρέπει να έχει μια αγωγή για να είναι νόμω βάσιμη.

α) Οι απαιτήσεις για τη σύνταξη νόμω βάσιμης αγωγής καθορίζονται από την κατανομή του βάρους επικλήσεως των νομικά κρίσιμων πραγματικών ισχυρισμών. Σύνδεση του βάρους επικλήσεως με το χρονικά ύστερο βάρος αποδείξεως, με την έννοια ότι όποιος φέρει το βάρος αποδείξεως φέρει και το βάρος επικλήσεως. Το βάρος αποδείξεως έχει πρακτική σημασία στο τέλος της δίκης συνεπηρεάζει όμως το βάρος επικλήσεως που έχει τη σημασία του κατά τη διάρκεια της δίκης.

β) σύνδεση της προβληματικής με τη διάκριση θεμελιωτικών και αντιθέτων (εξαιρετικών) κανόνων δικαίου. Τριπτή διάκριση των εξαιρετικών κανόνων δικαίου σε καταργητικούς, δικαιοανασταλτικούς και διακωλυτικούς. Η ορολογία στη θεωρία και νομολογία δεν είναι ενιαία.

- Ο κάθε διάδικος φέρει το βάρος επικλήσεως των γεγονότων που πληρούν το πραγματικό ενός ευνοϊκού γι' αυτόν κανόνας δικαίου.

- Το βάρος επικλήσεως για τα θεμελιωτικά γεγονότα της αγωγής το φέρει ο ενάγων· το βάρος επικλήσεως για τα καταργητικά, ανασταλτικά ή διακωλυτικά γεγονότα του δικαιώματος το φέρει ο εναγόμενος. Δεν φέρει το βάρος επικλήσεως και αποδείξεως ο διάδικος που απλώς ισχυρίζεται ένα γεγονός, όπως πεπλανημένως γίνεται δεκτό (από φοιτητές αλλά και πρακτικούς του δικαίου). Θα πρέπει να διαγνωσθεί προηγουμένως αν το συγκεκριμένο γεγονός ανήκει σε θεμελιωτικά γεγονότα ή σε γεγονότα που πληρούν το πραγματικό ενός εξαιρετικού κανόνα δικαίου. Θα πρέπει δηλαδή να χαρακτηριστεί ο κρίσιμος πραγματικός ισχυρισμός ως ανήκων σε θεμελιωτικούς ή εξαιρετικούς κανόνες δικαίου. Αν ο ενάγων αναφέρει λ.χ. τη μη εξόφληση του δανείου αυτό δεν σημαίνει ότι φέρει και βάρος επικλήσεως και κυρίως αποδείξεως για τον ισχυρισμό της εξοφλήσεως.

9. Από τη διάκριση μεταξύ θεμελιωτικών γεγονότων αφ' ενός και καταργητικών κ.λ.π. γεγονότων αφ' ετέρου προκύπτει η διάκριση ανάμεσα στη βάση της αγωγής (224) και στις ενστάσεις, η διάκριση ανάμεσα στην άρνηση της αγωγής και στις ενστάσεις, η διάκριση ανάμεσα στις ενστάσεις και αντενστάσεις καθώς και η έννοια της συνθετής και απλής ομολογίας (352 -353).

10. Ο ενάγων οφείλει να ισχυρισθεί τα θεμελιωτικά γεγονότα του δικαιώματος που προβάλλει και μόνο αυτά· το ίδιο βάρος φέρει ο εναγόμενος για τα καταργητικά κ.λ.π.
- Αν ο ενάγων δεν ανταποκριθεί στο βάρος επικλήσεως των θεμελιωτικών γεγονότων η αγωγή είναι νόμω αβάσιμη. Θα απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη, ακόμη και όταν ο εναγόμενος ερημοδικεί (271 III). Πρόκειται για σημαντική συνέπεια και η σχετική εξέταση από το δικαστήριο γίνεται αυτεπαγγέλτως.

11. Τα θεμελιωτικά γεγονότα που θα πρέπει να επικαλεσθεί ο ενάγων προκύπτουν από την φύση των κανόνων δικαίου, από την ερμηνεία αλλά και από τη διάπλαση του δικαίου μέσω της νομολογίας. Μέσω της νομολογίας μπορούν να αξιωθούν προϋποθέσεις (πραγματικοί ισχυρισμοί) που δεν υπάρχουν στον νόμο. Στα θεμελιωτικά γεγονότα μπορούν να ανήκουν όχι μόνο θετικά γεγονότα (π.χ. τήρηση τύπου) αλλά και αρνητικά (π.χ. αυτοπαρξία οφειλής, 904 ΑΚ). Μερικές φορές το γεγονός που ανήκει στα θεμελιωτικά γεγονότα δεν χρειάζεται να αναγράφεται ρητά στην αγωγή αλλά υπονοείται (π.χ. ισχυρισμός για κατάρτιση σύμβασης χωρίς ρητή μνεία ότι δεν υπήρχε αναβλητική αίρεση στη βάση της απόψεως ότι η ύπαρξη καθαρής δικαιοπραξίας ανήκει στα θεμελιωτικά γεγονότα). Με την έννοια αυτή το βάρος επικλήσεως είναι στενότερο σε σχέση με το βάρος αποδείξεως.

12. Η διάκριση μεταξύ θεμελιωτικών και καταργητικών ή ανασταλτικών κανόνων δικαίου είναι κατά κανόνα ευχερής. Υπάρχει η διαφορετική χρονική στιγμή που επιτρέπει τη διάκριση (η εξόφληση ή η κατάχρηση δικαιώματος ή παραγραφή έπεται της συστάσεως μιας αξιώσεως). Σημαντική και δυσχερής είναι αντίθετα η διάκριση ανάμεσα σε θεμελιωτικούς και διακωλυτικούς κανόνες δικαίου (λ.χ. η διάσωση του πλουτισμού [909 ΑΚ] ως ένσταση ή ως άρνηση επηρεάζει τις απαιτήσεις για το νόμω βάσιμο της αγωγής). Η δυσχέρεια διακρίσεως μεταξύ θεμελιωτικών και διακωλυτικών γεγονότων οφείλεται στο στοιχείο ότι ένα και το αυτό γεγονός μπορεί να αντιμετωπισθεί και ως θεμελιωτικό και ως διακωλυτικό. Λ.χ. η αναβλητική αίρεση μπορεί να αντιμετωπισθεί ως θεμελιωτικό γεγονός (δηλαδή υποχρέωση του προβάλλοντος αξιώσεις από τη σύμβαση να επικαλεσθεί την ύπαρξη καθαρής συμβάσεως) ή ως διακωλυτικό (υποχρέωση του αντιδίκου να επικαλεσθεί την ύπαρξη αναβλητικής αιρέσεως). Ο αγοραστής προβάλλει αξιώσεις λόγω ελαττωμάτων του πωληθέντος πράγματος· είναι βάρος του πωλητή να επικαλεσθεί ότι ο αγοραστής γνώριζε ή από βαρεία αμέλεια αγνοούσε το ελάττωμα ή έχει το βάρος ο αγοραστής να ισχυρισθεί ότι δεν γνώριζε ή ότι δεν αγνοούσε από βαρεία αμέλεια (537 ΑΚ) ; Θα πρέπει να επικαλεσθεί και αποδείξει την πράξη αποκτήσεως αυτός που ισχυρίζεται ότι κατέστη εγκύρως κύριος ή ο μέχρι τότε κύριος που αμφισβητεί την μεταβίβαση της κυριότητας θα πρέπει να επικαλεσθεί ότι ο μεταβιβάσας δεν ήταν κύριος και ότι ο αποκτήσας ήταν κακής πίστεως ; (ΑΚ 1036).

13. Εναλλακτικές προσπάθειες κατανομής του βάρους αποδείξεως και κατ'επέκταση του βάρους επικλήσεως (925 ΑΚ). Κατάδειξη της σπουδαιότητας της προβληματικής στην περίπτωση αδυναμίας προβολής των νομικά κρίσιμων πραγματικών ισχυρισμών (ευθύνη ιατρού, παραγωγού προϊόντος κλπ). Είναι ένα ζήτημα που επηρεάζει την παροχή έννομης προστασίας. Αν δεν υπάρξει

• Αν η νομολογία θέλει να διευκολύνει βάρος επικλήσεως και αποδείξεως χρησιμοποιεί ως θεμέλιο το 925 ΑΚ.

241

μια διαφορετική κατανομή του βάρους επικλήσεως ο ενάγων βρίσκεται σε μια αδυναμία προβολής μιας νόμω βάσιμης ή μιας ορισμένης αγωγής αφού αγνοεί τα κρίσιμα γεγονότα.

14. Η αντιμετώπιση του ζητήματος της αοριστίας ή της νομικής βασιμότητας στους ανώτερους βαθμούς δικαιοδοσίας.

α. Κατ'έφεση δίκη. Αυτεπάγγελτη λήψη υπόψη του παραδεκτού και της νομικής βασιμότητας της αγωγής κατ' απόκλιση από το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της εφέσεως. Δεν απαιτείται δηλαδή προβολή με λόγο εφέσεως εκ μέρους του εκκαλούντος των ελλείψεων για το παραδεκτό και το νόμω βάσιμο.

β. Αντίθετα είναι η κατάσταση στην κατ'αναίρεση δίκη. Ανάγκη προβολής της πλημμέλειας με λόγο αναίρεσεως με πρόσθετη μνεία ότι η πλημμέλεια προβλήθηκε στους κατωτέρους βαθμούς δικαιοδοσίας (562 II).

γ. Η αξίωση περισσότερων ή λιγότερων στοιχείων για τη νομική βασιμότητα της αγωγής δικαιολογεί τον πρώτο λόγο αναίρεσεως για παράβαση κανόνων ουσιαστικού δικαίου (559 αρ. 1). Αντίθετα, η παρά το νόμο θεώρηση αγωγής ως παραδεκτής ή απαράδεκτης πληρεί το πραγματικό του ανααιρετικού λόγου με αρ. 14.

Διάφορα

15. Οι ενστάσεις προϋποθέτουν κατάφαση των θεμελιωτικών γεγονότων από τον ενιστάμενο. Πρόκειται για δικαστική ομολογία με τη μορφή της συνθέτου ομολογίας (άρθρ. 353 ΚΠολΔ). Ο ενάγων δεν χρειάζεται να αποδείξει επομένως την ιστορική βάση της αγωγής (εξόφληση, παραγραφή, εικονικότητα). Το ίδιο ισχύει για τις αντενστάσεις που προϋποθέτουν ότι καταφάσκει η αλήθεια των πραγματικών γεγονότων που στηρίζουν τις ενστάσεις.

16. Οι κανόνες για το βάρος επικλήσεως δεν αλλάζουν αν πρόκειται για αρνητική αναγνωριστική αγωγή. Το βάρος αποδείξεως για την εικονικότητα ως ένσταση το έχει ο ενιστάμενος αδιαφόρως αν ενάγεται για την εκπλήρωση της συμβάσεως από τον αντισυμβαλλόμενο ή αν ο ίδιος ασκεί αρνητική αναγνωριστική αγωγή με θέμα την ακυρότητα της συμβάσεως λόγω εικονικότητας.

17. Ο προβληματισμός για την αοριστία και το νόμω βάσιμο τίθεται και για τις ενστάσεις. Οι συνέπειες όμως εδώ είναι σημαντικότερες και ιδίως επιβαρυντικές για τον διάδικο σε σχέση με την αγωγή λόγω της διατάξεως του άρθρ. 330 ΚΠολΔ. Η διάταξη αποκλείει την επαναφορά με οποιοδήποτε τρόπο (άρθρ. 933 παρ. 4, αρνητική αναγνωριστική αγωγή). Βεβαίως η αόριστη ένσταση μπορεί να προβληθεί αν εξαλειφθεί η αοριστία της ως λόγος εφέσεως. Θα πρόκειται για νέο πραγματικό ισχυρισμό ως λόγο εφέσεως που επιτρέπεται με την συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρ. 527 ΚΠολΔ.

18. Τις διακωλυτικές ενστάσεις δεν απαιτείται να τις ισχυρισθεί ο ενάγων σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν. Το βάρος επικλήσεως και αποδείξεως το φέρει ο εναγόμενος. Αν όμως τις αναφέρει ο ενάγων, τότε ο εναγόμενος απαλλάσσεται και από το βάρος επικλήσεως και αποδείξεως. Το ίδιο ισχύει για τις αντενστάσεις που αναφέρονται από τον εναγόμενο. Είναι η

περίπτωση της αποκαλούμενης προκαταβολικής ομολογίας. Η θέση αυτή δεν ισχύει όμως για τα θεμελιωτικά γεγονότα της αγωγής που δεν μπορούν να αναπληρωθούν από την τοποθέτηση του εναγομένου όπως αναφέρθηκε (π.χ. ο εναγόμενος αναφέρει ότι η σύμβαση καταρτίσθηκε συμβολαιογραφικώς, κάτι που παραλείπει να αναφέρει ο ενάγων στην αγωγή που απαιτείται κατά νόμο).

19. Έγγραφα και ισχυρισμοί : Πρέπει να υπάρξει διάκριση. Άλλο είναι ο ισχυρισμός και άλλο το έγγραφο με το οποίο αποδεικνύεται ο ισχυρισμός. Δεν αναπληρώνεται η ανάγκη επικλήσεως ισχυρισμών με την προσκόμιση του εγγράφου. Δηλαδή, δεν υφίσταται επίκληση με βάση το άρθρ. 106 ΚΠολΔ αν προσκομίζεται ένα έγγραφο από το οποίο προκύπτει η εξόφληση ή άλλος πραγματικός ισχυρισμός. Οι πραγματικοί ισχυρισμοί προτείνονται με την αγωγή, τις προτάσεις των μερών, την προσθήκη – αντίκρουση που λαμβάνει χώρα σε σχέση με τους ισχυρισμούς των προτάσεων.

20. Νομική βασιμότητα αγωγής – διάπλαση δικαίου – αόριστες έννοιες.

21. Αοριστία και νόμω αβάσιμο ανακοπής (632, 933). Το όλο θέμα της νομικής βασιμότητας και της αοριστίας είναι πολύ περισσότερο σημαντικό σε σχέση με την ανακοπή που ως ένδικο βοήθημα εισάγει πρωτογενή παροχή έννομης προστασίας. Η ανακοπή έχει συγκεκριμένες προθεσμίες που είναι πολύ σύντομες και η κρατούσα γνώμη δεν δέχεται εφαρμογή του άρθρ. 263 ΑΚ. Έτσι ο οφειλέτης κινδυνεύει να απολέσει την κυριότητα της κατοικίας του σε πλειστηριασμό επειδή ασκήθηκε μια αόριστη ανακοπή του άρθρ. 933 . Το ίδιο θέμα τίθεται με την πρακτικώς σπουδαία ανακοπή του άρθρ. 632 κατά της διαταγής πληρωμής αν και εδώ υφίστανται και οι δυνατότητες θεραπείας μέσω της ανακοπής του 933 ή και της ασκήσεως κατά την ορθότερη γνώμη αρνητικής αναγνωριστικής αγωγής.

α. Δυνατότητα προσθέτων λόγων (585 II). Αμφισβητείται αν απαιτείται η ύπαρξη ενός τουλάχιστον νόμιμου και παραδεκτού λόγου ανακοπής (βλ. και 569 I) προκειμένου να στηριχθεί το δικόγραφο των προσθέτων λόγων ανακοπής. Το θέμα δυσχεραίνεται από τον τρόπο κατά τον οποίο η κρατούσα γνώμη προσδιορίζει τη προθεσμία ασκήσεως προσθέτων λόγων.

β. Συνέπειες απορρίψεως ανακοπής ως νόμω αβάσιμου ή απαραδέκτου είναι ιδιαίτερα δραστικές. Στη βάση της κρατούσας απόψεως δεν υπάρχει διαφορά αν ο λόγος ανακοπής είναι αόριστος, νόμω αβάσιμος ή ουσία αβάσιμος. Αυτό σημαίνει ότι η ανακοπή αποδεικνύεται ως περισσότερο επικίνδυνη στο σημείο αυτό σε σχέση με την αγωγή (263 ΑΚ) .

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ (πρακτικά εν μέρει ειλημμένα από τη νομολογία)

1. Με απόφαση της Γενικής Συνελεύσεως (Γ.Σ.) Οικοδομικού Συνεταιρισμού διεγράφησαν ορισμένα μέλη μετά από αιτιολογημένη πρόταση του Διοικητικού Συμβουλίου ένεκα καθυστέρησης εκπληρώσεως των υποχρεώσεων τους.
Κατά νόμο η σχετική απόφαση της Γ.Σ. περί διαγραφής μπορεί να προσβληθεί μέσα σε προθεσμία ενός μηνός από την νόμιμη κοινοποίηση στον ενδιαφερόμενο της περί διαγραφής αποφάσεως. Με την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας αυτής αποσβέννυται το προς ακύρωση δικαίωμα του διαγραφέντος μέλους και η απόφαση της Γ.Σ. καθίσταται απρόσβλητη. Για να τεθεί σε κίνηση η αποκλειστική προθεσμία του ενός μηνός απαιτείται κοινοποίηση στον ενδιαφερόμενο της απόφασης για την διαγραφή.
Με βάση τα παραπάνω τα διαγραφέντα μέλη άσκησαν στο αρμόδιο δικαστήριο αγωγή για ακύρωση της Γ.Σ. του Συνεταιρισμού περί διαγραφής τους. Στην αγωγή δεν διαλαμβανόταν ο χρόνος κατά τον οποίον έλαβαν γνώση της αποφάσεως της Γ.Σ. για την διαγραφή. Το πρωτοβάθμιο και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απέρριψαν την αγωγή για ακύρωση της απόφασης της Γ.Σ. του εναγόμενου Συνεταιρισμού περί διαγραφής ως αόριστη επειδή δεν αναφερόταν σ' αυτήν το χρονικό σημείο της γνώσης της απόφασης εκ μέρους τους. Μετά από άσκηση αναίρεσης το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαία για το ορισμένο της αγωγής η αναφορά του χρόνου που έλαβαν γνώση τα μέλη της αποφάσεως της Γ.Σ. Αντίθετα, ο εναγόμενος συνεταιρισμός έπρεπε να επικαλεσθεί για την απόκρουση της αγωγής ως ασκηθείσας εκπροθέσμως τον χρόνο γνώσεως.
2. Ο Α άσκησε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών αγωγή κατά του Β με αίτημα να καταδικασθεί να του καταβάλει το ποσό των 50000 ευρώ ως εγγυητής σε σύμβαση δανείου που είχε καταρτίσει ο Α με τον Γ. Στην αγωγή ισχυρίσθηκε ότι ο Γ δεν επέστρεψε το ποσό του δανείου ως όφειλε την μέρα που ήταν επιστρεπτέο με αποτέλεσμα η απαίτηση του εκ του δανείου να καταστεί ληξιπρόθεσμη και απαιτητή. Αυτό σημαίνει συγχρόνως ότι δύναται να αξιώσει και την καταβολή του σχετικού ποσού από τον εγγυητή Β.
Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως ο Β αντέταξε με τις προτάσεις του ότι η αγωγή είναι αόριστη αν όχι νόμω αβάσιμη επειδή σε αυτή ο ενάγων δεν μνημονεύει αν για την παροχή της εγγυήσεως τηρήθηκε ο έγγραφος τύπος που απαιτεί η διάταξη του άρθρου 849 ΑΚ.
Ο Α απαντώντας στον ισχυρισμό αυτό του Β με την προσθήκη - αντίκρουση των σχετικών προτάσεων του απάντησε ότι ο Β ήταν εκείνος που θα έπρεπε να επικαλεστεί την τυχόν έλλειψη του τύπου και όχι ο ίδιος που θα έπρεπε να ισχυριστεί το γεγονός της τηρήσεως του. Σε κάθε περίπτωση δηλώνει τώρα με την προσθήκη - αντίκρουση ότι η εγγύηση είχε δοθεί εγγράφως και ότι ανεξάρτητα από το γεγονός αυτό προσκομίζει στο δικαστήριο το έγγραφο με την παροχή εγγυήσεως (ΕλλΔνη 2008/1409).
Τι θα πράξει το Δικαστήριο;
3. Ο αγοραστής Α άσκησε αγωγή κατά του πωλητή Π με αίτημα την καταβολή σ' αυτόν του ποσού των 3.000 ευρώ που αντιστοιχεί σε μείωση τιμήματος. Ισχυρίσθηκε ότι το πωληθέν πράγμα είχε πραγματικά ελαττώματα (ΑΚ 537, 540). Ο Π με τις προτάσεις ζήτησε την απόρριψη της αγωγής ως αόριστης ή νόμω αβάσιμης επειδή ο Α δεν επικαλείτο στην αγωγή ότι δεν γνώριζε κατά την σύναψη της σύμβασης πως το πράγμα δεν ανταποκρίνεται στη σύμβαση. Ο Α αντέταξε ότι ο Π ήταν εκείνος που έπρεπε να επικαλεσθεί τη γνώση του Α. Ποία η επίπτωση της ορθής απάντησης στο ορισμένο ή νόμω βάσιμο της αγωγής;
4. Η Α κατήρτισε με τον Β σύμβαση πωλήσεως στο πλαίσιο της οποίας μεταβίβασε την κυριότητα του πράγματος. Ο Β επί έτη και παρά τις οχλήσεις της Α δεν κατέβαλε το τίμημα. Κατόπιν τούτου η Α άσκησε αγωγή στο αρμόδιο δικαστήριο. Επικαλέσθηκε την κατάρτιση της συμβάσεως πωλήσεως, την παράδοση του πράγματος, τις οχλήσεις για καταβολή του τιμήματος, τη μη εκπλήρωση της παροχής από τον αγοραστή. Ο Β αμφισβήτησε όλο το περιεχόμενο της αγωγής και την υποχρέωσή του για καταβολή. Ισχυρίσθηκε ότι είχε εκπληρώσει την υποχρέωσή του για καταβολή του τιμήματος. Επικουρικώς ισχυρίσθηκε ότι η απαίτηση της Α είχε παραγραφεί. Η Α αντέταξε τον ισχυρισμό ότι ο αγοραστής είχε αναγνωρίσει την υποχρέωσή του από την πώληση με ρητή δήλωσή του ώστε να έχει επέλθει διακοπή της παραγραφής (ΑΚ 260). Ο Β από την πλευρά του υποστήριξε ότι ο ισχυρισμός προβάλλεται απαραδέκτως και έπρεπε να είχε προβληθεί στην αγωγή. Το δικαστήριο δεν μπόρεσε να σχηματίσει δικανική πεποίθηση για το θέμα της εκπληρώσεως της παροχής μετά την εξάντληση όλων των αποδεικτικών δυνατοτήτων. Ερωτάται : α) Τι θα πράξει το δικαστήριο για το θέμα της εκπληρώσεως ή μη της παροχής ; β) Έχει σημασία ποιος διάδικος ισχυρίσθηκε το θέμα της εκπληρώσεως ή μη

της παροχής; γ) Είναι ορθός ο ισχυρισμός του Β για το απαράδεκτο του ισχυρισμού για διακοπή της παραγραφής; Έπρεπε να περιέχεται στην αγωγή;

5. Ο Α άσκησε προς φύλαξη κινητό πράγμα στον Β (ΑΚ 822) ο οποίος χωρίς σχετικό δικαίωμα εκποίησε το πράγμα προς τον Γ. Ο Α άσκησε τη διεκδικητική αγωγή κατά του Γ. Ο Γ ζήτησε την απόρριψη της αγωγής ως αόριστης ή νόμω βάσιμης με την αιτιολογία ότι δεν ισχυρίζεται ότι ήταν (δηλαδή ο Γ) κακής πίστωσης κατά την απόκτηση. Ο Α ανταπάντησε ότι αυτός (ο Γ) οφείλει να επικαλεσθεί την καλή πίστη του.

6. Ο Α άσκησε αγωγή κατά Β για καταβολή τιμήματος από σύμβαση πώλησεως. Στην αγωγή ανέφερε ρητά ότι ο Β παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του δεν εξοφλεί την υποχρέωσή του. Με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις του ο Β ισχυρίσθηκε εξόφληση της οφειλής την 1-10-2010. Διεξήχθησαν αποδείξεις για τον ισχυρισμό της εξοφλήσεως. Το δικαστήριο δε σχημάτισε πλήρη δικανική απόφαση. Τι θα πράξει; α) θα αναβάλει την έκδοση αποφάσεως; β) θα εκδώσει απόφαση που δεν θα αναπτύσσει δεδικασμένο; γ) θα διατάζει στο διηνεκές νέες αποδείξεις; δ) θα χρησιμοποιήσει το μηχανισμό του αντικειμενικού βάρους αποδείξεως; τι θα σήμαινε κάτι τέτοιο εν προκειμένω;

7. Ο εργαζόμενος Α άσκησε αγωγή κατά της εταιρείας Ο για παράλειψη προαγωγής κατά τον οικείο κανονισμό. Η Ο με τις προτάσεις ζήτησε την απόρριψη της αγωγής ως αόριστης. Ειδικότερα ο Α δεν ισχυρίζεται στην αγωγή ότι υπερείχε εκτός του προαχθέντος και όλων εκείνων που επίσης δεν προήχθησαν. Ο Α αντέταξε ότι η αγωγή του ήταν ορισμένη. Εναπόκειται στην Ο να υποστηρίξει ότι υπήρξαν άλλοι μη προαχθέντες που υπερέχουν αυτού. Ο ίδιος (ο Α) δεν μπορούσε να γνωρίζει έτσι και αλλιώς κάτι τέτοιο, αφού δεν είχε πρόσβαση στους υπηρεσιακούς φακέλους τους.

8. Ο Α άσκησε μετά από έτη αγωγή κατά του Β σε σχέση με αξίωση του από σύμβαση δανείου. Προς απόκρουση της αγωγής ο Β επικουρικώς ισχυρίσθηκε ότι επήλθε αποδυνάμωση της αξιώσεως του ενάγοντος επειδή δεν ασκήθηκε επί πολλά έτη και από την όλη συμπεριφορά του είχε σχηματίσει την εύλογη εντύπωση ότι δεν πρόκειται να προβληθεί. Ο Α αμφισβήτησε τον ισχυρισμό αυτό του Β. Το δικαστήριο δεν μπόρεσε να σχηματίσει δικανική πεποίθηση αν ο ενάγων είχε προβεί ενδιάμεσως σε ενέργειες που απέβλεπαν σε επιδίωξη της αξιώσεως. Ερωτάται: Τι θα πράξει το δικαστήριο; Θα ενεργοποιήσει το βάρος αποδείξεως και ποιος το φέρει αυτό; Θα πρέπει να ισχυρισθεί ο ενάγων και να αποδείξει ότι η απαίτησή του είναι βάσιμη και δεν αποδυναμώθηκε ή θα πρέπει να αποδείξει ο εναγόμενος Β την αποδυνάμωση;

9. Οι Α και Β κατήρτισαν σύμβαση πώλησεως. Μετά από ορισμένο διάστημα ο Α άσκησε αγωγή για καταβολή του τιμήματος. Ο Β αρνήθηκε την αγωγή ισχυριζόμενος ότι κατά την κατάρτιση της συμβάσεως πώλησεως είχε συμφωνηθεί τριετής πίστωση του τιμήματος. Το δικαστήριο προβληματίσθηκε αν θα πρέπει να απορρίψει την αγωγή ως νόμω αβάσιμη ή ως αόριστη γιατί έχει την γνώμη ότι η πίστωση του τιμήματος υπήρξε συστατικό στοιχείο της συμβάσεως πώλησεως και επομένως ο Β προβαίνει σε άρνηση αυτής. Αντίθετα ο Α υποστήριξε ότι με το ισχυρισμό για πίστωση εισάγεται ένσταση αφού πρόκειται για εξαίρεση από το γενικό κανόνα της αμέσου καταβολής του τιμήματος.

Αν ήθελε υποτεθεί ότι η συμφωνία πιστώσεως του τιμήματος καταρτίσθηκε μετά την συμφωνία καταρτίσεως της πώλησεως, η νομική κατάσταση είναι διαφορετική; Και αν όχι γιατί; → το ένν. γωρμ, ενυπάρχει

10. Ο Α άσκησε αγωγή κατά του Β με αντικείμενο να αναγνωρισθεί η κυριότητα του επί ακινήτου η οποία αμφισβητείται από τον εναγόμενο. Ως λόγο κτήσεως της κυριότητας επικαλέσθηκε την έκτακτη χρησικτησία. Η αγωγή μετά από διεξαγωγή αποδείξεων έγινε πρωτοδίκως δεκτή. Κατά της αποφάσεως ασκήθηκε έφεση για εσφαλμένη εκτίμηση αποδείξεων. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο με βάση την πάγια νομολογία εξέτασε το θέμα του ορισμένου της αγωγής χωρίς να υπεισέλθει στην εξέταση της βασιμότητας του λόγου εφέσεως. Θεώρησε ότι η αγωγή ήταν αόριστη γιατί σ' αυτήν δεν αναφερόταν ότι το συγκεκριμένο ακίνητο ήταν δεκτικό χρησικτησίας (ΑΚ 1054). Κατόπιν τούτου δέχθηκε την έφεση, εξαφάνισε την απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και απέρριψε την αγωγή ως αόριστη. Κατά της αποφάσεως του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου ασκήθηκε αναίρεση με την αιτιολογία της εσφαλμένης εφαρμογής κανόνων του ουσιαστικού δικαίου. Κατά τον ενάγοντα - αναιρεσεινόντα δεν ήταν υποχρεωμένος για τη νομιμότητα της αγωγής να αναφέρει ότι το ακίνητο ήταν δεκτικό χρησικτησίας. Αυτό είναι ένα θέμα που αφορούσε τον εναγόμενο που θα έπρεπε να προβάλει κατ' ένστασιν τον ισχυρισμό ότι το ακίνητο ήταν ανεπίδεκτο χρησικτησίας και σε περίπτωση αμφισβητήσεως να αποδείξει τον ισχυρισμό αυτό. Ο Άρειος Πάγος θεώρησε το λόγο αναιρέσεως βάσιμο και εξαφάνισε την απόφαση του Εφετείου.

→ ένδικο μέσο → μεταβίβ. αντιστά. ενέστω

9/3/2018

-1-

ΠΡΑΚΤΙΚΑ 9/3/18

①, ②, ⑤, ⑩ → Βάρος απόδειξης

② Ο ενόχων αναφέρεται με τον αμφοί.

Πιο κρίσιμες οι προτάσεις του αναφορέως ~~Ευρωπαϊκού~~

Οι αμφοί ισχυρισμοί εντάσσονται με το δικ. του αμφοί.

• Τρίτη αξιολόγηση ενδ. βοηθημάτων

→ παραδεκτό

→ νομική βασιμότητα

→ ουσιαστική βασιμότητα

→ νομικοί λόγοι

→ πραγματικοί λόγοι (απαιτών υποτιθέμενη

→ απόδειξη

ισχυρισμών).

→ υπόσταση → αρκούντως ορισμένη• Αοριστία αμφοί → η εξοδίκηση των πραγμ. περιστατ.

→ Για συνήθεις / τετραμύρες στις συνήθεις έννοιες

→ Διαφορ. ότι ένας νομικά ανεξαρτητός πραγμ. ισχυρισμοί

ΔΕΝ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΕ ΑΟΡΙΣΤΙΑ.

(συνήθεις έννοιες όχι π.χ. συνήθεις εξωνήσεις)Η αοριστία του νόμου αβάσιμα → δεν θεωρείται ως
τους ισχυρισμούς του ενόχων κατά τη σύγκριση
(που ελήφθησαν κατά 433/18 έχει καταρριφθεί).Είναι νομοθετικό έλεγχος και αμφοί βασίλειος στους
αμφοί ισχυρισμούς.→ κρίνει, δεν θεωρείται ως
παραπομπή σε έγκριση.224 → θεωρητικά είναι δυνατό η θέρμανση του νόμου
αβάσιμα → διορθώσεως διαδικασίας έως τη σύγκριση.Ζήτημα όμως → αρχή της ισότητας - ποιος θα καταδικάσει
προτάσεις ο αναφορέως; - δικ. κρίνεται
Οτις, δεν θεωρείται η αοριστία.

2-

- 4 Διάκριση του ορισμένου vs νομικώς βασισμένου, όταν ο διάδικος επικαλείται μόνο τους νομικούς λόγους, ενώ δεύτερη περίπτωση αναφέρει τους νομικούς λόγους που στηρίζουν το πλάγη του κ.δ.

Απαράδεικτο
(263)

→ ουσιαστικοί λόγοι
→ Μη ουσιαστικούς λόγους

(4 ειδών)

7. направление 16x10p

2 answers

- Στο δικαστικό την έκταξη πριν αρχίσει για το σεβασμό
 χωρίς να ακροατήρια (έκταση κωδικοποίησης
 Γιατί Όχι! Στο Εθνικό Δίκαιο } αν το
 κατά Παράδειγμα → @ αν αντιστοιχεί = Δικαστή

κατά
Παύλο

- Πότε είναι νόμος βάσιμη; Συνδεδγ. ^{Γενάρημ δίκημ-κατὰ δ. αμφίμ} βάσιμς επιδικασίμ
⊕ βάσιμς αυτοδικίμ

ATIOG - PE

↳ Στο τέλος της δίκης όταν
το δικ. δε μπορεί να
δυναμώσει την ψήφη ~~αυτή~~

Διάκριση → δικαιοδοτική → δικαστική συμπεριφορά με τους
→ Δικαστικούς
→ Δικαστικούς δικ. → Θεωρία (π.χ. τήρηση τύπου)
→ Αρνητική (π.χ. έσταση για αναγνώριση συντάξης)

Ένα και το αυτό δικ. μπορεί να είναι και τα δύο.
π.χ. τήρηση τύπου

(η) αναθεωρητική αίτηση, 1

→ Υπάρχει δυσκολία, διότι συνηθίζουν χρονικά.
909 όχι αμφισβήτηση αδικαιολογίας του έργου ενώ ο πλουτογός
→ ο ενόχως θα πει ότι έστειλε ο πλουτογός
(η) ο επαφρανός ότι δε έστειλε;

Ποιος αέρει το βάρος αποδείξεως και αποδείξεως;
απαφρανός (α) → Δικαστικός → το δέει ο προβλεπόμενος.
→ Δικαστικός → ο επαφρανός.

→ Όποιος αέρει το βάρος αποδείξεως

→ για την απαγωγή πλουτογού το αέρει ο
επαφρανός. Αν δει αποδείξει η
αίτηση θα βγει εναντίον του.
(από αμφισβήτηση)

• Αν Δικαστικός το ότι η δικαιοδοσία είναι κοινή αιτία,
από ο επαφρ. που δέει όχι αποδείξεως έχει το
βάρος αποδείξεως.

Εξουσιοδότηση από χρόνου → Δικαστικός

→ πάντα αυτός που επικαλείται δικ.

Δικαιοδοσία. 1 και 2 (δε έχουμε με το ουδ. δικαιο)

15/3/2018

Αν Δικαστ. παράσταση (βάρος από ο επαφρ.)

Από αυτή τη διάκριση → πρόσωπο το αποδεικνύει
επαφρανός → αν δεν υπάρχουν

Προσέχει από πέντε

② χωρίς δικαιοδοσία

Προσέχει από πέντε

π.χ. αναστολή πτώσης → με δικ. από ο (1000)

→ με συμβατική δικαιοδοσία. (1000, 1019)

→ (Αν) είναι στα Δικαστικούς → μπορεί να παραδει από αυτή την
→ (Αν) στα Επαφρανούς → πρέπει να προβλεπεί
αμφισβήτηση ή έσταση.

Εντάσσεται κατανομή π.χ. εφόσον συμπεριφορών
βάρος αποδείξεις →

βάρος επιδείξεως → (ως επιμέτρηση) ευσταθείας
 συμπεριφορών εφόσον των αποδείξεων
 ισχυρισμών (για να μην αβυσσός ή
 αταξία (21)

Λογική πείρα κυριαιότερο
 το ήθος της αρχικής.

το μόνο εύλογο
 προς χρεώ
 ημετέρας
 classes

Εξελίσσεται αυτοαμφότες
 από το β' βήμα δι. χωρίς
 προβολή έχει λόγω ελέγχου
 (απόδειξη αν' το μεταβλητό ή ανιστόχ. ελε
 ελέγχου)

π.χ. αν σε αγωγή ο εναγών μπορεί ν' αποδείξει έχει
 για κάθε περίπτωση αποδείξεων. Το β' βήμα
 μπορεί να τη βάλει αόριστη και να εξαφανιστεί.

Ενώ είναι αυτοφάει θα πρέπει να έχει προηγουμένως
 προβληθεί σε βήμα αρχικής.

Αδυναμία (αόριστη) → πραγματοί (ποσότητες)
 → αρχική (μήτρα τύπου)

π.χ. για δικαστική ικανότητα πρέπει να είναι ατος που είναι.
 (i) περιβαλλόμενα κωδών, περιβαλλόμενα βάρος επιδείξεως.

Το δικ. εξισώσεως περιβάλλεται → πρώτος λόγος ανιστόχ. ελε.
 (ii) δύο (559 §1)

~~αποδείξεις~~ έχει να κάνει με το βάρος επιδείξεως.

αρχική → αρχική αόριστη
 (ii) παράβ. κωδών για βάρος επιδείξεως.

• Οι ευσταθείς προϋποθέσεις παραδοχή π.χ. βεβαιώσεων είναι
 οι ανιστόχ. ελε. προϋποθέσεις παραδοχή των ευσταθείων.

Ανακοπή → 632 (πρόσκληση 40η) → επικινδύν λόγω γονιμότητας
 → πρόσκληση - αποφύγηση με
αόριστη - αόριστη αόριστη
 → κατά διαταγή πληρωμής
 (263) AK

- ① απόρριψη ως αδίστη → επιείκεια
 χρῆσις ~~φύλαξ~~ → πρῶτος. κ β βόρπις → δεικνυτικά
 → ΑΠ → διακινυτικά

Ο ευαγρῆτος θα ισχυριστεί το επιεικῆ.

Όταν ο ευαγρῆς λέει ἔβλεπα πρῶτον ἰστέ..., δὲν ἀντιπρῆξε,
 δὲν μποροῦσε νὰ πρῶ νὰ τίποτα. Δὲν εὐταξέσκει στο
 δεικνυτικά ἐπειδὴ τὸ εἶπε, δὲν εἶναι εὐταξία.

→ Η οὐδὲ. ἔχει κτάνει ΑΠ χωρίς νὰ καί κριθεῖ καὶ οὕτως.

- ② Ο ευαγρῆς πρέπει νὰ ἀποδείξει, ὁ τῶνος εἶναι
 στα δεικνυτικά.
 Δὲν μπορεῖ νὰ δεικνύει μετὰ τὴν προδοίαν ἀντιπρῆξι
 (S2F).

Η ἀμφὶ κατ' ἐπιείκεια δὲν κριθεῖ ἀδίστη.

- ③ Η φύλαξ εἶναι βγρυπὸς εὐταξία! Ἀντιπρῆξι ἐπικλήσεως
 εἶναι καὶ τὰ βγρυπὸς βγρυπὸτα.
 Ἀποτελεῖ πρὸς διακινυτικὴν εὐταξίαν!
 Ἐπομένως ἡ ἀμφὶ ἦταν ἀρκούντως οριζομένη!

ἀντιπρῆξι
 Ἀπὸ τὸ βῆρος ἀποδείξαι τὴν εὐταξίαν, τὸ δὲ
 δὲν μπορ. ἀντιπρῆξι ἐν εὐταξίᾳ, δὲν κριθεῖ βόρπις

- ④ α) τὴν ἀμφὶ καὶ δὲ ἀποδεχθεῖ.

β) ἔχει βγρ. αὐ εὐταξέσκει στα δεικνυτικά (ἢ) στα
ἐπιεικῆ. Δὲν ἔχει βγρ. ποῖος τὸ ἐπικαλέσται.

ἀρκούντως ορίσθ. ἡ ἀμφὶ αὐ πρὸς βγρ. πωτήσεως - παρὰ
 πρῶτον

→ βῆρος ἐπικλ. εὐταξίας ο β (ευαγρῆτος)

δ) Ἐπικουρὸς ἰσχυρ. ἀπὸ ἀντιπρῆξεως (δὲν ἀντιπρῆξε στο
 καὶ τὸν ἀδίστη (116)).

→ 260 → ἀντιπρῆξι

↓
 δὲν μπορ. νὰ τὸ πρῶ καὶ πρῶ, ἀλλὰ ἡ ἀντιπρῆξι
 ἔρχεται ἀπὸ ἀντιπρῆξι ἢ εὐταξία.

⑤ 1036 - kitchen number and per copy

Ποιος έχει το βαρύτερο σώμα, (είπατε σαν αρχή της
δύναμης).

→ Η επιμέλεια ζέρου είναι η καλή νίκη από το συνέχισμα.

→ Eucerin lipid

⑥ a) $\rightarrow \partial x_1$

ε) $\rightarrow$ όχι, παθιά για υποδ συνάρτησ. παρέρχεται - οίον
δεν ήταν διαδεδοτ το DNA

8) $\rightarrow$ OXI, η δίκη ηρώων να 'χε ένα τσίκο

δ) $\rightarrow$ NAI, το βάρος είναι ο B $\rightarrow$ θα αλληλεπιδράσει με ταξίφι

7. Αντίγραφο του καρπός απόδ. → δε προσφέρει να εμφανίσει τα αποτελέσματα των αποδείξεων του

5. δ ίσως $\rightarrow$ η σφραγή του, θα είναι ελαφρά αόριστη.

⑧ Η αποδοτικότητα → στα εξωτερικά, από το βάρος ^{τις αλλαγές} δυναμικότητας από ο εργαζόμενος.

ΕΙΡΑΣΤΕ στην απόδειξη, γτ στον επιμεδου θα το
έχετε ο ευλογει.

ΕΛΟΝΤΑ ΟΤΗΝ ΠΑΡΑΦΡΑΣΗ

⑨ 6) Eine Zeichnung (xquis aphaigritn)

α) Είναι στα συστηματικά στοιχεία που υπονοούνται.
(εξηλαστώνται).

4. Καταβολή του τιμήματος ^{από} Σεπτέμβριο, θα το

να ο ερώτης αλφά Gιστηρή, και ο αναγνώστης

Da riprobare se capungin.

10) Αρθροί η διαφύσην ΓΤΟΥ (ΑΤ)

40 ευχαρίστ. θα ναι στη ευχαρ
αγαπημένο Χριστιανό.

ΕΙΡΑΓΕΤΕ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ 16ης/6ης/21.

→ Το ορίγραμμα εξέρχεται αυτονόμως από το διανοίξιμο.

~~Focus on to probabilities as equal~~

Les autres nombreux clauses groupes deux exemples.)

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Αρχές της διαθέσεως και συζητήσεως

1. Αρχή διαθέσεως :

Σημαίνει κατά βάση ότι το δικαστήριο δεσμεύεται από τις αιτήσεις των διαδίκων (άρθρ.

106).

1.1. Δικαιολογικός λόγος καθιερώσεως : Πρόκειται για προέκταση στο πεδίο του δικονομικού δικαίου της αρχής της αυτονομίας της ιδιωτικής βουλήσεως (ΑΚ 361) και του απαλλοτριωτού των ιδιωτικών δικαιωμάτων.

1.2. Αρχή της αυτεπάγγελτης ενέργειας του δικαστή ως αντίθετη αρχή. Ισχύει λ.χ. στο πεδίο της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρ. 747 παρ. 4). Εδώ πρυτανεύει η προστασία του δημοσίου συμφέροντος. Συνήθως παρεμβάλλεται ο Εισαγγελέας. Αυτό ισχύει λ.χ. με βάση το πτωχευτικό δίκαιο για τη κήρυξη προσώπου σε πτώχευση (άρθρ. 5 παρ. 1 ΠτωχΝ).

1.3. Περιεχόμενο της αρχής της διαθέσεως :

1.3.α. έναρξη δίκης με πρωτοβουλία του ενάγοντος.

1.3.β. διάφορες ενστάσεις (π.χ. παραγραφή) πρέπει να προβληθούν από τον εναγόμενο.

1.3.γ. καθορισμός του αντικείμενου δίκης με πρωτοβουλία του ενάγοντος. Ο ενάγων επιλέγει ποια αξίωση θα προβάλει και το ύψος αυτής, σε ποια πραγματική και νομική βάση θα στηρίξει ένα δικαίωμα ως προς το οποίο αιτείται την παροχή έννομης προστασίας.

1.3.δ. κατάργηση δίκης με πράξεις των διαδίκων. Εδώ εντάσσονται ο δικαστικός συμβιβασμός (293), η αποδοχή της αγωγής (298), η παραίτηση από το δικαίωμα και το δικόγραφο της αγωγής (297),

1.3.ε. άσκηση ενδίκων μέσων με πρωτοβουλία των διαδίκων. Πρακτική σημασία εκδηλώνει η αρχή της διαθέσεως μέσω του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως (άρθρ. 522).

1.3.στ. πρόβλεψη ορισμένων δικονομικών συμβάσεων (άρθρ. 42 , 293 ΚΠολΔ).

1.3.ζ. η περίπτωση της δικαστικής ομολογίας (352. Βλ. και άρθρ. 597 εξ' αντιδιαστολής) και μέχρι προ τινος του επακτού όρκου ως αποδεικτικού μέσου.

1.4. Σε περίπτωση παραβάσεως της αρχής της διαθέσεως στοιχειοθετείται ο αναιρετικός λόγος του αριθμ. 9 άρθρ. 559 ΚΠολΔ.

1.5. Η αρχή της διαθέσεως υποχωρεί σε κάποιες περιπτώσεις. Εδώ εντάσσονται οι αεραρχιστικές ρυθμίσεις των άρθρ. 1378 ΑΚ, 595, 596 ΚΠολΔ, 692 παρ. 1, 694 παρ. 1, 691 αρ. 2 , 913 κρίσιμα παρ. 2 ΚΠολΔ. Το ίδιο ισχύει όταν το ουσιαστικό δίκαιο παρέχει σχετική εξουσία στο δικαστήριο (π.χ. άρθρ. 542 ΑΚ). Στις διαφορές του άρθρου 592 είναι περιορισμένη η εξουσία διαθέσεως των διαδίκων γιατί ελλείπει η κατά ουσιαστικό δίκαιο εξουσία διαθέσεως. Αυτό

ισχύει καίτοι η έναρξη της δίκης μπορεί να γίνει με πρωτοβουλία του ενάγοντος. Έμμεσος περιορισμός υπάρχει επίσης όταν το ουσιαστικό δίκαιο προβλέπει ότι οι αξιώσεις αυτομάτως εκχωρούνται στο δημόσιο ή σε φορέα δημοσίου δικαίου εάν δεν ήθελαν προβληθεί εντός ορισμένου χρονικού διαστήματος.

2. Αρχή της συζητήσεως

* Αρχή της ανακρίσεως → (744) Το δικ. είναι για την π. που έχει
2.1. Κάθε έννομη οικονομική τάξη έχει να αντιμετωπίσει το βασικό ερώτημα για το ποιος έχουν
διάδικος θα φέρει την ευθύνη της εισαγωγής και της επεξεργασίας του πραγματικού υλικού προαδελ.
στη δίκη. Θα το έχουν οι διάδικοι, θα το έχει το δικαστήριο, θα το έχουν αμφότεροι οι → έρχονται
παράγοντες της δίκης (δικαστήριο και διάδικοι) στη βάση μιας συνεργασίας ; Με άλλα λόγια σε συνδυασμό
του δικαστ.
από τα
αποδεδειγμένα.
τις αρχές συλλογής πραγματικών ισχυρισμών της συζητήσεως και της
ανακρίσεως.

2.2. Έννοια in abstracto της αρχής της συζητήσεως.

2.2.α. Οι πραγματικοί ισχυρισμοί εισφέρονται στη δίκη από τους διαδίκους.

2.2.β. Η δικαστική ομολογία και η μη αμφισβήτηση πραγματικών γεγονότων δεσμεύει το δικαστήριο (352, 261). → παρατήρηση αμφισβήτησε

2.2.γ. Αποδείξεις διατάζονται μόνο μετά από αίτηση των διαδίκων (107).

2.3. Η ρύθμιση του ΚΠολΔ (1968) : Από τις τρεις εκδηλώσεις της συζητητικής αρχής ο ΚΠολΔ υιοθετεί τις δυο πρώτες (άρθρ. 106). Αντιθέτως, ως προς τη διάταξη αποδείξεων ισχύει η ρύθμιση του άρθρ. 107 ΚΠολΔ για την δυνατότητα του δικαστηρίου να διατάζει και αυτεπαγγέλτως απόδειξη με αποδεικτικά μέσα που δεν πρότειναν οι διάδικοι.

2.4. Δικαιολογικός λόγος – αντικείμενο – ορολογία.

2.4.α. Υιοθετείται μια θεώρηση σύμφωνα με την οποία τα αντίθετα συμφέροντα των διαδίκων αποτελούν την κατάλληλη εγγύηση ότι θα προβληθούν στη δίκη όλοι οι κρίσιμοι πραγματικοί ισχυρισμοί. Αυτή η θεώρηση είναι και η κρατούσα. Στηρίζεται σε σκέψεις «ορθολογικής διαμορφώσεως» της δίκης. Αντιδιαστέλλεται από την άποψη που θεωρεί την αρχή της συζητήσεως ως προέκταση της αρχής της διαθέσεως και της κινήσεως της διαδικασίας με πρωτοβουλία των διαδίκων (άρθρ. 108) («ιδεολογική θεώρηση» της αρχής της συζητήσεως). Στο παρελθόν υπήρξαν έννομες τάξεις που είχαν υιοθετήσει την αρχή της διαθέσεως όχι όμως την αρχή της συζητήσεως. Δεν αμφισβητείται επίσης σήμερα ότι το δικαστήριο μπορεί να αναπτύσσει πρωτοβουλίες σε σχέση με τη συγκέντρωση του πραγματικού υλικού, κάτι που συνάδει περισσότερο σε μια θεώρηση της αρχής της συζητήσεως με σκέψεις ορθολογικής διαμορφώσεως της δίκης (π.χ. άρθρ. 236, 245).

2.4.β. Αντικείμενο της αρχής της συζητήσεως και της ανακρίσεως είναι μόνο πραγματικά γεγονότα που στηρίζουν την αγωγή, μια ένσταση ή μια αντένσταση. Εξαίρεση ισχύει για το αλλοδαπό δίκαιο, τα έθιμα και τα συναλλακτικά ήθη (337).

2.4.γ. Ορολογία: Η αρχή της συζητήσεως δεν σχετίζεται με τη συζήτηση της υποθέσεως. Αρχή της συζητήσεως έχουμε και σε διαδικασίες που στηρίζονται στην έγγραφη διεξαγωγή της δίκης.

2.5. Δεν αφορά η αρχή της συζητήσεως την εκτίμηση των αποδείξεων που γίνεται από το δικαστήριο, τον νομικό έλεγχο ή τη νομική υπαγωγή που επίσης είναι αποκλειστικό έργο του δικαστηρίου (iura novit curia). *→ αστική βάρος αποδείξεων*
έργο του δικαστή.

2.6. Κατάδειξη της πρακτικής σημασίας της αρχής της συζητήσεως όταν τα πραγματικά γεγονότα που δεν προβλήθηκαν αναδεικνύονται από τις αποδείξεις.

2.7. Αρχή ανακρίσεως ως αντίθετη αρχή (δημόσιο συμφέρον). Ισχύει κατ' εξοχήν στο πεδίο της ποινικής και της διοικητικής δίκης. Επίσης ισχύει στις διαφορές του άρθρ. 592 (βλ. ιδίως άρθρ. 597 ΚΠολΔ).

2.8. Στο πεδίο της πολιτικής δίκης η αρχή της ανακρίσεως απαντά στο πλαίσιο της εκούσιας δικαιοδοσίας (744) και εν μέρει κατά μια άποψη στα ασφαλιστικά μέτρα (691 αρ. 1).

2.9. Μετριάσμοι της αρχής της συζητήσεως.

2.9.α. Καθήκον αληθείας (116 ΚΠολΔ) *→ Magna Carta Δικονομία* που έχει ως περιεχόμενο και την αρχή της πληρότητας. Ο διάδικος δεν πρέπει να αρκείται δηλαδή στην παράθεση αληθών γεγονότων αλλά θα πρέπει και να μην αποκρύπτει αληθή γεγονότα. *που είναι επιχείρημα.*

2.9.β. Το δικαστήριο μπορεί και πρέπει να λαμβάνει υπ' όψιν του πασιδήλα γεγονότα, γνωστά στο δικαστήριο γεγονότα (336). Όμως το δικαστήριο απαγορεύεται να χρησιμοποιεί τις ιδιωτικές του γνώσεις γιατί έτσι μετατρέπεται σε μάρτυρα του εαυτού του, έχει όμως τη δυνατότητα λήψεως υπ' όψιν διδαγμάτων κοινής πείρας (336).

2.9.γ. Υπάρχει επίσης υποχρέωση του δικαστηρίου για καθοδήγηση των διαδίκων (232, 234, 236, 245). Ατυχώς καταργήθηκαν αντίστοιχες διατάξεις για τις δίκες ενώπιον του ειρηνοδικείου (311, 251).

2.10. Κατά το συζητητικό σύστημα είναι ωστόσο αδιάφορο, κατά κανόνα, ποιος διάδικος εισάγει στη δίκη πραγματικούς ισχυρισμούς. Ο ενάγων καίτοι δεν οφείλει αναφέρεται σε ενστάσεις και ο εναγόμενος σε αντενστάσεις. Αυτό ισχύει για τις διακωλυτικές και τις καταργητικές ενστάσεις καθώς και για τα γεγονότα των δικαιοανασταλτικών ενστάσεων *→ αιτήματα* (11α^α άρθρ. 336). Επομένως, η έλλειψη ικανότητας για δικαιοπρακτική ικανότητα ως ισχυρισμός και διακωλυτική ένσταση θα ληφθεί υπόψη έστω κι αν προβάλλεται από τον ενάγοντα. Αυτό δεν ισχύει βεβαίως για γεγονότα που είναι αναγκαία και πρέπει να επικαλεσθεί ο ενάγων για το νόμω βάσιμο της αγωγής. *→ με αίτημα του διαδικαίου* Είναι η προβληματική του βάρους επικλήσεως που σε σχέση με τα στοιχεία της αγωγής κατά την κρατούσα γνώμη γίνεται αποκλειστικά με βάση τους αγωγικούς ισχυρισμούς (προηγούμενο μάθημα).

2.11. Σε περίπτωση παραβάσεως της αρχής της συζητήσεως υπάρχει ο αναιρετικός έλεγχος (άρθρ. 559 αριθμ. 8) πράγμα που καταδεικνύει την υψηλή διαβάθμιση της αρχής. Είναι αυτονόητο ότι η παράβαση είναι και λόγος εφέσεως αφού όλοι οι λόγοι αναιρέσεως είναι και λόγοι εφέσεως.

2.12. Χρόνος – τρόπος προβολής πραγματικών ισχυρισμών στη δίκη. Κρίσιμες είναι οι διατάξεις των άρθρ. 224, 527 ΚΠολΔ. Οι ισχυρισμοί εισφέρονται στη δίκη μέσω της αγωγής, των προτάσεων ή με δήλωση κατά την προφορική συζήτηση της υποθέσεως.

2.13. Οι διάδικοι προβάλλουν ισχυρισμούς στη δίκη μέσω της αγωγής (ενάγων – αντενάγων), των προτάσεων (αμφότεροι οι διάδικοι) και με την προσθήκη - αντίκρουση στις προτάσεις που κατέθεσαν. Παράλληλα, είναι δυνατή και η προβολή ισχυρισμών κατά τη συζήτηση της υποθέσεως με προφορικό τρόπο (άρθρα 237 και 591 παρ. 1 δ). Μαζί με τις προτάσεις κατατίθενται και τα αποδεικτικά μέσα (π.χ. έγγραφα, ένορκες βεβαιώσεις). Το όλο θέμα συνδέεται με το αν υιοθετείται το σύστημα της έγγραφης ή της προφορικής διεξαγωγής της δίκης.

2.14. Η δικανική πεποίθηση σχηματίζεται και με βάση το περιεχόμενο των συζητήσεων (340). Δηλαδή το δικαστήριο δεν σχηματίζει τη δικανική του πεποίθηση μόνο από τις αποδείξεις αλλά και από το σύνολο του περιεχομένου της συζήτησεως καθώς επίσης από το σύνολο των στοιχείων της δίκης (βλ. π.χ. 366 ΚΠολΔ). Την αρχή αυτή διατυπώνει με σαφήνεια και η ποινική δικονομία (άρθρ. 177 «αρχή της ηθικής αποδείξεως»).

3. Αυτεπάγγελτη ενέργεια του δικαστηρίου.

Είναι ένας θεσμός που θεωρείται ότι κείται στο μεταίχμιο της συζητητικής και ανακριτικής αρχής. Το δικαστήριο με τα στοιχεία της δίκης λαμβάνει υπόψη του κάποια γεγονότα χωρίς να χρειάζεται προβολή ενστάσεως από το δικαστήριο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η συλλογή των πραγματικών γεγονότων σε σχέση με τις διαδικαστικές προϋποθέσεις της δίκης.

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

16/03/2018

1. Ο Α, οικοπεδούχος, άσκησε αγωγή αποζημιώσεως κατά του Β ως εργολάβου λόγω ελαττωμάτων των διαμερισμάτων της αντιπαροχής που έλαβε. Ο εργολάβος πρότεινε προς απόκρουση της αγωγής την ένσταση της δεκαετούς παραγραφής κατ' άρθρο 643 ΑΚ. Με τις προτάσεις του ισχυρίσθηκε ότι ο ενάγων παρέλαβε τα διαμερίσματα τον Αύγουστο του 1998. Το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή με αποδοχή της ενστάσεως παραγραφής, όχι όμως βάσει του ισχυρισμού της παραλαβής των διαμερισμάτων τον Αύγουστο του 1998, αλλά με βάση το γεγονός ότι το 1999 ο εναγόμενος με κλήση του προσέφερε τα διαμερίσματα προς παράδοση. Το γεγονός αυτό είχε αναδειχθεί μέσω των αποδείξεων. Το Εφετείο εξαφάνισε την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου μετά από άσκηση εφέσεως. Παράλληλα, θεώρησε απαράδεκτο τον ισχυρισμό για συμπλήρωση της παραγραφής στη βάση του γεγονότος ότι το 1999 προσέφερε τα διαμερίσματα προς παράδοση που πρόβαλε ο εναγόμενος με την προσθήκη - αντίκρουση των προτάσεών του. (Σημείωση: Το πρακτικό αυτό διαμορφώθηκε με βάση πρότυπο δίκης στο οποίο λάμβανε χώρα συζήτηση της υποθέσεως. Αυτό σημαίνει ότι με την άσκηση της αγωγής προσδιορίζονταν δικάσιμος. Είκοσι ημέρες πριν από τη δικάσιμο τα μέρη έπρεπε να καταθέσουν προτάσεις και δεκαπέντε πριν τη συζήτηση προσθήκη - αντίκρουση. Σήμερα υπό το ισχύον καθεστώς η τελευταία ημέρα καταθέσεως των προτάσεων [άρθρ. 237 παρ. 1] αντιστοιχεί στην ημέρα της συζητήσεως [βλ. και άρθρ. 527 αριθ. 2 ΚΠολΔ]).
2. Από την προσκόμισθείσα ποινική δικογραφία το δικαστήριο διαπιστώνει την ύπαρξη ενός μάρτυρος που ήταν παρών κατά τη σύγκρουση και είχε γνώση των πραγματικών γεγονότων που ερίζονται στο πλαίσιο αστικής δίκης για καταβολή αποζημιώσεως κατά την ειδική διαδικασία των αυτοκινητικών διαφορών (άρθρ. 641α ΚΠολΔ). Μπορεί το Δικαστήριο να καλέσει το μάρτυρα και οι ουδείς των διαδίκων τον ανέφερε και στο ακροατήριο κάλεσαν αμφότεροι άλλα πρόσωπα ως μάρτυρες; Είναι το ίδιο αν το δικαστήριο λαμβάνει υπ' όψιν του αυτεπαγγέλτως γεγονότα που δεν προτάθηκαν και όταν διατάζει αυτεπαγγέλτως αποδείξεις; Τίθεται το ίδιο θέμα στα πρακτικά 1 και 6;
3. Ο Α απασχολεί παρανόμως τον εργαζόμενο Β στον οποίο καταβάλλει μισθό κατώτερο του νομίμου. Ο Β επειδή φοβάται για τη θέση εργασίας δεν προσφεύγει στη δικαιοσύνη. Μπορεί η Επιθεώρηση Εργασίας που έλαβε γνώση των συνθηκών εργασίας μέσω ανωνύμου πηγής να ασκήσει αγωγή κατά του Α για καταβολή στον Β του ελλείποντος ποσού;
4. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β. Από τα γεγονότα που περιγράφει στην αγωγή προκύπτει η ακυρότητα της συμβάσεως λόγω ανθέσεως στα χρηστά ήθη. Τι θα πράξει το δικαστήριο; Έχει σημασία η τοποθέτηση του εναγμένου Β.
5. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β κατά της οποίας ο Β αμύνεται με τον ισχυρισμό ότι κατήγγειλε τη σχετική σύμβαση. Όμως, από τους ισχυρισμούς του προκύπτει ότι η καταγγελία έγινε εκπρόθεσμα.

Συζητήσαν
↓
συζητήσαν
↓
με τις προτάσεις του
↓
μετά από άσκηση
↓
εφέσεως
↓
κατ' άρθρο 527

6. Ο συνεταιρισμός Α κατασκεύασε και παράδωσε στον Β ως μέλος του συνεταιρισμού διαμέρισμα πριν ικανό χρονικό διάστημα. Για την κατάρτιση της συμβάσεως μεταβιβάσεως καταρτίσθηκε ιδιωτικό έγγραφο. Μετά από έτη δημιουργήθηκε διαφορά μεταξύ τους που οδήγησε σε άσκηση αγωγής. Αμφότεροι οι διάδικοι δήλωσαν στο δικαστήριο ότι θεωρούν τη σύμβαση από πλευράς τηρήσεως του τύπου έγκυρη και δεν προβάλλουν θέμα ακυρότητας της ενοχικής και εμπράγματης δικαιοπραξίας. Δεσμεύεται το δικαστήριο από τη θέση αυτή των διαδίκων ;
7. Ο Α άσκησε αγωγή κατά του Β με αίτημα να του καταβάλει τη συμφωνηθείσα αμοιβή από σύμβαση έργου. Ο Β αμύνθηκε με τον ισχυρισμό ότι κατέβαλε την αμοιβή. Από τις αποδείξεις προέκυψε ότι το έργο δεν έχει παραδοθεί ακόμη (ΑΚ 694). Μπορεί το Δικαστήριο να απορρίψει την αγωγή για τον λόγο αυτό, καίτοι ο Β εμμένει στην άμυνα με τον παραπάνω ισχυρισμό ;
8. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β και ζητά την καταδίκη του στην καταβολή του ποσού των 15.000 ως αποζημίωση. Από τις εκτενείς αποδείξεις προκύπτει ότι η ζημία ανέρχεται στις 22.000 ευρώ και ο Α είναι αποφασισμένος να τις διεκδικήσει. Προς αποφυγή νέας δίκης το δικαστήριο προχωρεί στην επιδίκαση του συνολικού ποσού των 22.000 ευρώ.
9. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β από σύμβαση δανείου. Εκθέτει στην αγωγή την κατάρτιση της συμβάσεως, την καταβολή του ποσού, τη λήξη του χρέους. Ο εναγόμενος ομολογεί την αγωγή. Το δικαστήριο δεν πείθεται από την συμπεριφορά των διαδίκων και ιδίως από την ομολογία του εναγομένου. Μπορεί να διατάξει αποδείξεις ;
10. Ο Α διαπίστωσε την ύπαρξη ελαττώματος στο πράγμα που αγόρασε. Άσκησε κατόπιν τούτου αγωγή κατά του οίκου Β με αίτημα τη μείωση του τιμήματος. Το δικαστήριο μετά από αποδείξεις καταδίκασε τον Β στην αντικατάσταση του πράγματος (ΑΚ 540-542).
11. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με αίτημα την καταβολή από σύμβαση εγγυήσεως χωρίς να αναφέρει πάντως στην αγωγή αν η εγγύηση παρασχέθηκε εγγράφως. Ο Β αντέταξε ότι η εγγύηση δόθηκε μεν εγγράφως, όμως ο πρωτοφειλέτης Π έχει εξοφλήσει το χρέος.
12. Ο ασφαλιστικός πράκτορας Α της εταιρείας Β επισκέπτεται κατοίκους χωρίων και τους αποσπά σημαντικά χρηματικά ποσά με την υπόσχεση ότι θα τα επενδύσει επικερδώς σε αμοιβαία κεφάλαια. Στην πραγματικότητα ιδιοποιείται τα σχετικά ποσά. Καταδικάζεται ποινικώς, ωστόσο αρνείται να επιστρέψει τα σχετικά ποσά στους παθόντες. Ερωτάται : Δύνатаι το δικαστήριο που έχει επιληφθεί του ποινικού σκέλους να καταδικάσει τον ασφαλιστικό πράκτορα στην καταβολή των σχετικών ποσών ή δύναται να ασκήσει αγωγή κατά του Α και της Β το δικαστήριο ή ο Εισαγγελέας ;

Εντάσεις → ενόχια
→ καταχρηστικές

✓ Εντασεις της αρχής της διαδίκης
↓
Αντικειμ. δική → είναι δόξα του αιώματος

↓
αίτια
↓
ιστορική και νομ. βάση

↓
2^η ποια έννοια θα ακολουθή στο β' βιβλίο; → μεταβλητική
αποτέλεσμα της έννοιας

↓
Δίκες δικονομ. διεκδικήσεως → αυστηρός έλεγχος πρ το νόμο
nepi καταναλωτών

→ Ιδιος λόγος δικαιολογεί την Αρχή της ευχρηστίας;

→ με την εξ αρχαιότητα

αλλά καταρχήν

↓
είναι αποτέλεσμα της
αρχής της διαδίκης
και δόξα ιδεολογίας.

εξέταση θα προσδιοριστεί
καθότι η αλήθεια του
γεγονότου (αυτή του
συντακτικού που είναι
κουρεπίς).

το αντικειμ. βάρος από → εναρμον. όταν έχουμε ελευθερία
επίρρονη των αποδείξεων.

Εμπιστοία αρχής ευχρηστ. → όταν π.χ. ο ευαγρ. ισχυρίζεται ότι
έχει άρτιον χρέος.

Αν δεν προβλεφεί δεν μπορεί να
γίνει δεκτή απ το δικαστήριο.

→ Τα στοιχεία τα βρίσκει ο δικαστής αλλά δεν είναι
πραγμ. ισχυρισμοί απόψε, δε μπορούν να προβλεφούν
και να δυνάμουν υπό την γεν. δική.

② α) Μπορεί να αναβέβαι σε τη των διαδικιών να έχει την επιμέλεια για επίσημη του παρτορα.

③ Τι είναι δέμα της αρχής της διαβέβαι, ο ή θα ασκείται την αγωγή.

Είναι πλεονεκτήματα της τάξης και δεν είναι δέματα παρατηρήσεις. Δεν μπορεί να δηλώσει υπέρηνη.

Συμβάσεις όπου ο ένας συμβιβάζεται με λιγότερα απ' τα νόμιμα → μη νόμιμος

④ Διακριτική ευχέρεια → κανονικά θα έπρεπε να ελεγχόταν απ' τον εισαγγε.

Θα δυνάμει υπόψη απ' το δικ ή δεν έχει σημασία ποιος διαδικός θα προβαίνει του ισχυρισμού.

Θα το συνειδητοποιήσει, δ' απορρίπτει την αγωγή και δεν έχει σημασία η ορθότητα της διάταξης. μπορείς.

⑤ Το επιπρόθετο είτε ως ευσταθία είτε ως άρνηση προκύπτει απ' τους ισχυρ. του διαδικού.

Από την ανάπτυξη των γεγονότων προκύπτει η παράδοση του χρόνου → αρχή της ευθύτητας.

⑥ Έχουμε επιπρόθετο τύπο. → 2.5 (κατά κρατική φύση • διαφορετικό στοιχ. νομική βασιμότητα).
Αυτή η επιπρόθετο της νομικής υπαγωγής (δ) δέχεται το δικαστήριο.

⑦ Δεν υπάρχει αμφισβήτηση για καταβολή της αμοιβής. Είναι προση. ισχυρ. δικαιολογείται. Έπρεπε να ελεγχθεί απ' τον εισαγγε. και όχι απ' το παρτορα απ' το δε θα δυνάμει υπέρηνη.

⑧ Το αντιστάθμισμα της σύγκρισης ~~είναι~~ έχει οριστική
σημείωση απ' του ενόχου, οπότε αφού δεν υπάρχει
στο αίτημα το δικό δεν επιδικάζει νομικά.

⑨ Δεν γίνεται εντός αυ-το προβλεπόμεν ο νόμος
ΕΔΩ ΤΟ 542 ΑΚ.
↳ οπανάκληση ④ νόμος ⑤
Λειτουργία

⑩ Δεν είναι οδίσια και δικαστική παραγωγή
του δικαστηρίου, εφόσον υπάρχει ορολογία.

⑪ Κατά κρατούσα θεωρία δεν δέχεται το δικό
θεμελίωση του νόμο-βάσιμου και του ορισμένου από
τον ενδιαφερόμενο.

⑫ Όλα αυτά πρέπει να αφεθούν στο πολιτικό
δικαστ. με πρωτοβουλία των παρόντων. Δεν
μπορεί να υποκαταστήσει το δικό την ^{εξουσία} ~~αυτή~~
των δικαστικών.

① Ενστάση παραγραφής → τύπος, έχει ② ιστορική
αίτια ① παραλαβή διαμ. ②
πρόσβαση με αίτημα

Δεν μπορεί να το → το 1944

δεν υπάρχει η είδη
βουλή απ' τις αποδείξεις.

Τελικά προάδμε με πρόβλεψη - αντίθεση ενώ
το δικό ήθελε με τις προτάσεις.

Τα κρίματα έχουν πλέον των αυτών και πρέπει να
προβλεπώνται από οποιονδήποτε δικαστή, αλλά για να
ενοχληθεί πρέπει να προβλεπώνεται και αυτό
(π.χ. ένσταση παραγραφής).

3

Καθηγητής Γ. Ορφανίδης

Αθήνα, 22/03/2018

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Η ανακοπή του τρίτου (άρθρ. 936).

- I. Πλειστηριασμός ως παράγωγος τρόπος κτήσεως κυριότητας από τον υπερθεματιστή (άρθρ. 1006 παρ. 1 εδ. 2). Είναι μια κεντρική επιλογή του έλληνα νομοθέτη σε συνέχεια της ρυθμίσεως του προϊσχύσαντος δικαίου. Διατηρείται όμως και στον αναγκαστικό πλειστηριασμό η εξίχνηση που εισάγει η ρύθμιση του άρθρ. 1036 ΑΚ (άρθρ. 1017 παρ. 1).
- II. Σκοπός της ρυθμίσεως του άρθρ. 936. Ο σκοπός προκύπτει από τη διαμόρφωση του πλειστηριασμού ως παραγώγου τρόπου κτήσεως κυριότητας. Έγκειται στην πρόληψη των εκκρεμοτήτων και δυσλειτουργιών που μπορούν να προκύψουν από την μάταιη διαδικασία του πλειστηριασμού πράγματος που δεν ανήκει στον καθ' ού η εκτέλεση. Ο πραγματικός κύριος διατηρεί πλήρως το δικαίωμα κυριότητας του.
- III. Νομική φύση της ανακοπής. Υπάρχει προβληματισμός αν ο θεσμός θα νοηθεί με δικονομική ή με ουσιαστική έννοια. Κρατούσα άποψη είναι η δικονομική θεωρία έστω και αν το ουσιαστικό δικαίωμα αποτελεί προδικαστικό ζήτημα στη δίκη ανακοπής ενώ μπορεί να αποτελέσει και αντικείμενο σωρευόμενου αιτήματος στη δίκη ανακοπής.
- IV. Ποια δικαιώματα – Ποιες έννομες καταστάσεις. Την ανακοπή του τρίτου μπορεί να στηρίξει είτε η ύπαρξη ενός δικαιώματος του τρίτου που είναι αντιτάξιμο στον καθ' ού η εκτέλεση και κατ' επέκταση στον υπερθεματιστή είτε απαγόρευση διαθέσεως που έχει ταχθεί υπέρ αυτού (του τρίτου). Επομένως, η ανακοπή του τρίτου δεν συνεχεται αποκλειστικά με τη διεκδικητική αγωγή. Περαιτέρω και αξιώσεις μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο της ανακοπής του τρίτου.
- V. Μίσθωση και πλειστηριασμός: Υφίσταται η ρύθμιση του άρθρ. 997 για τη μίσθωση που καταρτίζεται μετά την κατάσχεση. Υπάρχει επίσης η ρύθμιση του άρθρ. 1009 για την ήδη υπάρχουσα μίσθωση ενώ υπάρχει και η περίπτωση που η μίσθωση προϋπήρχε της κατασχέσεως, δεν υφίστανται όμως οι προϋποθέσεις του άρθρ. 1009. Η ανακοπή του τρίτου παρέχεται κατά την κρατούσα άποψη και τις προπαρασκευαστικές εργασίες και σε σχέση με τη μίσθωση με περιεχόμενο την εξακολούθηση ισχύος της μισθώσεως μετά τον πλειστηριασμό (614 επομ.). Βεβαίως, θα πρέπει να υπάρξει εναρμόνιση με το νέο περιεχόμενο (ν. 4335/2015) του άρθρ. 1009.
- VI. Δικονομική μεταχείριση της ανακοπής (αναγκαία ομοδικία [936 παρ. 2], μη εφαρμογή του κανόνα για την σταδιακή προσβολή των πράξεων εκτελέσεως [άρθρ. 934], μη ένταξη στη προθεσμία του άρθρ. 934 και στις αρχές που αναφέρονται στα άρθρ. 935 και 933 VI). Αν πρόκειται για ακίνητο πρέπει να υπάρξει εγγραφή στα δημόσια βιβλία (220 ΚΠολΔ).

VII. Αναστολή εκτέλεσεως. Πως τίθεται το θέμα ενόψει της νέας ρυθμίσεως (4335/2015) που κατήργησε την αναστολή εκτέλεσεως του άρθρ. 938 όπως προϋπήρχε από την θέσπιση του ΚΠολΔ (1968).

VIII. Συνέπειες της αποδοχής της ανακοπής του τρίτου.

IX. Έλλειψη κυριότητας - έλλειψη εξουσίας διαθέσεως (ΑΚ 206,1036). Ο προβληματισμός που υφίσταται.

X. Ο συγκεκρισμός που επιχειρείται με τη ρύθμιση του άρθρ. 1020 ΚΠολΔ (πρόκειται για αποκλειστική προθεσμία). Τι σημαίνει η πάροδος της προθεσμίας του άρθρ. 1020 ως προς τις επαγόμενες συνέπειες (ΟΛΑΠ):

XI. Καταχρηστική άσκηση δικαιώματος ως λόγος ανακοπής. Νομολογιακή διάπλωση. Αμυντικός χαρακτήρας της ενστάσεως για καταχρηστική άσκηση δικαιώματος.

XII. Τα υποκειμενικά όρια της εκτελεστότητας της περιλήψεως κατακυρωτικής εκθέσεως (άρθρ.1005 II).

Συνοπτική απόδοση των παραπάνω :

Ο πλειστηριασμός είναι παράγωγος τρόπος κτήσεως κυριότητας (άρθρ. 1005 παρ.1, εδ. 2). Υπάρχει όμως η παραχώρηση προς την κατεύθυνση της ενισχύσεως του εκτελεστού τίτλου μέσω της διατάξεως του άρθρ. 1020 ΚΠολΔ. Με την συμπλήρωση πενταετίας από την εγκατάσταση ο υπερθεματιστής δεν υποχρεούται στην απόδοση του πράγματος στον πραγματικό κύριο. Καθίσταται τυπικά κύριος κατά την κρατούσα γνώμη με την πάροδο δεκαετίας με τα προσόντα τακτικής χρησιμότητας.

Επίσης παραμένει η διάταξη του άρθρ. 1036 ΑΚ σε εφαρμογή ώστε δεν αποκλείεται να υπάρχει και κτήση κυριότητας από πλειστηριασμό από οφειλέτη που δεν ήταν κύριος του εκπλειστηριασθέντος κινητού πράγματος.

Πρέπει πάντως στην ενότητα αυτή να διακρίνουμε την έλλειψη κυριότητας από την έλλειψη εξουσίας διαθέσεως. Στην έλλειψη διαθέσεως δεν μπορεί να ανεύρει κατά την κρατούσα γνώμη εφαρμογή η διάταξη του 1036 ΑΚ.

Τρίτοι που έχουν δικαίωμα κυριότητας στο κατασχεμένο πράγμα προστατεύονται πριν από την περαίωση της εκτελεστικής διαδικασίας με την ανακοπή του τρίτου (936 ΚΠολΔ) και στη συνέχεια με τη διεκδικητική αγωγή του άρθρ. 1020 ΚΠολΔ. Η νομολογία προέβη στη σημαντική ερμηνευτική διέυρυνση ότι λόγος ανακοπής του τρίτου μπορεί να είναι και η καταχρηστική άσκηση δικαιώματος (άρθρ. 281). Η θέση αυτή γίνεται αντιληπτή στη βάση της απόψεως ότι ο κατασχών ασκεί τα δικαιώματα του καθ' ού η εκτέλεση με την επιβολή αναγκαστικής κατασχέσεως και επομένως αντιρρήσεις που θα μπορούσε να προβάλλει ο τρίτος κατά του καθ' ού η εκτέλεση μπορούν κατ' επέκταση να προβληθούν από τον τρίτον και κατά του επισπεύδοντος - κατασχόντος. Καταχρηστική είναι δηλαδή η συμπεριφορά του καθ' ού η εκτέλεση και όχι του επισπεύδοντος αυτή καθ' εαυτήν.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Διεπραδοσία

1. Η ανώνυμη εταιρεία Α πώλησε και παρέδωσε εμπορεύματα στον Β που διατηρεί ατομική επιχείρηση. Η πώληση ως εκ των συνθηκών της αγοράς έγινε με επιφύλαξη κυριότητας (ΑΚ 532). Το τίμημα ήταν καταβλητέο σε δόσεις. Ο Β κατέβαλλε κανονικά τις δόσεις του. Δανειστές της Α επέβαλαν στη συνέχεια αναγκαστική κατάσχεση επί των πωληθέντων πραγμάτων ως ανηκόντων σ' αυτήν. Το γεγονός αυτό ανησύχησε ιδιαίτερα τον Β που είχε καταβάλει ήδη σημαντικό ποσό.

- α) Πως έχει η νομική κατάσταση ;
- β) Εις χείρας ποίου επεβλήθη κατάσχεση ;
- γ) Είχε ο δικαστικός επιμελητής εξουσία να εξετάσει την ουσιαστική έννομη σχέση ;
- δ) Αν ο Β προέβαλε άρνηση αποδοχής της κατασχέσεως, τι θα μπορούσαν να πράξουν οι δανειστές της Α ;

2. Η Α, φιλότεχνη, παρέδωσε σε εργαστήριο έργων τέχνης πίνακα του έλληνα ζωγράφου Β προς φύλαξη και συντήρηση. Η Α καθυστέρησε να παραλάβει τον πίνακα. Ο ιδιοκτήτης του ^{εργαστηρίου} ~~εργαστηρίου~~ ^{εργαστηρίου} ~~εργαστηρίου~~ δυστυχώς δημιούργησε υποχρεώσεις που οδήγησαν σε έκδοση ^{οικονομικών τίτλων} ~~οικονομικών τίτλων~~ ^{οικονομικών τίτλων} ~~οικονομικών τίτλων~~ διαταγών πληρωμής σε βάρος του. Κατασχέθηκαν αναγκαστικώς αντικείμενα που ανήκαν ή που φέρονταν να ανήκουν στην κυριότητα του. Μεταξύ αυτών και ο πίνακας της Α. Εκποιήθηκε με πλειστηριασμό στην τιμή των 3.500 € με υπερθεματιστή τον Γ που κατέβαλε το πλειστηρίασμα. Πληροφορηθείσα η Α τον πλειστηριασμό άσκησε ανακοπή κατά όλων των εμπλεκομένων. Ισχυρίσθηκε ότι ο πίνακας της ανήκει κατά κυριότητα ενώ και ο υπερθεματιστής ήταν κακής πίστωσης.

- α) Πως έχει η νομική κατάσταση ;
- β) Ποιοι είναι οι εμπλεκόμενοι;
- γ) Τι άλλο θα συμβουλευάτε την Α; → 1036 → να κοιτάξει τον πλειστηρ.

1029 → μπορεί να καταλάβει το δικ. προδοσίας;
3. Ο Α αγόρασε προϊόντα, όμως ο πωλητής Π επιφύλαξε υπέρ του το δικαίωμα κυριότητας. Δανειστές του Α επιθυμούν να κατάσχουν τα προϊόντα γνωρίζοντας την επιφύλαξη κυριότητας.

- α) Τι μπορεί να πράξει ο Π που έχει αγωνία για το δικαίωμα του ;
- β) Τι μπορούν να πράξουν οι δανειστές του Α ;
- γ) τι μπορούν να πράξουν οι δανειστές του Α σε σχέση με τυχόν διεκδίκηση του πράγματος από τον Π;

ΑΠ 1047/2012

4. Ο Α κατήρτισε προσυμφωνο πώλησεως με το Β για ακίνητο σε προνομιούχο θέση στη νήσο Νάξο. Ο εκ προσυμφώνου αγοραστής Β κατέβαλε προκαταβολή. Λίγο αργότερα και πριν την κατάρτιση οριστικής συμφωνίας ο Γ επέδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την απόκτηση του ακινήτου. Προσέφερε σημαντικά μεγαλύτερο τίμημα. Είχε ενημερωθεί πλήρως για το προσύμφωνο. Έπεισε τον Α να το αθετήσει. Ο Β πληροφορηθείς την εξέλιξη αυτή καταθέτει αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και αγωγή για καταδίκη σε δήλωση βουλήσεως (άρθρ. 949 ΚΠολΔ) στην οποία σωρεύει διεκδικητική αγωγή (ΑΚ 1094).

- α) Τι φρονείτε ;
- β) Πως έχει η ουσιαστική και δικονομική κατάσταση ;

99783 ① 425

5. Ο Α υπεξείρεσε χρήματα από την ανώνυμη εταιρεία Β στην οποία προσέφερε υπηρεσίες του. Αγόρασε με τα υπεξαιρεθέντα ακίνητο. Όταν η Β ανακάλυψε την υπεξείρεση και τον τρόπο διαθέσεως των χρημάτων άσκησε αγωγή κατά του Β με αίτημα την καταδίκη σε δήλωση βουλήσεως για μεταβίβαση της κυριότητας του αποκτηθέντος με τα υπεξαιρεθέντα, όπως δέχθηκε η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου ως συνέπεια σε τέτοιες περιπτώσεις. Οι αποδείξεις απαίτησαν ως εκ της φύσεως του πράγματος ικανό χρονικό διάστημα. Εκδόθηκε απόφαση που έκανε δεκτή την αγωγή. Τελεσιδίκησε. Πριν από την ολοκλήρωση των διαδικασιών για την περιέλευση του ακινήτου στην Β τρίτος δανειστής του Α επιβάλλει αναγκαστική κατάσχεση επί του ακινήτου.

α) Πως διαμορφώνεται η νομική κατάσταση ;

Ολομέλεια 1984 → 281 Ακ

6. Ο Α ως πωλητής κατήρτισε προσύμφωνο πώλησεως με τον Β ως αγοραστή σε σχέση με ένα αγρόκτημα. Αμέσως με την κατάρτιση του προσυμφώνου ο Α του παραχώρησε την κατοχή και χρήση του αγροκτήματος ενώ ο Β κατέβαλε το συμφωνηθέν τίμημα. Τα συμβαλλόμενα μέρη αμέλησαν να υπογράψουν το οριστικό συμβόλαιο. Στη συνέχεια αποβιώνει ο Α που κληρονομείται από τον Δ. Μετά από πολλά έτη ο Δ, που όλα αυτά τα χρόνια μετερχόταν εμπορία, κηρύχθηκε σε πτώχευση. Ως σύνδικος ορίστηκε ο Γ ο οποίος άρχισε να επιμελείται των εργασιών της πτωχεύσεως με σκοπό να προβεί σε ρευστοποίηση των περιουσιακών στοιχείων του Δ προκειμένου να ικανοποιηθούν οι πιστωτές του. Στο πλαίσιο αυτό διαπιστώνει την ύπαρξη του αγροκτήματος που κατά κυριότητα ανήκε στον Δ. Δρομολογεί προς τούτο την εκτελεστική διαδικασία για την πώληση του με πλειστηριασμό κατά τις ειδικές διατάξεις του ΠτωχΚ. Μόλις πληροφορείται ο Β την εξέλιξη αυτή ασκεί ανακοπή κατ'άρθρ. 936 ΚΠολΔ επικαλούμενος ως λόγο ανακοπής την καταχρηστική άσκηση δικαιώματος εκ μέρους του Γ με επίκληση του προσυμφώνου και της πραγματικής κατάστασης που είχε διαμορφωθεί έκτοτε.

Ερωτάται :

α) Είναι βάσιμος ο λόγος της ανακοπής ;

β) Η νομική κατάσταση διαμορφώνεται με διαφορετικό τρόπο αν αντί της πτωχεύσεως τρίτος δανειστής του Δ είχε επιβάλει αναγκαστική κατάσχεση επί του αγροκτήματος ενώ ταυτοχρόνως διάφοροι δανειστές του Δ είχαν αναγγείλει απαιτήσεις τους στον επί του πλειστηριασμού υπάλληλο ;

γ) Η νομική κατάσταση είναι διαφορετική αν αντί του προσυμφώνου είχε καταρτισθεί οριστικό συμβόλαιο πώλησεως με συμβολαιογραφική πράξη που όμως δεν είχε μεταγραφεί κατά τον χρόνο της πτωχεύσεως ή της κατασχέσεως ;

δ) Η νομική κατάσταση είναι διαφορετική και στις δυο περιπτώσεις, δηλαδή και στην περίπτωση της πτωχεύσεως και στην περίπτωση της ατομικής αναγκαστικής εκτελέσεως, εάν είχε λάβει χώρα ο πλειστηριασμός χωρίς στο μεταξύ να είχε αντιδράσει ο Β ;

ε) Πως διαμορφώνεται το ζήτημα αν αντί δανειστών του Δ δανειστές του Β είχαν επιληφθεί του περιουσιακού στοιχείου του αγροκτήματος με επιβολή κατασχέσεως επ'αυτού ισχυριζόμενοι κτήση της κυριότητας εκ μέρους του Β ; Θα μπορούσε ο Δ να επικαλεσθεί έναντι αυτών το δικαίωμα κυριότητας του ;

→ 90% περίπτωση
επιδόσεις
(από 100)
σε 1150000
επιδόσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΗ ΤΡΙΤΟΥ (936)

-11

+ 933 ανακοίνωση

1017 § 1 → 1036 ΑΚ

- Για ιδεοστρεβισμό πράγματος που δεν ανήκει στον
καδ' ου (→ αρκεί η κατάρτιση του υπερεπαρτίτη)

331 → Δέδικασ επί προδικαστικών ζητημάτων

ανακοίνωση

δεν υπάρχει

αίτηση ενώ

υπάρχει δέδικασ

αυτοκ 632

κατά διαταγή

• Απαγορεύσεις

→ χρηρ. απαγορεύσεις

■ Αποσπ. πέτρα

→ συντηρ. κατά 632

→ δικαστική παρέμβαση

Επιβαρύνου
των απαγορ.
διατάξεων

μη χρηματοτικές απαγορεύσεις

(76) → αναφορά οροδίκια

936 § 2 + 76 → παράδειγμα ανακοίνωσης τρίτου

Η ανακοίνωση τρίτου

→ δεν είναι βέβαια διαδικασία
προσβολής της αυτορ. επέμβασης
αυτορ. της διαδικ. και οι πρ.
επιδ. πρέπει να προσβληθεί
ακόμα κι αν δεν έχει εδωχθεί
τις αποφ. να αποτραπεί η συνέχιση
της διαδικασίας.

Κρίση αυτορ.

Αυτορ. (αυτορ.)

Προληπτικό δικ. → σκοπός να αναμειχθεί αυτό

→ Η ανακοίνωση τρίτου δε μπορεί να είναι δικαστική
αφισματικό-υποδική

Μηδισμός → παρέρχεται τ. πόνου κυρίως

Διάρκεια αγωγής → 20 ετών παραγωγής

Ο υπερδωματογίτης; → ~~είναι ο βέλτιστος~~

έχει αβεβαιότητα στον
πρόβλεψη ως
πρωτότυπο τ. πόνου
κυρίως

1090 κύμα → Αποδεδειγμένη πρόκληση, ανεξάρτητη
από τις υποκειν. ιδιότητες του
προσώπου

157 AK 2 χρόνια αποδεδειγμένη προδ.

Σε ορισμένα περιπτώσεις 20 χρ.

Καύσος → ο υπερδωματογίτης

δεν το αποδίδει ορθά

δε γίνεται κύριος

μόνο με την τακτική

10ετή χρησιμοποίηση.

ATI → λόγω ανακρίσιμης μπορεί να είναι και η
κατάχρηση δικαιώματος

Ο καταχρ. ενάγει ουσιαστικά το δικ.
του αγέννητου

- ② 1041 §1 → παρέρχεται τ.ρ. εἰς τὴν εὐρ. ἀπὸ μὲν
 εὐρ. → πρὸς τὸν εὐρ. ἀπὸ μὲν
 ἂν δὲν εὐρ.

Ματορία Ματορία 936 → ἀφαιρῶν μέχρι τῆς παρὰ τοῦ
 τοῦ ιδεοποιησίου. στὸν ιδεοποιησίου (4)
 φῶν ἀφαιρῶν μέχρι ἐξαιρέσεως ἐπὶ τὴν
 ἰδέαν → τότε ὁ εὐρ. φῶν εὐρ. ὡς ἀφαιρῶν
 ἀφαιρῶν 1020.

ἔδω περὶ τὴν ~~παρὰ~~ παρὰ τοῦ ἀφαιρῶν
 ἀφαιρῶν

- ⑥ ⑤ → ἐπισπεύδων
 → καὶ οὐ
 ἐπὶ τὴν ἀφαιρῶν

- ⑦ Λυσιπώδης γέν. ἐσωτερ. κόσμου, ὅπως
 να προστά. να ἀφαιρῶν τὸν τὸ
 ἀφαιρῶν. → ἀφαιρῶν ἀφαιρῶν
 (ἐπὶ τὴν ἀφαιρῶν)
 ἀφαιρῶν καὶ ἀφαιρῶν (ἐπὶ τὴν
 ἀφαιρῶν ἀφαιρῶν ἢ ἀφαιρῶν)

- ③ α) Κατά τὴν ἀφαιρῶν τὸν ἀφαιρῶν.
 ὁ ἢ εὐρ. ἀφαιρῶν εὐρ. → φῶν εὐρ. ἀφαιρῶν
 ἀφαιρῶν τὸν τὸν με 936.

- β) ὁ (A) εὐρ. ἀφαιρῶν → φῶν εὐρ. ὡς
 τὸ ἀφαιρῶν οἱ ἀφαιρῶν

αὐ → ἀφαιρῶν εὐρ. → 1022 ἀφαιρῶν
 αὐ εὐρ. εὐρ. ἀφαιρῶν → 982
 → ἀφαιρῶν
 → ἀφαιρῶν

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

δ) ενστάση πωληθέντος (ε) παρασούθεντος πραγμ (995)

(4) AK Προσέγγιση → ανοχική δικασον, δε δεσμεύει
τον σε προσυμπε πωλητή και
1ο βήμα τρίτο ~~πώληση~~, εκτός από
διάγωση → δικασον, αντίθετη στο χριστό
υδαί (ε) AK → άκυρη, οπότε το
πράγμα θα παραμείνει στον
εξ προσυμγώνου πωλητή.

Απαίτηση → Αικισι. πρεσβύωση 721 που

επέρχεται αν-αν
απαίτησ. διαδέσσει. → αδικαιούται με χριστό απαιτήσε →
η αξίωση του εξ προσυμπε. δανείσε
να εκπλ. την επιπράγματη δικασον

Νομολογία → κι αν ακόμα ο πωλητής μεταβι-
το πράγμα, ο νέοςκτήτωρ θα
δεσμεύεται απ' το δέδικασμ. που
θα εκδοθεί.

(69) επίσημ. περίπτωση προληπτικής → από την αγωγή
αγωγής (ενώ δεν
υπάρχουν ακόμα οι
προϋποθέσεις) για κοινοτική σε
δάνειου βουδύσεως.

⊕

βερμπικά διαδικασμ
αγωγής.

* Γου να ήταν κύριος απ' την αρχή.

23/3/2018

- ⑤ Αντίκειν. της αγωγής αυτού (ATT) είναι και το παραπάνω κινδύνος πρόγνωση → με μεταβίβαση κυρίως στην - αγωγή για καταδίκη σε δολ. φόνο (949).

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗΣ

- ① Καίτοι η αρχή από μόνο για ανακρίβεια από προσώπων & δη. Andreas Luchins αλλά και σε του νόμου.
- ② Ανακρίβεια μόνο τι δίδωμε του υπεργραφίου.
- ③ Μετά, ο ίδιος πηγαίνει στο ευχολ. και δίνει ότι αποδέχεται τη δίκη.
- ④ Μεταφορά στο επιμαρτυριο.

949 → δειν αντικαθιστάει η μεταφορά
Ο προσεχής τίτλος δειν προστάτουμε
(η εμπόρ. δικαστήριο → τελεσίδικη καταδίκη)
⊕ αρχισυν

Ενώ παρ'ότι ο τίτλος επιβίβει και καταχέεται
εξάγον προέληψε.

⑤4 → Σχέση καταχέεται - μεταφορά
Εντός ίδιας μέρας → χρονική προτεραιότητα
(ποια καταρτ. ένω & διο. κριση)

↓
Γιατί οι δικαστές / ζυγιστή προσην υποδίνω
αλλά τους λυτύνει να την μεταφέρουν σε
ίδια μέρα.

Διαδικασία μετεγγύησης (725) → πη χρεώσε ανακρίβ.
↓
προστατεύει από διαδοχές σε σχέση με το πράγμα.

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΣΥΝΘΕΤΕΣ ΔΙΚΕΣ

1. Υφίστανται διάφορες περιπτώσεις συνθέτων δικών. Πρόκειται :

- α) για τις περιπτώσεις της ομοδικίας ή υποκειμενικής σωρεύσεως αγωγών (74, 76) με ύπαρξη περισσότερων διαδίκων ως εναγόντων ή εναγομένων,
- β) της αντικειμενικής σωρεύσεως αγωγών (218) όταν στο ίδιο δικόγραφο ενώνονται περισσότερες αγωγές του αυτού εναγοντος κατά του ίδιου εναγομένου,
- γ) της προσελεύσεως στη δίκη (79,80) τρίτου προσώπου που αντιπoiείται το επίδικο δικαίωμα ή που συμμαχεί με κάποιο διάδικο και
- δ) της ενώσεως και συνεκδικάσεως περισσότερων δικών που εκκρεμούν στο ίδιο δικαστήριο μεταξύ των ιδίων ή άλλων διαδίκων (άρθρ. 246) (επιγενόμενη περίπτωση ομοδικίας),
- ε) αγωγής και ανταγωγής.

2. Υφίστανται διάφορα είδη ομοδικίας : Πρόκειται για την ενεργητική και την παθητική, την απλή και αναγκαστική, την αρχική και επιγενόμενη (συνεπεία π.χ. κληρονομικής διαδοχής).

3. Απλή ομοδικία

Η απλή ομοδικία χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη περισσότερων αυτοτελών δικών που ενώνονται για λόγους οικονομίας της δίκης, ταχύτητας αλλά και εκδόσεως μιας ορθότερης αποφάσεως στο πλαίσιο μιας κοινής διαδικασίας. Ο δεσμός της απλής ομοδικίας θεωρείται χαλαρός. Ως προς ορισμένες πτυχές έχουμε την ανεξαρτησία της δικονομικής θέσεως εκάστου διαδίκου ενώ ως προς ορισμένες άλλες έχουμε το στοιχείο της κοινής διαδικασίας. Είναι προαιρετική η απλή ομοδικία με την έννοια ότι δεν υφίστανται πρόβλημα ασκήσεως περισσότερων αγωγών (βλ. όμως 246). Απαιτείται οι υποθέσεις να υπάγονται στο ίδιο είδος διαδικασίας ενώ θα πρέπει επίσης το δικαστήριο να έχει αρμοδιότητα για τον καθένα από τους ομοδίκους (άρθρ. 74 σε συνδ. με άρθρ. 9 αριθ. 4 και 37 παρ. 1).

3. 1. Ανεξαρτησία δικονομικής θέσεως 513 ⊕ 553 .

Η ανεξάρτητη δικονομική θέση εκδηλώνεται με την εξέταση και την αξιολόγηση διαφόρων δικονομικών συμβάντων αναφορικά με έκαστο των απλών ομοδίκων. Η κατάσταση είναι η ίδια ως να υπήρχαν χωριστές αγωγές. Πρόκειται ιδίως για τα εξής σημεία :

- Διαδικαστικές προϋποθέσεις της δίκης.
- Μέσα αμύνης και επιθέσεως (υποκειμενική ενέργεια ενστάσεων, π.χ. ένσταση συντρέχοντος πταίσματος). Εδώ εντάσσονται η άρνηση, οι ενστάσεις, οι αντενστάσεις κλπ.
- Παράσταση – ερημοδικία κατά τη συζήτηση.
- Διαθετικές πράξεις (π.χ. ο πρακτικά σπουδαίος συμβιβασμός).
- Επίσπευση συζητήσεως – νομιμότητα κλητεύσεως (βλ. πάντως και άρθρ. 75 παρ. 2).
- Βίαιη διακοπή της δίκης (286 ΚΠολΔ, π.χ. θάνατος διαδίκου).

- Δυνατότητα μαρτυρίας ενός ομοδίκου στη δίκη του άλλου ομοδίκου ως προς το μη κοινό αποδεικτέο γεγονός.
- Δυνατότητα παρεμβάσεως του ενός διαδίκου στη δίκη του άλλου αν υπάρχει έννομο συμφέρον.
- Διαφορετικό περιεχόμενο της οριστικής αποφάσεως με την έννοια ότι δεν αποκλείεται να εκδοθούν διαφορετικού περιεχομένου αποφάσεις.
- Δυνατότητα αυτοτελούς ασκήσεως ενδίκων μέσων (ιδιαίτερη προβληματική με επιχείρηση συσταλτικής ερμηνείας των άρθρ. 513 παρ. 1β, 553 παρ. 1β ΚΠολΔ). Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι το ζήτημα αυτό ενόψει των συγκεκριμένων διατάξεων δεν μπορεί να επιλυθεί με απλή αναγωγή στο άρθρ. 75 παρ. 1, όπως εκλαμβάνεται γενικώς, όχι δηλαδή μόνο από φοιτητές. Απαιτείται ερμηνευτική προσέγγιση των άρθρ. 513, 553.
- Η επίδοση αποφάσεως σε ένα των ομοδίκων θέτει σε κίνηση την προθεσμία μόνο για τον συγκεκριμένο διάδικο (144 παρ. 1).
- Διαφορετική αντιμετώπιση κατά τη συζήτηση αναιρέσεως στον Άρειο Πάγο (άρθρ. 578 παρ. 3).

3.2. Κοινή διαδικασία

Η κοινή διαδικασία είναι αυτή που διασφαλίζει τα πλεονεκτήματα της απλής ομοδικίας και της προσδίδει το λόγο υπάρξεως. Εκδηλώνεται κυρίως με τα εξής περιστατικά :

- Παράσταση με κοινό πληρεξούσιο δικηγόρο
- Κατάθεση κοινών προτάσεων

Κοινή αποδεικτική διαδικασία για πραγματικό γεγονός που είναι κοινό για όλους τους ομοδίκους. Αυτό προϋποθέτει ότι λαμβάνει χώρα απόδειξη με αποδεικτικά μέσα που εκτιμώνται ελεύθερα. Παράλληλα, απαιτείται να έχουν προβληθεί παρόμοιοι ισχυρισμοί από όλους τους απλούς ομοδίκους (π.χ. άρνηση αγωγής ή ενστάσεων, προβολή ενστάσεων, αντενστάσεων).

Η πτυχή της συγκεκριμένης ενότητας είναι κρίσιμη.

3.3. Εξαίρεση από την αρχή της αυτοτέλειας στην απλή ομοδικία

Μία εξαίρεση προς την κατεύθυνση της ενιαίας αντιμετώπισεως εισάγεται με το λεγόμενο επεκτατικό αποτέλεσμα της εφέσεως (άρθρ. 537). Η έφεση ενός απλού ομοδίκου και η ευδοκίμηση αυτής μπορεί υπό προϋποθέσεις να ωφελήσει και τους λοιπούς απλούς ομοδίκους που δεν άσκησαν έφεση.

3.4. Δεδικασμένο και απλή ομοδικία

Στην απλή ομοδικία δεν υφίσταται δεδικασμένο μεταξύ των ιδίων ομοδίκων από την απόφαση που κρίνει επί της αγωγής μεταξύ της ομοδίκου πλευράς και της αντιδίκου. Είναι διαφορετικό το θέμα της μεταξύ τους ευθύνης, κάτι που θα κριθεί, σε άλλη δίκη (δίκη αναγωγής) μεταξύ των ομοδίκων. Για το λόγο αυτό δεν επιτρέπεται και η άσκηση εφέσεως του ενός ομοδίκου κατά του άλλου.

4. Αναγκαστική ομοδικία

4.1. Η δομή της αναγκαστικής ομοδικίας έγκειται στην ύπαρξη περισσότερων δικών σε κοινή διαδικασία που τελούν σε αλληλοεξάρτηση. Με την αναγκαστική ομοδικία ο νομοθέτης επιδιώκει

την έκδοση ως προς όλους τους ομοδίκους μιας ομοίου περιεχομένου αποφάσεως για λόγους ουσιαστικούς ή δικονομικούς.

4.2. Μπορεί να εξαναγκασθεί με άσκηση προσεπικλήσεως (άρθρ. 86) η οποία γίνεται κατά την ορθότερη άποψη με πρωτοβουλία των ομοδίκων ή και της αντιδίκου πλευράς.

Η πρακτική σημασία του θεσμού εκδηλώνεται στις εξής κατευθύνσεις :

- Αντικειμενική ενέργεια διαδικαστικών πράξεων. Οι πράξεις κάθε ομοδίκου ωφελούν και βλάπτουν τους υπολοίπους.
- Αντιπροσωπεία από παριστάμενο διάδικο για τον απολειπόμενο αναγκαίο ομόδικο.
- Ελεύθερη εκτίμηση αντιφατικών ισχυρισμών (π.χ. συνειδητή παράλειψη αμφισβήτησεως από ένα ομόδικο).
- Δυνατότητα προσεπικλήσεως ομοδίκων που δεν θέλουν να συμπράξουν στην άσκηση αγωγής.
- Αδυναμία επιχειρήσεως διαθετικών πράξεων από έναν ή ορισμένους μόνο των αναγκαίων ομοδίκων. Εδώ εντάσσονται ο δικαστικός συμβιβασμός (293), η αναγνώριση της αγωγής (298), η παραίτηση από το δικαίωμα (296) και κατά μια άποψη η δικαστική ομολογία που έχει δεσμευτική δύναμη για το δικαστήριο (352).

4.3. Για την πάροδο της προθεσμίας ενδίκων μέσων απαιτείται η επίδοση της αποφάσεως σε όλους τους αναγκαίους ομοδίκους. Αν τηρηθεί η προθεσμία από έναν των ομοδίκων με άσκηση ενδίκου μέσου τότε η προθεσμία θεωρείται ότι τηρήθηκε από όλους έστω και αν ως προς αυτούς έχει παρέλθει η προθεσμία της επιδόσεως και ασκήθηκε εμπρόθεσμα το ένδικο μέσο απ' όλους τους ομοδίκους. Επίσης στη σχετική συζήτηση καλούνται όλοι οι αναγκαίοι ομόδικοι. Πάντως, αν κάποιος δεν παραστεί στη δίκη έχει δικαίωμα ανακοπής ερημοδικίας αν δεν κλητεύθηκε νομίμως καίτοι παραστάθηκαν οι κληθέντες αναγκαίοι ομόδικοί του (αμφ.). Αυτό επιβάλλει η αρχή της ακροάσεως. Εφαρμόζεται ο κανόνας της άπαξ ασκήσεως των ενδίκων μέσων που κάμπτεται όμως αν υφίστανται διαφορετικοί λόγοι ενδίκου μέσου. Έτσι καλύπτεται και η περίπτωση που ασκούνται περισσότερες εφέσεις από ομοδίκους που δε γνωρίζουν το γεγονός ότι άλλος ομόδικος άσκησε ήδη έφεση. Η απόφαση πρέπει να καταστεί τελεσίδικη για όλους τους αναγκαίους ομοδίκους, κάτι που έχει πρακτική σημασία για την περίπτωση της ερημοδικίας. Όπως τονίσθηκε, δεν ισχύει κατά την ορθότερη άποψη εδώ το πλάσμα της αντιπροσωπεύσεως του μη παρασταθέντος διαδίκου από τους παρασταθέντες.

5. Μορφές απλής ομοδικίας.

Υφίστανται τρεις περιπτώσεις απλής ομοδικίας :

5.1. Η κυριότερη περίπτωση είναι η ύπαρξη κοινωνίας δικαιώματος με την έννοια του άρθρ. 74 (συγκύριοι, συκληρονόμοι, ενοχή εις ολόκληρο, εναγωγή πλειόνων ενεχομένων από αξιόγραφα, αγωγή κατά νομικού προσώπου και υπαιτίου φυσικού προσώπου (71 ΑΚ), αγωγή από τροχαία ατυχήματα, αγωγή κατά κυρίου του πλοίου, του αντιπροσώπου του και του εφοπλιστή σε σχέση με ναυτεργατικό ατύχημα, αγωγή πλειόνων ζημιωθέντων από το ίδιο προϊόν κατά του κατασκευαστή, αγωγή κατά οδηγού και κυρίου του αυτοκινήτου, αγωγή περί κλήρου, αγωγή για μείωση του τιμήματος).

5.2. Υπάρχει επίσης η περίπτωση της απλής ομοδικίας που στηρίζεται στην ύπαρξη ίδιας πραγματικής και νομικής αιτίας (κοινή σύμβαση ή κοινή αδικοπραξία, π.χ. ταυτόχρονος τραυματισμός σε τροχαίο ατύχημα, αγωγή αποζημιώσεως από πυρκαγιά που προκλήθηκε από συγκεκριμένο ακίνητο και προκάλεσε ζημία σε περισσότερους).

5.3. Η τρίτη περίπτωση αναφέρεται στην ιστορική και νομική βάση που είναι όμοια κατά τα ουσιαστικά στοιχεία (π.χ. αξιώσεις της ασφαλιστικής εταιρείας για καταβολή ασφαλιστρών από ασφαλισμένους στη βάση όμοιων κατά τα ουσιαστικά στοιχεία συμβάσεων, αξιώσεις των αγοραστών του αυτού τύπου αυτοκινήτων κατά της πωλήτριας εταιρείας για μείωση του τιμήματος λόγω ελαττωμάτων, για αξιώσεις εκμισθωτή κατά μισθωτών για καταβολή μισθωμάτων από διαφορετικές μισθώσεις διαμερισμάτων της ίδιας πολυκατοικίας [παραδείγματα Καθηγητή Γεωργίου Μητσόπουλου]). Αν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις διατάσσεται διαχωρισμός των δικών (246), δυνατή όμως είναι και η συνένωση (247 επιγενόμενη ομοδικία) αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις (βλ. και άρθρ. 75 παρ. 2).

6. Μορφές αναγκαστικής ομοδικίας

Υφίστανται τέσσερις περιπτώσεις :

- α. Σαφές είναι η γ' περίπτωση (όταν οι ομόδικοι μόνον από κοινού μπορούν ασκήσουν αγωγή ή να εναχθούν (478) ΚΠολΔ, 603, 936 παρ. 2 ΚΠολΔ, 588, (771) 778 παρ. 1, 553 ΑΚ σε συνδ. με 396 ΑΚ, αν πρόκειται για το δικαίωμα αντικατάστασης του πράγματος). Πρόκειται για την περίπτωση της υποχρεωτικής ομοδικίας με την έννοια ότι θα πρέπει να υπάρξει άσκηση αγωγής από περισσότερους ή κατά περισσότερων. Μόνο σ' αυτήν την περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας υπάρχει κατ' ανάγκη η ύπαρξη περισσότερων διαδίκων που μπορεί πάντως να προκύψει και ως αποτέλεσμα της προσεπικλήσεως. Δεν είναι δηλαδή εδώ νοητή η άσκηση αγωγής από ένα ή κατά ενός μόνο απλού ομοδίκου κάτι που είναι δυνατό στις υπόλοιπες περιπτώσεις αναγκαστικής ομοδικίας. Είναι ένα συνηθισμένο σφάλμα και όχι μόνο φοιτητικό.
- β. Η ισχύς της αποφάσεως εκτείνεται σε όλους τους ομοδίκους (β' περίπτωση) (δίκη εκτελεστού Εκτελεστότητα 920 → αγωγή κατά ομορρυθμού εταιρείας και κατά ανωνύμου εταιρείας). Διαθήκης κατά τρίτου για δικαιώματα ή υποχρεώσεις της κληρονομίας 327, αγωγή κατά ομορρυθμού εταιρείας και ομορρυθμού εταίρου για δικαιώματα και υποχρεώσεις της εταιρείας 329, αγωγή κατά πρωτοφειλέτη και εγγυητή 328, αγωγή για ακύρωση αποφάσεως γενικής συνελεύσεως ανωνύμου εταιρείας, αγωγή για αναγνώριση τέκνου λ.χ. κατά κληρονόμων του πατρός, οικοδόμηση επίκοινου με αίτηση του 65% των συγκυρίων, αγωγή του ΤΕΕ για καταβολή αμοιβής μηχανικού, ανακοπή του 933 στη σχέση υπερθεματιστή και επισπεύσαντος). Στην ίδια ενότητα εντάσσεται και η προβληματική της αυτοτελούς προσθέτου παρεμβάσεως! Με την ισχύ της αποφάσεως εννοείται η περίπτωση που το δεδικασμένο ή η εκτελεστότητα ως έννομες συνέπειες επεκτείνονται και σε άλλα πρόσωπα δυνάμει επιταγών του νόμου.
- γ. Η διαφορά επιδέχεται ενιαία μόνο ρύθμιση (α' περίπτωση) (αγωγή για απόδοση μισθίου από περισσότερους συνεκμισθωτές, αγωγή για αδιαίρετο δικαίωμα, όπως άσκηση αγωγής υπό πλειόνων ή κατά πλειόνων για αναγνώριση δουλείας υδρεύσεως ή διόδου, αγωγή για κοινή ενοχή είτε υπό τη μορφή κοινής απαιτήσεως [απόδοση καταθέσεως από κοινού ή ενιαίας παροχής (παραχώρηση χρήσεως οικίας ή παράδοση του πωληθέντος πράγματος)] είτε υπό τη

μορφή κοινής υποχρέωσης [εκτέλεση έργου από μουσικό συγκρότημα, παράλειψη πωλήσεως εμπορευμάτων από συγκεκριμένα πρόσωπα δυνάμει συμβάσεως, παράλειψη ανταγωνισμού από πλείονες]). Η νομολογία και η θεωρία εντάσσουν ενίοτε εδώ και την σχέση πρωτοφειλέτη – εγγυητή όπως και την περίπτωση της καταδολιευτικής αγωγής.

δ. Η τέταρτη περίπτωση (δ') είναι ιδιαίτερα δυσερμήνευτη και υφίσταται αμφισβήτηση ως προς το κανονιστικό της εύρος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αντιμετώπιση της ενοχής εις ολόκληρο σε σχέση με κοινό βιοτικό γεγονός ή σε σχέση με δικαιοπραξίες τα θέματα των ελαττωμάτων βουλήσεως ή προσωπικές αδυναμίες (στέρηση του λογικού, μη ικανότητα προς δικαιοπραξία κλπ). Υφίσταται ανταγωνισμός δυσ θεωριών για τον τρόπο κατανοήσεως του λόγου. Η μία θεωρεί ότι υφίσταται ο λόγος όταν η αντίφαση συνέχεται με τη λογική του δικαίου. Η δεύτερη που διανοίγει πρακτικό πεδίο εφαρμογής στη ρύθμιση αποβλέπει στην μη ύπαρξη αντιθέσεως προς το σκοπό της δίκης. Με την έννοια αυτή δέχεται η δεύτερη άποψη ότι η έκδοση αντιφατικών αποφάσεων σε σχέση με το ίδιο βιοτικό συμβάν και τα ίδια πραγματικά γεγονότα αντιστρατεύεται στον σκοπό της δίκης.

7. Ερμηνευτικές επεξηγήσεις

7.1. Όπως και πολλά θέματα του αστικού δικονομικού δικαίου (π.χ. 106, 322) έτσι και το ζήτημα της απλής ή αναγκαστικής ομοδικίας δεν αφήνεται να καθορισθεί με βάση τους κανόνες της λογικής. Δεν είναι δηλαδή κρίσιμη η συνέπεια ότι ένα και το αυτό γεγονός μπορεί να διαπιστωθεί διαφορετικά σε σχέση με περισσότερα πρόσωπα και επομένως προκειμένου να διασφαλισθεί η έκδοση ενιαίας αποφάσεως επιβάλλεται η αποδοχή της λύσεως της αναγκαστικής ομοδικίας. Το γεγονός ότι οι προβαλλόμενες αξιώσεις στηρίζονται στην ίδια βάση ή το γεγονός ότι έναντι αυτών είναι αντιτάξιμη η ίδια ένσταση δεν αποτελεί καθοριστικό στοιχείο για τον χαρακτηρισμό της ομοδικίας ως αναγκαστικής τοιαύτης. Υπογραμμίζεται ότι αντίθετες αποφάσεις θα μπορούσαν να είχαν εκδοθεί έτσι και αλλιώς αν είχαν ασκηθεί χωριστές αγωγές. Υπάρχουν αντίθετες αποφάσεις που κατ'ανάγκη μια εξ'αυτών είναι εσφαλμένη. Κάτι τέτοιο όμως απαντά ενίοτε και δεν μπορεί ποτέ να αποφευχθεί. Έτσι πρόκειται για απλή ομοδικία όταν εγείρεται αγωγή κατά περισσοτέρων προσώπων για αναγνώριση δικαιώματος κυριότητας ή κληρονομικού δικαιώματος έστω και αν η γενεσιουργός αιτία είναι κοινή. Μπορούν να εκδοθούν διαφορετικού περιεχόμενου αποφάσεις με βάση τη δικονομική συμπεριφορά των ομοδίκων.

7.1.1. Την οδό αυτή υποδεικνύει και η διάταξη του άρθρ. 486 ΑΚ για την υποκειμενική ενέργεια του δεδिकाσμένου σε σχέση με την ενοχή εις ολόκληρον. Με την έννοια αυτή πρόκειται για απλή ομοδικία στις παρακάτω περιπτώσεις : 1. Ο Α αποθνήσκει και κληρονομείται από τους Β, Γ και Δ. Ο δανειστής Ε που προβάλλει αξίωση από σύμβαση με το Α ενάγει τους κληρονόμους. Οι τελευταίοι είναι απλοί ομόδικοι. 2) Ο εκδοχέας Ε ενάγει τους Α και Β ως εκχωρητή και οφειλέτη με αίτημα τη διαπίστωση της αξιώσεως. 3) Ο δανειστής Α αμφισβητεί ως εικονική την κατάρτιση δικαιοπραξίας μεταξύ Β (οφειλέτη του) και του Γ προς τον οποίο ο Β μεταβίβασε περιουσιακά στοιχεία του. 4) Ο Α απέκτησε από τους Β και Γ ακίνητο που τους ανήκε εξ' ημισείας. Λίγο αργότερα ο Α προσβάλλει τη δικαιοπραξία λόγω πλάνης ή απάτης. Νόμιζε ή είχε λάβει τη διαβεβαίωση ότι το ακίνητο ήταν άρτιο και οικοδομήσιμο.

7.1.2. Πάντως, θα πρέπει να είναι σαφές ότι σε αντιφατικά αποτελέσματα στο πλαίσιο απλής ομοδικίας θα καταλήξει το δικαστήριο όταν η δίκη λάβει μια διαφορετική πορεία για ένα διάδικο. Έτσι λ.χ. δεν κλητεύθηκε παραδεκτώς ένας εκ των απλών ομοδίκων και η συζήτηση κηρύχθηκε απαράδεκτη γι' αυτόν. Αν αντιθέτως παρίστανται όλοι οι διάδικοι και λάβει χώρα κοινή αποδεικτική διαδικασία τότε δεν θα εκδοθούν αντιφατικές αποφάσεις. Το δικαστήριο θα εκδώσει ενιαία απόφαση (βλ. παραπάνω υπό 3.2.). Διατηρείται η πρακτική σημασία του ζητήματος αν ο ένας διάδικος ομολογήσει (352), ερημοδικασθεί (πλάσμα ομολογίας) ή παραλείψει να αμφισβητήσει έναν πραγματικό ισχυρισμό (άρθρ. 261). Τότε έχει σημασία αν πρόκειται για απλή ή αναγκαία ομοδικία. Ως ένα μέτρο για την έκδοση ενιαίας αποφάσεως προσφέρεται η αναβολή της συζητήσεως αν υφίσταται μη νόμιμη κλήτευση για έναν των απλώς ομοδίκων. Αυτό έχει νόημα όταν η δίκη αφορά το ίδιο βιοτικό συμβάν. Βέβαια, δεν μπορεί η μη νομότυπη κλήτευση να εξελιχθεί σε ένα μέσο ομηρείας των λοιπών.

7.2. Η δεύτερη περίπτωση της αναγκαστικής ομοδικίας (η ισχύς της απόφασης) χαρακτηρίζεται από την ιδιομορφία ότι ο ενάγων δεν είναι υποχρεωμένος να ασκήσει αγωγή κατά πλειόνων (π.χ. κατά του εκτελεστή κληρονομίας και του κληρονόμου 327). Μπορεί να ασκήσει την αγωγή μόνο κατ'ένός, όμως το δεδικασμένο επεκτείνεται δυνάμει θετικής ρυθμίσεως και στους μη εναχθέντες. Σε περίπτωση κοινής εναγωγής υφίσταται αναγκαστική ομοδικία. Ήδη οι ρυθμίσεις των άρθρ. 328, 329 οδηγούν στον χαρακτηρισμό των σχετικών περιπτώσεων ως τέτοιων αναγκαστικής ομοδικίας που διαφορετικά θα ήταν περιπτώσεις απλής ομοδικίας. Έτσι μεταξύ ΟΕ και ομορρύθμου εταίρου υπάρχει αναγκαστική ομοδικία για την εταιρική υποχρέωση (άρθρ. 22 ΕμπΝ, 920 ΚΠολΔ) , όχι όμως μεταξύ των πλειόνων ομορρύθμων εταίρων, ως προς τους οποίους υπάρχει απλή ομοδικία.

7.3. Η κοινωνία δικαιώματος ή υποχρεώσεως ως πρώτη περίπτωση της απλής ομοδικίας νοείται ευρέως και με βάση το νόημα της συγκεκριμένης διατάξεως. Εδώ εντάσσονται οι περιπτώσεις των συγκυρίων (αξιώνουν το πράγμα κατά του κατόχου με διεκδικητική αγωγή), των συγκληρονόμων, της ενοχής εις ολόκληρον, της κοινωνίας υποχρεώσεως (αξιώνεται π.χ. το πράγμα από τον κύριο κατά περισσοτέρων που το παρακρατούν).

7.4. Ερμηνευτικές δυσκολίες στο διαχωρισμό της πρώτης περίπτωσης απλής ομοδικίας αφ'ένός και της πρώτης ή δεύτερης ή τέταρτης περιπτώσεως αναγκαστικής ομοδικίας αφ'ετέρου. Η κρατούσα γνώμη δέχεται στο μεταξύ ότι οι διαπλαστικές αποφάσεις (π.χ. ακύρωση αποφάσεως γενικής συνελεύσεως ΑΕ) εμπίπτουν ή στην πρώτη ή στη δεύτερη περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας. Στο παρελθόν, στην αλλοδαπή ιδίως θεωρία, εντάσσονταν στην κατηγορία της απλής ομοδικίας. Παραμένει πάντως η αμφισβήτηση για το διαχωρισμό μεταξύ πρώτης περίπτωσης απλής και τέταρτης περίπτωσης αναγκαστικής ομοδικίας (π.χ. αγωγή του Α κατά των κληρονόμων του Β). Συχνά επίσης η νομολογία δε διακρίνει τις περιπτώσεις της απλής και αναγκαίας ομοδικίας με την έννοια ότι παραθέτει διαζευκτικά ή σωρευτικά τις περιπτώσεις της απλής ομοδικίας ή της αναγκαίας ομοδικίας αντιστοίχως.

Το θέμα για τη διάκριση της πρώτης περιπτώσεως απλής ομοδικίας και της τέταρτης περιπτώσεως αναγκαίας ομοδικίας φωτίζεται και με όσα αναφέρονται υπό 7.1.

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

1. Ο Α απεβίωσε στην Αθήνα σε προχωρημένη ηλικία. Κατείχε κινητή και ακίνητη περιουσία. Προς έκπληξη τους τα τέκνα του, Β και Γ, διαπίστωσαν λίγο αργότερα ότι όλη την περιουσία ο Α τη διέθεσε με διαθήκη στις Δ και Ε. Τα τέκνα αμφισβήτησαν την εγκυρότητα της διαθήκης επειδή ο πατέρας τους κατά το χρόνο που φέρεται να έχει συντάξει τη δημόσια διαθήκη εστερείτο της κρίσεως του λογικού ένεκα πνευματικής νόσου.

Για το λόγο αυτό άσκησαν στο αρμόδιο πολυμελές πρωτοδικείο ως ~~εκ~~ αδιαθέτου κληρονόμοι αγωγή κατά των Δ και Ε με αίτημα να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της διαθήκης ένεκα στερήσεως της χρήσεως του λογικού άλλως της ελλείψεως συνειδήσεως των πραττομένων (ΑΚ 1719).

Κατά τη συζήτηση παρέστη μόνο η Δ η οποία αρνήθηκε στην αγωγή. Μεταξύ άλλων επικαλέστηκε ότι στην διαθήκη ο συμβολαιογράφος βεβαιώνει ρητά με πράξη του ότι εξέτασε το θέμα της ικανότητας του Α προς σύνταξη της διαθήκης, κάτι το οποίο βεβαίωσαν κατά την αποδεικτική διαδικασία και οι 1 μάρτυρες της Δ που ήσαν συγχρόνως και μάρτυρες κατά τη σύνταξη της διαθήκης. Εκδόθηκε απόφαση που απέρριψε την αγωγή ως προς την Δ ενώ κήρυξε απαράδεκτη την συζήτηση ως προς την Ε. Κατόπιν ασκήσεως εφέσεως εκ μέρους των Β και Γ εξαφανίσθηκε η προσβαλλόμενη και έγινε δεκτή η αγωγή ως προς την Δ.

Εν τω μεταξύ επισπεύδεται συζήτηση της υποθέσεως ως προς την Ε.

Ερωτάται : α) Παραδεκτώς ασκήθηκε η έφεση ;

β) Ποια η αποδεικτική σημασία της βεβαιώσεως του συμβολαιογράφου ;

γ) Εξετάσθηκαν παραδεκτώς οι μάρτυρες ;

2. Ο Α άσκησε αγωγή κατά του Β και του Γ ως προστηθέντων της εταιρείας Δ από ζημία που του προκάλεσαν μέσω παρανόμων πράξεων. Η αγωγή στρέφεται και κατά της εταιρείας Δ ως προστήσασας. Κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς οι Β και Γ κατά την εξόφληση επιταγών εκδόσεως του Α δεν έλαβαν τα απαιτούμενα μέτρα προστασίας με αποτέλεσμα να πληρωθούν πλαστές επιταγές και να προκληθεί

σ' αυτόν ισόποση ζημία. Οι Β και Γ αποδέχθηκαν τους πραγματικούς ισχυρισμούς του Α. Αντιθέτως η Δ προβάλλει ρητή άρνηση των αγωγικών ισχυρισμών. Το Δικαστήριο μετά από διεξαγωγή αποδείξεων θεωρεί ότι οι αγωγικοί ισχυρισμοί δεν είναι αληθείς. Τι θα πράξει το Δικαστήριο; Από τη μία πλευρά υπάρχει δικαστική ομολογία και από την άλλη αντίθετη δικανική πεποίθηση.

3. Ο Α άσκησε αγωγή κατά πλειόνων με αίτημα τη καταδίκη όλων σε αποζημίωση λόγω αδιοπραξίας. Προς το σκοπό αποδείξεως των ισχυρισμών του έλαβε ένορκη βεβαίωση ενώπιον Ειρηνοδίκη σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρ. 422 παρ. 1 ΚΠολΔ. Όμως από παράλειψη η κατά νόμο απαιτούμενη κλήση των αντιδίκων έγινε για ορισμένους μόνο των ομοδίκων και όχι για όλους. Το δικαστήριο που εξέτασε το θέμα αυτεπαγγέλτως κατέληξε στην άποψη ότι η ένορκη βεβαίωση δεν θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί και να ληφθεί υπ' όψιν προς το σκοπό της ελεύθερης εκτιμήσεως και ούτε σε σχέση με τους κλητευθέντες διαδίκους.

4. Ο Α άσκησε αγωγή νομής κατά των Β, Γ και Δ. Κατά τη σχετική δίκη ο Β πρόβαλε την ένσταση της παραγραφής η οποία έγινε δεκτή από το δικαστήριο και οδήγησε σε απόρριψη της αγωγής. Αντιθέτως η αγωγή έγινε δεκτή ως προς τους Γ και Δ μετά από αποδεικτική διαδικασία.

Νομοθεσία (επειδή υπάρχει αρραίες νομ.)

Και οι κτήσεις δικ. ανα ο υπεφαιρπόμεν αβροίσε
Διεκδικητική → η (Α) θα προσέβαλε ένοσταυ κατα-
χρηστικής όδωβου δικ (281 ΑΚ).

↓
Αν έχει κυριότητα οπότε δε μπορεί
υ αβείσε ανακωστή τρίτου.

- ⑥ Η παρέρτα δέα ότι δέα υπάρχει καταχρ ④ 40 τμήμα
ATI → αβύγεται στην Ατομική → ο καταχρ
επιδέχεται στις ίδιες αντιστάσεις
με τον καθ' αυτ.

Επίδικση VS Αβουδία δικαίου

→ Αν έχεις ένοσταυ χρηστικότητα δε έχει κυριότητα

ΨΥΛΛΑΛΙΟ ④

Κληρονομ διαδοχή → υπεφαιρπότη οροδία

Οροδία → αμνή (3) παρ. 74)
αυτοβία (4) παρ. 75)

↓ κοινά χαρακ. η δυν. κοινής διαδοχίας

την αδικον. (αμνή) με γυρία περίεστ. } εσας η
⑦ δε εσβασα εσας } ορδι εδωστ
εσας δικα
αποδωσ

Οι εστας εσας ⑦ εδωστ αυτος που τις
προβαντων.

330 → Εστας για εσας παρέρτα

513 p1 (c) → Treppe n dice un tedesco
 mais espère que nous tous
 opodieux → contradictoire

α/α 350/2016 → (4) οπότε → δε γίνεται καλά
 → Σ/3 π (6) (οχι 15) να τρέξει η
 διαδικασία της έκδοσης μόνο για
 τους (5) οπότε για τους
 οποίους έχει εκδοθεί οριστική
 απόφαση.

$\rightarrow$ ~~happo~~ us geological (ox) pias tou + s
adda ano io 513 loo io 553. TUNIKA PRA
 $\rightarrow$ po w EXALPOWA,
Edawpa

Andriopodicea → (κοινό ανδριόπεδο)
κοινό γένος, κοινός διαιτητής,
οικονομία της δίαιτας.
Ευαίο διαιτητικό σύστημα & προτάσεις

Amor de gratia

↳ ① ENERGETIK ANALISE
des ENERGIES

③ peraliborito
④ anagritite
⑤ encepitite

→ Μαύρο και άσπρο από ότι υπάρχει διδασκαλία
→ το ποσοστό τμήμα που θα γίνει
στα ίδια αναγνώσεις

πρώτη β. περίπτ. αναγκαία ορολογία

920 → Αγοράζω κατά 0.5 ημωρά να ενεργάσει
καθ' όσον όπωρ. έταίρο της ↓

հոգեբանական ծնունդ

Η ΙΧΘΥΣ αλλ' αμφοτέρωθεν
 ερεεσάτο του ^αμοδίου
 αμφοτέρωθεν

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

- ① α) → ίδιο πραγ. γεγονός το αν έχει βρεθεί τα αρένα
ο διαδότης, δε μπορεί το δικ. να κρίνει διαφορετ.
για το ίδιο θέμα.

Παρω ^{ή παρω} ~~παρω~~ → απαράδ. η σύμβαση.

30/3/2018

Επειδή είναι αυτή η ορολογία → το δικ. χωρίζει
τις δίκες (βλέπε και ⑦ θεωρίας).

Εγκατάσταση προώθη - ακριβήτ. αργού διαδικίας

- ② Το τέλος της δικ. κρίσης επιφυκ. με αυστηρά ορολογία
→ ⑤ παρω. → δεν μπορούν να υπάρξουν αντίθετες αποφάσεις
→ αυτή ορολογία
↓
διαχωρισμός των δικών

- β) Αν είναι αυτή → παραδεχτή η ~~επί~~ έρευνα (και 6ε
αυτή ορολ. ^{ορολ.} ~~ή κατ'εξουσίαν~~ το δικ. μπορεί να παράγει
76 § 1 δ

② Αγωγή 914-919

Δικαστολογία → μήνυση από δυνάμη

Εγχείρ. ες ομόδικη, αυτοί ορολ. 101

486 ΑΚ → υποκαρ. γεγονός → και το δεδουλευμένο
επί για αναγκά → απαράδ. το διαφορ. δεδουλευ.

- ③ Δεν είναι το γεγονός ~~και~~ / αυστηρή κρίση δικαστή
Η κρίση αναδύεται στην κρίση του δικαστ.

ωστόν έχω αυτή ορολ. αλλά ο δικαστής από το τέλος ο
της αγωγής - να μην την παραλείπει.

- ④ Οι συστάσεις στην αυτή ορολογία ενεργούν υποκαρ.
Εγκατάσταση συντρέχοντος → ~~δε~~ αν δεν την προβάλλω
από, το δικ. θα τη λάβει υπόψη για τους π. της
προβάλλω.

οι υποδείξεις θα εδωθούνται εις ομόδικη

Καθηγητής: Γ. Ορφανίδης

Αθήνα, 30/03/2018

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Το αντικείμενο της δίκης

- 1. Εισαγωγή :** Το αντικείμενο της δίκης αποτελεί μια κεντρική θεματική του αστικού δικονομικού δικαίου. Ο σχετικός προβληματισμός είναι καθοριστικής σημασίας για περισσότερες δικονομικές ενότητες. Η ευρύτερη ή η στενότερη κατανόηση της έννοιας του αντικειμένου της δίκης επηρεάζει τα θέματα α) της επιλογή ορισμένων δωσιδικιών (π.χ. δωσιδικία αδικήματος), β) της ύπαρξης εκκρεμοδικίας (άρθρ. 221 παρ. 1), γ) της μεταβολής της αγωγικής βάσεως (άρθρ. 224), δ) της ύπαρξης αντικειμενικής σώρευσης αγωγών (άρθρ. 218), ε) της ύπαρξης δεδicatedμένου (άρθρ. 324).
- 2. Διακρίσεις :** **2.1.** Δεν πρέπει να συγχέεται το αντικείμενο της δίκης ως θεσμός με την ενδεχόμενη ύπαρξη υλικού αντικειμένου στη συγκεκριμένη δίκη (άρθρ. 216 παρ. 2 ΚΠολΔ). Κάθε δίκη έχει το δικό της αντικείμενο αδιαφόρως αν πρόκειται για αξιώσεις, διαπλαστικά δικαιώματα κλπ.
- 2.2.** Δεν φαίνεται να αμφισβητείται ότι αντικείμενο της δίκης δεν είναι κατ' ανάγκη η αξίωση του ουσιαστικού δικαίου (ΑΚ 247). Αυτό καθίσταται έκδηλο στην περίπτωση της αναγνωριστικής αγωγής όπως και της διαπλαστικής που δεν συνδέονται κατ' ανάγκην με αξιώσεις με την έννοια του άρθρ. 247ΑΚ. Υπάρχει επίσης το μόρφωμα της αρνητικής αναγνωριστικής αγωγής. Επίσης στη δίκη διατυπώνονται ισχυρισμοί για ύπαρξη αξιώσεων. Αυτό σημαίνει ότι η δίκη έχει αντικείμενο και στην περίπτωση που απορρίπτεται η αγωγή λόγω ανυπαρξίας σχετικής αξιώσεως.
- 3. Πεδία πρακτικής σημασίας :** **3.1.** Η πρακτική σημασία του ζητήματος για το αντικείμενο της δίκης καταδεικνύεται ιδίως στην περίπτωση της συρροής αξιώσεων. Πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία πλείονες αξιώσεις κατευθύνονται στην ικανοποίησή του ίδιου συμφέροντος υπό την έννοια ότι η ικανοποίηση της μιας αξιώσεως επιφέρει αυτοδικαίως απόσβεση της άλλης. Τίθεται το ερώτημα αν υφίσταται ένα ή δυο αντικείμενα δίκης. Από την συρροή αξιώσεων διακρίνεται η περίπτωση της συρροής νόμων ή της πολλαπλής θεμελιώσεως αξιώσεως. Δηλαδή, τα ίδια πραγματικά γεγονότα πληρούν το πραγματικό διαφόρων κανόνων δικαίου.
- 3.2.** Πρακτική σημασία έχει το θέμα του αντικειμένου της δίκης και στις περιπτώσεις της αναγνωριστικής και διαπλαστικής αγωγής. Αυτό συμβαίνει διότι μπορούν να υπάρχουν περισσότεροι λόγοι που δικαιολογούν τη διάπλαση εννόμου σχέσεως ή περισσότεροι λόγοι που δικαιολογούν τη κτήση ενός απολύτου δικαιώματος ή την ακυρότητα μιας εννόμου σχέσεως κλπ. Τίθεται το θέμα αν υπάρχει ένα ή πλείονα αντικείμενα δίκης ανάλογα με τον αριθμό των λόγων.
- 4. Κριτήρια για τον προσδιορισμό του αντικειμένου της δίκης εν γένει και θεωρητικώς :** Για τον προσδιορισμό της έννοιας του αντικειμένου της δίκης προσφέρονται διάφορα κριτήρια, όπως είναι το αίτημα της αγωγής, η ιστορική βάση της αγωγής και η νομική αιτία. Αν ζητούνται σωρευτικώς όλα αυτά τα στοιχεία, τότε υιοθετείται μια στενή έννοια του αντικειμένου της δίκης που οδηγεί σε ένα πολλαπλασιασμό των δικών. Αντιθέτως, αν αξιώνεται ένα μόνο στοιχείο, όπως είναι λ.χ. το αίτημα της αγωγής, τότε υιοθετείται μια ευρεία έννοια του αντικειμένου της δίκης που οδηγεί στην οριστική επίλυση μιας διαφοράς που κατά τις συναλλαγές αντιμετωπίζεται ως ενιαία. Επίσης κρίσιμος είναι ο τρόπος που γίνεται αντιληπτή η έννοια της ιστορικής βάσεως της αγωγής. Είναι διαφορετικό αν

γίνεται αντιληπτή με την ευρύτερη έννοια του βιοτικού συμβάντος ή με τη στενότερη έννοια των γεγονότων που θεμελιώνουν κατά νόμο την αγωγή.

5. Η πρακτική διάσταση: Αφήνεται να καταδειχθεί στα εξής δυο παραδείγματα :

- α) Ο Α επιβιβάζεται σε ταξί που ανήκει στον οδηγό Β προκειμένου να μεταβεί στη οικία του. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής συνεπεία υπερβολικής ταχύτητας που ανέπτυξε ο Β το όχημα προσέκρουσε σε προπορευόμενο όχημα με αποτέλεσμα τον τραυματισμό του Α. Ασκή προς τούτο αγωγή και ζητά αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης → αδικοπραξία
- β) Ο Α προμηθεύεται εμπορεύματα από τον Β με εξάμηνη πίστωση του τιμήματος. Προς διασφάλιση του Β ο Α εκδίδει και παραδίδει επιταγές σε διαταγή του Β ποσού αντιστοίχου με το τίμημα και με ημερομηνία εκδόσεως τον χρόνο καταβολής του τιμήματος (μεταχρονολογημένη → αξίωμα επιταγή). Ο Α δεν ανταποκρίθηκε στην υποχρέωση του για καταβολή του τιμήματος. Κατόπιν τούτου ο Β ασκή αγωγή για το τίμημα και παράλληλα κινεί τη διαδικασία για εκδόση της διαταγής πληρωμής. με βάση τα αξιώματα.

3) Στις παραπάνω περιπτώσεις τίθενται τα εξής ζητήματα:

α) μπορεί και η αξίωση από σύμβαση μεταφοράς να εισαχθεί στην δωσιδικία του αδικήματος ;

β) Αν η αγωγή στηριχθεί μόνο στην σύμβαση και ακολουθήσει νέα αγωγή στηριγμένη στην αδικοπραξία, υφίσταται εκκρεμοδικία ;

γ) Αν στο πλαίσιο της ίδιας δίκης ο ενάγων επικαλείται και την αξίωση από την αδικοπραξία, προβαίνει σε μεταβολή της βάσεως της αγωγής ;

δ) Αν και με το ίδιο δικόγραφο προβληθούν και οι δυο αξιώσεις υπάρχει αντικειμενική σώρευση αγωγών ή μια αξίωση; ε) Αν απορριφθεί η προβληθείσα αξίωση από την σύμβαση μπορεί ο ενάγων να επανέλθει με βάση την αδικοπραξία ; - Τα ίδια θέματα τίθενται σε σχέση με την αξίωση για την καταβολή του τιμήματος και την αξιωματική απαίτηση.

4) Επίσης υπάρχει ένα αντικείμενο δίκης σε αναγνωριστική αγωγή κυριότητας που στηρίζεται σε πλείονες τρόπους κτήσεως της κυριότητας ή πλείονα ; Υφίσταται απαγορευμένη μεταβολή της βάσεως της αγωγής όταν προσβάλλεται απόφαση Γενικής Συνελεύσεως με συγκεκριμένο λόγο και στη συνέχεια κατά τη διάρκεια της δίκης προστίθεται νέος λόγος;

6. Το δίκαιο του ΚΠολΔ : Ο ΚΠολΔ υιοθετεί στην ουσία μια σχετική έννοια του αντικειμένου της δίκης, δεν είναι δηλαδή η έννοια η ίδια σε όλες τις δικονομικές ενότητες στις οποίες τίθεται θέμα αντικειμένου δίκης. Έτσι, στην περίπτωση του καθορισμού των αντικειμενικών ορίων του δεδικασμένου (324) υιοθετείται ο στενός προσδιορισμός του αντικειμένου της δίκης.

Περαιτέρω ιδιαίτερος σημαντικός είναι το στοιχείο ότι η ιστορική αιτία γίνεται αντιληπτή με στενό τρόπο. Δικαιώτο θωρία

6.1. Κατά το άρθρ. 216 παρ. 1 ΚΠολΔ η αγωγή πρέπει να περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν κατά νόμο την αγωγή. Επομένως, δεν αποβλέπουμε στην ευρύτερη έννοια του ενιαίου κατά τις συναλλαγές βιοτικού συμβάντος αλλά στην έκθεση γεγονότων που πληρούν το πραγματικό συγκεκριμένο κανόνος δικαίου. Αυτό σημαίνει στο παράδειγμα συρροής αξιώσεων την ύπαρξη περισσότερων αντικειμένων δίκης. Χαρακτηριστικό της συρροής αξιώσεων είναι ότι τα πραγματικά γεγονότα είναι εν μέρει κοινά και εν μέρει διαφορετικά για τη δημιουργία κάθε αξιώσεως. Η υπαιτιότητα του εναγομένου λ.χ. είναι αδιάφορη στην προβολή αξιώσεως από σύμβαση ενώ είναι

κρίσιμη σε σχέση με την προβολή αξιώσεως από αδικοπραξία. Αν η αγωγή στηρίζεται σε σύμβαση και προβληθούν σ' αυτήν μόνο σχετικά γεγονότα (π.χ. χωρίς αναφορά σε υπαιτιότητα), τότε η απαίτηση από αδικοπραξία δεν κατάγεται προς κρίση και δεν υπάρχει εκκρεμοδικία. Διαφορετικό θα ήταν το θέμα αν υιοθετείτο η αρχή του ενιαίου βιοτικού συμβάντος. Τότε θα υπήρχε εκκρεμοδικία και θα μπορούσε ο ενάγων να προβεί σε «διόρθωση» της αγωγής κατά το άρθρ. 224 ΚΠολΔ.

6.2. Ο ΚΠολΔ προσανατολίζεται κατά βάση για τον προσδιορισμό τού αντικειμένου της δίκης στο αίτημα και στην ιστορική βάση. Η νομική βάση ως εν δυνάμει στοιχείο προσδιοριστικό του αντικειμένου της δίκης δεν προβλέπεται λ.χ. στο άρθρ. 216 ΚΠολΔ. Επίσης, η αναφορά για την απαγόρευση της μεταβολής της βάσεως της αγωγής νοείται κατά την κρατούσα γνώμη ως συναρτώμενη μόνο με την ιστορική βάση. Αυτό σημαίνει ότι η εκκρεμοδικία και η μεταβολή της βάσης της αγωγής δεν συμπροσδιορίζονται από τη νομική αιτία (αμφ.). Αυτό γίνεται αντιληπτό υπό την έννοια ότι δεν απαιτείται να αναγράφεται ρητά στην αγωγή η νομική αιτία. Είναι λ.χ. αρκετό αν εισφέρονται στη δίκη όλα τα κρίσιμα πραγματικά γεγονότα για τη συμβατική και αδικοπρακτική ευθύνη. Έτσι αν η αγωγή εμπεριέχει όλα τα γεγονότα για τη συμβατική και αδικοπρακτική ευθύνη, δεν μπορεί να ασκηθεί νέα αγωγή γιατί υφίσταται εκκρεμοδικία έστω κι αν στην πρώτη αγωγή δεν αναφέρονται νομικές διατάξεις ή αναφέρονται μόνο διατάξεις της αδικοπραξίας.

6.3. Σε σχέση ωστόσο με τα αντικειμενικά όρια του δεδικασμένου κρίσιμη είναι εκτός από την ταυτότητα του αιτήματος και την ταυτότητα της ιστορικής βάσεως και η ταυτότητα της νομικής αιτίας όπως διαλαμβάνεται στη δικαστική απόφαση (324). Προς το σκοπό της μη επιρρίψεως στους διαδίκους της τυχόν μη εξετάσεως της υποθέσεως υπό συγκεκριμένη νομική πτυχή (νομική διάταξη) προβλέπεται ότι τα αντικειμενικά όρια καθορίζονται και από την νομική αιτία. Εμμέσως η θέση αυτή συνεπάγεται ένα περιορισμό του *jura novit curia* με την έννοια ότι η παράλειψη του δικαστηρίου να ελέγξει την αγωγή ως προς όλες τις νομικές βάσεις δεν έχει δυσμενή επίπτωση για το διάδικο. Η νομική αξιολόγηση είναι επίσης κρίσιμη σε σχέση με ορισμένες δωσιδικίες (αδικήματος, εταιρικών διαφορών, κληρονομικών διαφορών).

6.4. Με βάση τα παραπάνω γίνεται λόγος για την αποκαλούμενη διμελή θεωρία που αποτελείται από την ιστορική βάση και το αίτημα της αγωγής. Σε σχέση με τα αντικειμενικά όρια του δεδικασμένου υιοθετείται η αποκαλούμενης τριμελούς θεωρία με την έννοια ότι κρίσιμη είναι και η νομική αξιολόγηση. Κατά την κρατούσα γνώμη η τριμελής θεωρία ανευρίσκει εφαρμογή και σε περίπτωση που ο ενάγων ρητά επιθυμεί και αυτό αποτυπώνεται στην αγωγή την εξέταση της αγωγής υπό συγκεκριμένη νομική βάση.

7. Η μορφή του αιτήματος ως στοιχείο του αντικειμένου της δίκης : Με οποιαδήποτε θεωρία η μορφή του αιτήματος είναι κρίσιμη για τον προσδιορισμό του αντικειμένου της δίκης. Έτσι γίνεται δεκτό ότι αν προηγηθεί η άσκηση καταψηφιστικής αγωγής, δεν υφίσταται ίδιο αντικείμενο αν ασκείται στη συνέχεια αναγνωριστική αγωγή. Όμως αυτή είναι απορριπτέα ελλείψει εννόμου συμφέροντος. Υποστήρίζεται πάντως και η άποψη η καταψηφιστική αγωγή εμπεριέχει και αναγνωριστικό αίτημα ώστε να υπάρχει το ίδιο αντικείμενο δίκης. Το ίδιο ισχύει και στην αντίθετη περίπτωση που εγείρεται αρχικά αναγνωριστική αγωγή και στη συνέχεια ασκείται καταψηφιστική αγωγή (αμφ.).

Αντικείμενο δίκης – Ορισμένα παραδείγματα

1. Ο Α επιβιβάζεται σε λεωφορείο και συνεπεία παραβάσεως ερυθρού σηματοδότη από τον οδηγό προκαλείται σύγκρουση με όχημα που εκινείτο κανονικά με αποτέλεσμα το τραυματισμό του Α. Ασκήν αγωγή κατά της επιχειρήσεως που έχει την διαχείριση του λεωφορείου με την αιτιολογία του τραυματισμού του με ~~υπαυότητα~~ ^{αδικοπραξία} του οδηγού. Η αγωγή απορρίπτεται λόγω παραγραφής των αξιώσεων από την αδικοπραξία. Στη συνέχεια ο Α ασκεί νέα αγωγή με την αιτιολογία ότι είχε «επιβιβασθεί στο λεωφορείο και ο τραυματισμός έγινε κατά τη διάρκεια της διαδρομής». Προβάλλει αξιώσεις συμβατικής φύσεως ως προς τις οποίες δεν υπάρχει παραγραφή.

2. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με την αιτιολογία ότι τον τραυμάτισε εκ δόλου. Η αγωγή απορρίπτεται. Στη συνέχεια ασκεί νέα αγωγή με την αιτιολογία ότι ο τραυματισμός οφειλόταν σε αμέλεια του Β. αδικοπραξία

3. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β και ζητεί να του καταβάλει ως αποζημίωση το ποσό των 10.000 με την αιτιολογία ότι τον εξαπάτησε κατά την κατάρτιση συμβάσεως (άρθρ. 149 σε συνδυασμό 914). Διαβλέποντας ότι η αγωγή του δεν έχει τύχη για αποδεικτικούς λόγους καταθέτει νέα αγωγή με το ίδιο αίτημα και τα ίδια πραγματικά γεγονότα με επίκληση της διατάξεως του άρθρου 919 ΑΚ.

4. Κατά παραλλαγή του παραπάνω τρίτου πρακτικού, ο Α στη δεύτερη αγωγή ισχυρίζεται ότι ο Β τον εξαπάτησε με την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου κατά την ενάσκηση των υπηρεσιακών του καθηκόντων (105 ΕισΝΑΚ). Δεν υπάρχει εκπαιδευτική, έννοια δηλ. υπαλλήλου - άσκηση δηλ. καθηκόντων → άλλη ιστορική αιτία.

5. Ο Α άφησε προς φύλαξη στον Β αντικείμενο. Κατά την παραλαβή διαπίστωσε την ύπαρξη ουσιαστούς ζημίας και άσκησε προς τούτο αγωγή κατά του Β με αναφορά στην κατάρτιση της συμβάσεως, στην επίκληση στοιχείων υπαιτιότητας, στο παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς του Β κλπ. Ζήτησε προσέτι την κήρυξη της αποφάσεως ως προσωρινώς εκτελεστής και την επιβολή του μέτρου της προσωπικής κράτησεως. Το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή με την αιτιολογία ότι δεν προέκυψε η αδικοπρακτική ευθύνη.

6. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με αίτημα να αναγνωρισθεί η κυριότητα ακινήτου του, την οποία αμφισβητεί ο Β. Επικαλείται ως γενεσιουργό λόγο του δικαιώματος του την τακτική χρησιμότητα. Η αγωγή απορρίπτεται τελεσιδικώς. Μπορεί να επανέλθει ο Α με νέα αγωγή επικαλούμενος άλλο τίτλο κυριότητας ; Μπορεί να γίνει αυτό στο δεύτερο βαθμό στο πλαίσιο ασκήσεως εφέσεως του Α κατά του Β μετά την έκδοση της οριστικής αποφάσεως ή υπάρχει ο περιορισμός του άρθρου 526;

7. Οι Α, Β και Γ διατηρούν εταιρεία του αστικού κώδικα. Οι Α και Β προσφεύγουν στο δικαστήριο με αίτημα τον αποκλεισμό από την εταιρεία του Γ λόγω οικονομικών ατασθαλιών. Η αγωγή απορρίπτεται. Μπορούν να ασκήσουν οι Α και Β νέα αγωγή με επίκληση της αδιαφορίας του Γ ως προς τις εταιρικές υποθέσεις ;

8. Η Α ασκεί αγωγή κατά του Β για καταβολή δανείου. Μετά από 10 μήνες ασκείται η ίδια αγωγή σε άλλο, επίσης αρμόδιο, δικαστήριο. Υπάρχει εκκρεμοδικία ;
Πόσα αντικείμενα δίκης έχουμε ;

9. Η Α εγείρει αγωγή κατά του Β τον Απρίλιο του 2014 για καταβολή δανείου που του είχε χορηγηθεί την 10/1/2012. Μετά από ορισμένο χρονικό διάστημα η Α ενάγει τον Β για καταβολή επίσης του ποσού των 10.000 ευρώ που του είχε χορηγηθεί την 10/1/2013. Υπάρχει εκκρεμοδικία από την πρώτη αγωγή ;

Υφίστανται δύο χωριστά αντικείμενα δίκης ή ένα και το αυτό ; Εξωτερικά είναι το ίδιο αίτημα, όμως η ιστορική αιτία είναι διαφορετική;

παρ. 2, αρ. 1

10. Η Α εγείρει αγωγή κατά του Β με αίτημα να του καταβάλει το ποσό των 20.000 ευρώ λόγω εξαπατήσεώς του κατά την κατάρτιση συμβάσεως (ΑΚ 149, 914). Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως ο Α προβάλλει τον ισχυρισμό ότι δικαιούται αποζημιώσεως και με βάση το άρθρο 919 ΑΚ. ^{π. χρυσή αυγή} Η εκτεθείσα στην αγωγή συμπεριφορά του Β ήταν αντίθετη στα χρηστά ήθη. Ο Β αντιτάσσει ότι πρόκειται για μεταβολή της βάσεως της αγωγής την οποία απαγορεύει ο νόμος (άρθρ. 224 ΚΠολΔ).

Πολλαπλή νομική θεμελίωση της αγωγής. – Συρροή νόμων – ίδια ιστορική αιτία.

11. Ο Α τραυματίζεται από ταξί και ασκεί αγωγή κατά του οδηγού ως υπαιτίου για τον τραυματισμό του. Η αγωγή εξετάζεται και απορρίπτεται επειδή το δικαστήριο δε διαπίστωσε υπαιτιότητα του Β. Στη συνέχεια ο Α ασκεί νέα αγωγή και αναφέρει για πρώτη φορά ότι ο ίδιος επέβαινε στο ταξί, ο οδηγός είχε αναπτύξει υπερβολική ταχύτητα, έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου και επέπεσε στη διαχωριστική νησίδα. Έτσι προέκυψε ο τραυματισμός του. Υπάρχει δεδικασμένο ;

Δεν προβλήθηκαν στην πρώτη δίκη όλα τα πραγματικά γεγονότα. Είναι διαφορετική η ιστορική αιτία καίτοι πρόκειται για το ίδιο βιοτικό συμβάν, αφού η ιστορική αιτία προσδιορίζεται με βάση τα πραγματικά γεγονότα που πληρούν το πραγματικό.

12. Ο Α επιβιβάζεται στο λεωφορείο και από απρόσεκτη οδήγηση του οδηγού τραυματίζεται. Ασκεί αγωγή κατά της εταιρείας που έχει την κυριότητα και την ευθύνη διαχειρίσεως των λεωφορείων με έκθεση όλων των κρίσιμων πραγματικών γεγονότων (επιβίβαση στο λεωφορείο, απροσεξία οδηγού, τραυματισμός, κυριότητα αντιδίκου, διαχείριση δρομολογίων από την αντίδικο). Το Δικαστήριο εξετάζει την αγωγή ως προς την αδικοπρακτική βάση και την απορρίπτει επειδή δεν σχημάτισε δικανική πεποίθηση για την αμέλεια του οδηγού. Μετά την τελεσιδικία ο Α επανέρχεται με νέα αγωγή που τη στηρίζει αποκλειστικά στην κατάρτιση συμβάσεως μεταφοράς που είχε καταρτίσει με την Β. Εδώ δεν απαιτείται η απόδειξη της υπαιτιότητας από τον Β.

Συρροή αξιώσεων – Η αγωγή δεν εξετάσθηκε σε σχέση με όλες τις νομικές βάσεις.

13. Ο Α επιβιβάζεται σε αμαξοστοιχία τραίνου και από απρόσεκτη οδήγηση του μηχανοδηγού τραυματίζεται στο χέρι. Ασκεί αγωγή κατά της εταιρείας σιδηροδρόμων Β με έκθεση όλων των πραγματικών γεγονότων (κυριότητα εταιρείας, διαχείριση δρομολογίων από την εταιρεία, επιβίβαση και τραυματισμός του Α κατά την διάρκεια του δρομολογίου, απρόσεκτη οδήγηση). Το Δικαστήριο εξετάζει την αγωγή τόσο ως προς τη συμβατική όσο και ως προς τη δικαιοπρακτική ευθύνη. Η Β δεν κατόρθωσε να αποδείξει την έλλειψη ευθύνης του οδηγού και η αγωγή έγινε δεκτή σε σχέση με τη συμβατική ευθύνη, ενώ απορρίφθηκε κατά την αδικοπρακτική. Ο Α ασκεί νέα αγωγή στη συνέχεια με τα ίδια πραγματικά περιστατικά σε σχέση με ευθύνη από αδικοπραξία. Επιθυμεί να πετύχει το μέσο εκτελέσεως της προσωπικής κρατήσεως και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που απαιτούν αδικοπραξία. Υπάρχει δεδικασμένο ;

Εισφερέθηκαν στη δίκη όλα τα γεγονότα και εξετάσθηκε η αγωγή ως προς όλες τις νομικές βάσεις.

14. Ο Α ασκεί αναγνωριστική αγωγή κατά του Β για αγροτεμάχιο στην Κρήτη. Αναφέρει ως τίτλο κτήσεως την αγορά του ακινήτου από τον Γ. Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως με τις προτάσεις ο Α ισχυρίζεται ότι είχε αποκτήσει την κυριότητα ήδη πριν τη δίκη και συνεπεία κληρονομικής διαδοχής του Γ. Ο Β εναντιώνεται με τον ισχυρισμό ότι αυτό αποτελεί απαγορευμένη μεταβολή της βάσεως της αγωγής. Ο Α ανταπαντά ότι πρόκειται για απλή συμπλήρωση.

Τι φρονείτε ;

15. Ο Α πώλησε σε νοσοκομείο της Αττικής διάφορα προϊόντα. Λόγω της μη καταβολής του τιμήματος ασκεί αγωγή κατά του νοσοκομείου. Αποδεικνύεται ότι η σύμβαση ήταν άκυρη, συγχρόνως όμως τα παραδοθέντα προϊόντα είχαν αναλωθεί. Μπορεί το δικαστήριο να κάνει δεκτή την αγωγή στη βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού ; Ή, άλλη περίπτωση ο Α ασκεί αγωγή για καταβολή του τιμήματος. Η αγωγή απορρίπτεται λόγω ακυρότητας της συμβάσεως. Κατόπιν τούτου ο Α ασκεί αγωγή αδικαιολόγητου πλουτισμού κατά του Β. Υφίσταται δεδικασμένο ;

Είναι ίδια η ιστορική απία, είναι το ίδιο βιοτικό συμβάν ;

16. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β για απόδοση ποδηλάτου που είχε στην νομή του και που του είχε αφαιρέσει παρανόμως ο Β. Η αγωγή απορρίπτεται τελεσιδίκως επειδή δεν αποδείχτηκε η κατοχή. Στην συνέχεια ο Α ασκεί νέα αγωγή κατά του Β για απόδοση του ποδηλάτου επικαλούμενος ότι έχει την κυριότητα αυτού. Δεν είναι σαφές αν υπάρχει δεδικασμένο από την πρώτη δίκη.

Τι φρονείτε ;

17. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με την αιτιολογία ότι του προκάλεσε ζημία από δόλο. Δεν τον ενημέρωσε για το γεγονός ότι ο υπάλληλος του Α που ήταν ο Γ προσκόμισε απλή

3/2018

επιστολή δέθεν του Α, χωρίς επικύρωση της γνησιότητας της υπογραφής του και με αυτήν εισέπραξε το σημαντικό ποσό των 37.000 ευρώ. Από προηγούμενες συναλλαγές ο Β γνώριζε ότι ο Γ μόνο μικροποσά (έως 200 ευρώ) μπορούσε να εισπράξει με εξουσιοδότηση του Α χωρίς επικύρωση και τηλεφωνική διασταύρωση. Κατά την συζήτηση ο Α προσθέτει ότι σε κάθε περίπτωση ο Β ευθύνεται λόγω βαριάς αμέλειας και συμπληρώνει κατά τούτο την αγωγή. Ο Β θεωρεί την προσθήκη αυτή όχι απλή συμπλήρωση αλλά μεταβολή της βάσεως της αγωγής.

Θα μπορούσε ο Α να ασκήσει νέα αγωγή κατά του Β με επίκληση της αμέλειας αν είχε απορριφθεί η αγωγή στη βάση του δόλου ;

18. Ο Α τραυματίζει τον Β. Κατόπιν τούτου ο Β ασκεί αγωγή για αποζημίωση λόγω σωματικής βλάβης με έκθεση όλων των πραγματικών γεγονότων. Η αγωγή απορρίπτεται λόγω ελλείψεως δόλου. Στη συνέχεια ο Α ασκεί νέα αγωγή επικαλούμενος πρόκληση ζημίας κατά τρόπο αντίθετο στα χρηστά ήθη. Το δικαστήριο θεωρεί ότι υπάρχει δεδικασμένο. Πολλαπλή νομική θεμελίωση αγωγής.

19. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με αίτημα να αναγνωρισθεί η ύπαρξη αξιώσεως 10.000 ευρώ από σύμβαση πωλήσεως. Λίγο αργότερα, ο Α ασκεί καταψηφιστική αγωγή κατά του Β για την ίδια αξίωση. Υφίσταται εκκρεμοδικία ; Πως μπορεί να αμυνθεί ο Β ; Υπάρχει έννομο συμφέρον ;

Αναγκαστική αγωγή → Δικονομικός θεωρητ

(και) οργανική

inherent PIE

μεγισ

→ όπου έχουμε ανάλογα δικ. + διατακτικές αγωγές → πρβλ
με τον προσδιορ. του αντικρ της δίκης

→ Σύμφωνη αγωγή → η ικανότητα της μιας πλευράς να
απόσβηση της αήνης

→ Κριτήρια προσδιορ. αντικρ. δίκης

- ① Δαιτήρια της αγωγής → ευρύτερη
- ② Ιστορική βάση → στενότερη
- ③ Νομική αιτία

⑤ Πρακτική διαίρεση

② → η επιλογή προς εξαγωγή και για ανάλογα

③ → στενότερο αντικρ. δίκης Διπλής θεωρία

216 έκδο → όχι μόνο αναγωγή στο αντικρ
ιστορική αιτία

addn 324 (για Αδίκαστ) → βάση και νομική αιτία

από Τριπλής θεωρία → στα όρια του ανέλεγκτου
δεδικασμένου

224 → μεταβολή βάσης αγωγής → ιστορική και νομική

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

① Νέα ιστορ. αιτία → αίτια από εμπειρία

219 → Εμπειρία Διακρίνεται εμπειρία

ωστόσο

από πραγματικό κ.ο. έκεί ιστορ. αιτία η αδίκαιη

Συνοχή αίτιας → η ικανότητα της πίας εμπειρίας αποσβένει με έκείνη.

② → κινδυνός να μην τεκμαίρεται ποτέ η δίκαιη

ΔΕ ΓΕ

③ Ιδια ιστορική αιτία και για δότη και για

εμπειρία και ορισμός από αυτήν ΔΕ μπορεί να τεκμαίρεται η ιστορική αιτία.

Απόρριψη → υπάρχει δεδικαιγμένο.

③ Ιδια αιτία και ιστορική αιτία → διαφορ

νομική βασή → υπάρχει εμπειρία (μόνο που υπάρ ΓΕ διαφορ κινδυνός).

υπάρ ΓΕ διαφορ κινδυνός.

⑤ έκεί και το της εμπειρίας και το της αδίκαιης.

⑥ αυξάνεται τα της εμπειρίας

πρόκειται εμπειρία τα πραγ περί δ.

ΔΕ υπάρχει δεδικαιγμένο.

⑥ αίτια ιστορική

324

→ μπορεί να επανεξέτα με

αιτία → μπορεί να επανεξέτα με ΓΕ υπάρχει

προαιρετική η αποκλειστική

δεδικαιγμένο με νέα αγωγή

326

→ όχι στο μάτι της ιδίας δίκαιης ΓΕ ιδία ιστορ αιτία

ωστόσο

⑦ μπορούν να επανεξέτα με νέα αγωγή για ιστορ αιτία.

Είναι αίτια ιστορ αιτία

Υπάρχει η εμπειρία της αγωγής → όχι!

↓

Αρα δεν

μόνο ΓΕ μικροδιαφορές (466)

υπάρχει δίκαιη

⑧ 935 εμπειρία

του 324

Αρα και η ιστορ είναι προβλεπόμενη απέναν τίς με εμπειρία υπάρχει δεδικαιγμένο που χρειάζ και νομική αιτία.

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ξανά : Το αντικείμενο της δίκης

1. Συρροή νόμων - iura novit curia : Τα ίδια πραγματικά γεγονότα πληρούν το πραγματικό διαφόρων κανόνων δικαίου. Αν δεν αποδειχθεί ένα πραγματικό γεγονός, παρέλκει η εξέταση της υποθέσεως ως προς τους λοιπούς κανόνες δικαίου αφού τα πραγματικά γεγονότα που απαιτούνται είναι κοινά. Ζητείται λ.χ. αποζημίωση για πρόκληση ζημίας εκ δόλου με βάση το 914 και το 919 ΑΚ και το δικαστήριο δε διαπιστώνει δόλο εξετάζοντας την αγωγή υπό την οπτική του άρθρ. 914 ΑΚ.

2. Συρροή αξιώσεως - iura novit curia : Τα κατ'ιδίαν πραγματικά γεγονότα είναι εν μέρει διαφορετικά σε σχέση με κάθε αξίωση. Μπορούν να είναι λιγότερα ή περισσότερα. Επομένως απορρίψη της μιας βάσεως της αγωγής δεν σημαίνει κατ'ανάγκη και απορρίψη της άλλης. Η απαιτούμενη αιτιότητα είναι αδιάφορη στην προβολή αξιώσεων από σύμβαση ενώ είναι κρίσιμη σε σχέση με την αδικοπραξία. Αν επομένως έχουν εισφερθεί στη δίκη όλα τα πραγματικά γεγονότα - για τη συμβατική και αδικοπρακτική ευθύνη - και το δικαστήριο απορρίψει ελλείψει δόλου ή αμελείας του εναγομένου την αγωγή κατά το σκέλος της αδικοπραξίας, αυτό δε σημαίνει ότι το δικαστήριο δεν θα πρέπει να ερευνήσει την αγωγή και κατά τη συμβατική βάση. Το δικαστήριο θα την ερευνήσει αν έχουν προβληθεί όλα τα πραγματικά γεγονότα για τη συμβατική ευθύνη, αδιαφορώντας αν ο ενάγων επικαλείται ρητά τις διατάξεις για τη συμβατική ευθύνη. (106 ΚΑΔ)

3. Η νομική αιτία:

3.1. Δεν είναι κρίσιμη κατά την ορθότερη γνώμη στην εκκρεμοδικία, είναι όμως κρίσιμη σε σχέση με το δεδικασμένο. Αν έχουν προβληθεί όλα τα γεγονότα για τη συμβατική και αδικοπρακτική ευθύνη, δεν μπορεί να ασκηθεί νέα αγωγή για την συμβατική γιατί υπάρχει εκκρεμοδικία έστω και αν στην πρώτη αγωγή δεν αναφέρονται νομικές διατάξεις που δεν απαιτείται κατά νόμο να αναφέρονται (216).

3.2. Αν το δικαστήριο με την τελεσίδικη απόφασή του εξέτασε την υπόθεση μόνο ως προς την αδικοπρακτική πτυχή, τότε δεν υπάρχει δεδικασμένο για την συμβατική πτυχή (άρθρ. 324).

3.3. Επομένως το αντικείμενο της δίκης είναι στενότερο ως προς το δεδικασμένο σε σύγκριση με την εκκρεμοδικία αφού κατά νόμο συμπροσδιοριστική για το εύρος του δεδικασμένου είναι και η νομική αιτία.

3.4. Αν το δικαστήριο ενώ είχαν προβληθεί όλα τα πραγματικά γεγονότα που συνιστούν αυτοτελή ιστορική αιτία (π.χ. ευθύνη από σύμβαση) δεν εξέτασε την υπόθεση με βάση όλες τις δυνατές νομικές βάσεις (εδώ από σύμβαση) και αρκέσθηκε στην εξέταση μιας άλλης νομικής βάσεως (π.χ. αδικοπραξία), τότε δεν υπάρχει δεδικασμένο σε σχέση με την μη εξετασθείσα νομική βάση (324).

3.5. Αν ο διάδικος ρητά ζήτησε την εξέταση της υποθέσεως ως προς συγκεκριμένες νομικές βάσεις, τότε τυχόν παράλειψη του δικαστηρίου να επεκτείνει το διαγνωστικό έργο σε όλες τις νομικές βάσεις που αιτήθηκε ο διάδικος στοιχειοθετεί λόγο αναιρέσεως (άρθρ. 559 αρ. 9). Στην

περίπτωση αυτή δυσκόλως μπορεί να υποστηριχθεί η θέση για μη κάλυψη από το δεδικασμένο (324) και θεσμοθέτηση δυνατότητας ασκήσεως νέας αγωγής ως προς την παραλειφθείσα νομική βάση. Μια τέτοια θέση θα καθιστούσε κενό περιεχομένου σε μεγάλη έκταση το σχετικό αναιρετικό λόγο.

4. Ιστορική αιτία:

4.1. Αν δεν εισφερθούν στη δίκη πραγματικά γεγονότα που συνιστούν μία αυτοτελή ιστορική αιτία, τότε δεν υπάρχει δεδικασμένο αλλά ούτε και εκκρεμοδικία.

4.2. Αυτό δεν ισχύει αν τα γεγονότα αυτά δεν συνιστούν αυτοτελή ιστορική αιτία και αποτελούν τμήμα της ιστορικής αιτίας που προβλήθηκε στη δίκη (π.χ. στη δίκη προβλήθηκε ισχυρισμός για δόλο αλλά όχι για αμέλεια σε σχέση με τη διάταξη του άρθρ. 914). Εν προκειμένω βρίσκεται εφαρμογή η ratio που υποκρύπτεται στο άρθρο 330 ΚΠολΔ σε σχέση όμως με θεμελιωτικά αξιώσεως γεγονότα.

5. Πρακτικά Εφαρμογών:

Ο Α έχει δόσοληψίες με τον Β από σύμβαση πιστώσεως με υπόλοιπο 50.000 ευρώ. Προς το σκοπό και της αποσαφήνισης της καταστάσεως ο Β και ο Α καταρτίζουν σύμβαση για επίσημο έδαφος αναγνώριση χρέους 50.000 ευρώ σε σχέση με τις δόσοληψίες αυτές (ΑΚ 873) ή επίσημο έδαφος

- ο Α πωλεί εμπορεύματα στον Β αξίας 50.000 ευρώ. Ο Β δεν κατέβαλε ει μη μόνον 30.000 ευρώ. Καταρτίζουν στη συνέχεια σύμβαση για καταβολή του υπολοίπου των 20.000 ευρώ σε ένα μήνα. Παράλληλα, ο Β παραδίδει επιταγή 20.000 ευρώ σε διαταγή του Α ή
- η αλλοδαπή εταιρεία Α κατήρτισε σύμβαση δανείου με την ελληνική εταιρεία Β για ποσό 30.000 ευρώ.

Μετά από 10 μήνες συμβαίνουν τα εξής:

1. Στην πρώτη περίπτωση, ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με αίτημα να του καταβάλει το ποσό των 50.000 ευρώ στη βάση της συμβάσεως πιστώσεως. Κατά τη συζήτηση ο Α υποστηρίζει ότι η σύμβαση πιστώσεως είναι αυτοτελής ιστορική αιτία και την αφηρημένη αναγνώριση της αγωγής. Επιτρεπτός επικαλέσθηκε ο Α την αφηρημένη αναγνώριση της αγωγής.

2. Στη δεύτερη περίπτωση, ο Α ασκεί αγωγή για καταβολή του τμήματος των 20.000 ευρώ και συγχρόνως αγωγή για την επιταγή. Επιτρεπτός άσκησε ο Α την αγωγή με βάση την επιταγή ενώ προηγουμένως είχε ασκήσει την αγωγή από το τμήμα.

3. Στην τρίτη περίπτωση, η αλλοδαπή εταιρεία Α ασκεί αγωγή κατά της Β για απόδοση του δανείου. Λίγο αργότερα ασκεί νέα αγωγή ισχυριζόμενη ότι η σύμβαση δανείου είχε καταρτισθεί για λογαριασμό και στο όνομά της από την εταιρεία Γ ως άμεση αντιπρόσωπο αυτής. Παραδεκτως ασκήθηκε η δεύτερη αγωγή.

6. Αν η ιστορική αιτία είναι η ίδια τότε: α) υπάρχει εκκρεμοδικία, β) δεν υπάρχει απαγορευμένη μεταβολή της βάσεως της αγωγής, γ) δεν υπάρχει αντικειμενική σώρευση αγωγών και δ) δεν υπάρχει δεδικασμένο.

Αν η ιστορική αιτία δεν είναι η ίδια τότε: α) δεν υπάρχει εκκρεμοδικία, β) υπάρχει απαγορευμένη μεταβολή της βάσεως της αγωγής, γ) υπάρχει αντικειμενική σώρευση αγωγών και δ) δεν υπάρχει δεδικασμένο.

Κατά 216 → Διμελής θεωρία → αντικ. δίκη → ιστορική βάση αίτημα

Αντικειμενική σώρευση αγωγών

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Υπάρχει

(βλ. έκφ.) 8) Εκκρεμότητα δεν είναι ανάρτηκη τέλεσ αρμοδιότητας

Μαζί προϋποθέτουμε

(ικανότητα παραστάς)

- πρώτα εξετάζ. το στοιχείο της αρμοδιότητας
- νόμιμος δικαστής (αρμοδιότητες)
- αντικείμενο δίαι (εκκρεμότητα/δεδικασμένο)

9) Όχι, δεν υπάρχει άρση. (ίδιο ποσό αλλοίωση διαχωριστικά).

Πολλοί νομικοί δεν αμφισβ.

10) Μόνο μεταβολή ιστορ. αιτίας → άρθρο 224, (αναφορ. μεταβολή βάσεως αμφισβ.).

11) Όχι δεδικασμένο, τώρα δέει την ιστορ. βάση της αμφισβ. → έχω μεταβάλει η βάση της αμφισβ. Ιδίο ιστορικό συμβάν αλλά χωρίς ανάπτυξη.

12) 324 → μόνο αδικονομία άρα νέα αμφισβ.
1) αναίρεση με τους λόγους αναίρεσης

13) Νέα ιστορική αιτία άρα αναφορ. μεταβολή της βάσεως της αμφισβ. (Μπορεί βέβαια να είναι νέα αμφισβ.).

14) Σχόληση με 214 additio είναι διαχωρ. ιστορικές βάσεις.

↓
η απόφαση προκύπτει απ' την δικ. αιτία.

15) Επιπρόσθετη απόφαση αίρεση.

16) είναι άσπρη η βάση να δοθεί με αδικονομία πρωτ.

③ Από τις ετάχ. περιπτώ. που η υποδοχή ανίσταται στο 216 και δεν αναστέλλει ενδεχόμενους ιστορικούς αιτίες.

αγωγή per se αόριστη (χωρίς ιστορ. αληθ.)
αναπόδεικτη

το ίδιο αίτημα ως ενταυρισμένο είναι παραδεχτό.

Καθηγητής κ. Γ. Ορφανίδης

Αθήνα, 27/04/2018

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ

1. Άμυνα του εναγομένου.

Ο εναγόμενος μπορεί να αμυνθεί κατά της αγωγής με διάφορους τρόπους:

α. Με αμφισβήτηση της συνδρομής των διαδικαστικών προϋποθέσεων της δίκης.

β. Με αμφισβήτηση της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας της αγωγής. Στη δεύτερη περίπτωση εισερχόμεθα στο στάδιο της συζήτησεως της υποθέσεως η οποία σηματοδοτεί διάφορες έννομες συνέπειες (άρθρ. 42 παρ. 2, άρθρ. 263, άρθρ. 267, άρθρ. 297, άρθρ. 294 ΚΠολΔ). Με το νέο σύστημα του ΚΠολΔ για την έγγραφη διεξαγωγή της δίκης ως συζήτηση της υποθέσεως νοείται ο χρόνος καταθέσεως των προτάσεων (άρθρ. 527 αρ. 2).

γ. Η αμφισβήτηση επί της ουσίας μπορεί να γίνει μέσω αμφισβήτησεως της νομικής βασιμότητας της αγωγής, μέσω αρνήσεως (απλής ή αιτιολογημένης) και μέσω προβολής ενστάσεων. Στην απλή άρνηση ο εναγόμενος αμφισβητεί τους πραγματικούς ισχυρισμούς του ενάγοντος (μη λήψη δανείου). Με βάση το άρθρο 116 ΚΠολΔ επιβάλλεται όμως να δεχθούμε ότι θα πρέπει η άρνηση να είναι θεμελιωμένη, ιδίως αν αναφέρεται σε γεγονότα που αφορούν τον ίδιο (π.χ. κατά σχολικό παράδειγμα ασκεί αγωγή ασφαλιστικός μεσίτης για τις δικαιοπραξίες που κατήρτισε η ασφαλιστική εταιρεία με τη μεσολάβησή του. Θα πρέπει η εταιρεία να αμφισβητήσει με θεμελιωμένο τρόπο την αξίωση, κάτι που μπορεί να περιλαμβάνει αναφορές στις δικαιοπραξίες που πράγματι κατήρτισε.). Διαφορετικά μπορεί να συναχθεί σε βάρος του δικαστική ομολογία κατ'άρθρ. 261 ΚΠολΔ. Στην αιτιολογημένη άρνηση ο εναγόμενος αιτιολογεί την αμφισβήτηση των αγωγικών ισχυρισμών (κατά το σχολικό παράδειγμα ο εναγόμενος ισχυρίζεται ότι έλαβε το αντικείμενο όχι όμως στο πλαίσιο πωλήσεως αλλά δωρεάς).

2. Ενστάσεις ως πραγματικοί ισχυρισμοί και μέσο άμυνας.

3. Ενστάσεις ουσιαστικές και δικονομικές.

Η διάκριση αποδίδει τη θεμελιώδη διάκριση δυο δικαιικών κλάδων, δηλαδή του ουσιαστικού και του δικονομικού δικαίου.

4. Ενστάσεις με δικονομικό περιεχόμενο.

Ενστάσεις με δικονομικό περιεχόμενο : Υφίστανται ενστάσεις που έχουν αποκλειστικά δικονομικό περιεχόμενο με την έννοια ότι οι συνέπειες τους αναπτύσσονται επί του δικονομικού επιπέδου. Αυτό ισχύει λ.χ. για την ένσταση αναρμοδιότητας (42 παρ. 2), τις αποδεικτικές ενστάσεις (410), ενστάσεις που προκύπτουν από δικονομικές συμβάσεις, (π.χ. ένσταση παραιτήσεως από έφεση δύναμι συμφωνίας) κλπ. Σχετική είναι και η διατύπωση του νόμου για ύπαρξη διαδικαστικού κωλύματος (263). Απαιτείται η επίκληση και προβολή της ενστάσεως ή του κωλύματος από τον διάδικο προκειμένου να επέλθει η δικονομική συνέπεια. Στην πρακτική συχνά γίνεται επίσης λόγος για ένσταση εκκρεμοδικίας ή δεδικασμένου. Η διατύπωση δεν ακριβολογεί. Εκκρεμοδικία και δεδικασμένο αποτελούν αρνητικές διαδικαστικές προϋποθέσεις που εξετάζονται αυτεπαγγέλτως. Η έννοια της «ενστάσεως» έχει εδώ απλώς το χαρακτήρα υποδείξεως προς το δικαστήριο ενός γεγονότος που λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως. Έχει πάντως σημασία νομική η προβολή εκ μέρους του διαδίκου του σχετικού ισχυρισμού για την αναίρετική διαδικασία. Αν δεν έχει προβληθεί σχετικός ισχυρισμός δεν είναι δυνατή η προβολή της πλημμέλειας το πρώτον στον Άρειο Πάγο εκτός αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρ. 562.

5. Ενστάσεις του ουσιαστικού δικαίου.

Αποτελεί το δικαίωμα που έχει ο δικαιούχος να αρνηθεί την εκπλήρωση της παροχής. Κατευθύνεται κατά της προβολής αξιώσεως και οδηγεί στον μόνιμο (στο διηνεκές δηλαδή) ή στον προσωρινό αποκλεισμό ή αναστολή της ασκήσεως της σχετικής αξιώσεως. Στο πλαίσιο δίκης η αποδοχή της οδηγεί σε απόρριψη της αγωγής ως αβάσιμης, οριστικά ή για όσο χρονικό διάστημα διαρκεί η ενέργεια της ενστάσεως. Ενίοτε η ένσταση οδηγεί όχι σε απόρριψη της αγωγής αλλά σε καταδίκη υπό όρους, όπως λ.χ. κατ' άρθρ. 378 ΑΚ, 69 και 921 παρ. 4 ΚΠολΔ με την ένσταση του μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος. Σημειώνεται ότι η κατασκευή της προσωρινής απορρίψεως ισχύει και σε σχέση με το απαράδεκτο. Δηλαδή, μια αγωγή μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτη «προς το παρόν». Αυτό ισχύει λ.χ. στην περίπτωση που έχει συμφωνηθεί σύμβαση διαμεσολάβησης (214 γ) και ο ενάγων προσφεύγει στη δικαιοσύνη χωρίς να τηρήσει τη σχετική διαδικασία.

όταν δεν είναι ακόμα ώριμη.

6. «Η ένσταση του ουσιαστικού δικαίου» προϋποθέτει προβολή (άσκηση ή επίκληση).

Η ένσταση του ουσιαστικού δικαίου προϋποθέτει για την επέλευση των συνεπειών της την προβολή (άσκηση ή επίκληση) της ενστάσεως από τον δικαιούχο αυτής. Διαφορετικά, δεν επέρχονται οι ουσιαστικές συνέπειες που συνδέονται με την ένσταση. Με την έννοια αυτή η θεωρία κάνει λόγο για ύπαρξη ενός διαπλαστικού δικαιώματος που ασκείται με μονομερή δήλωση. Συγγενής προς την περίπτωση της ενστάσεως θεωρείται και η ύπαρξη ορισμένων δικαιωμάτων η άσκηση των οποίων οδηγεί σε κατάργηση εννόμου σχέσεως. Αυτό ισχύει λ.χ. για την περίπτωση του δικαιώματος υπαναχωρήσεως, αναστροφής μιας συμβάσεως, καταγγελίας μιας συμβάσεως για ελαττώματα βουλήσεως (ανεξάρτητα από το θέμα αν κατά το θετικό δίκαιο, απαιτείται η άσκηση αγωγής), το δικαίωμα συμψηφισμού με ανταπαίτηση κλπ.

7. Αυτοδίκαιη επέλευση συνεπειών και ένσταση.

7.1. Η ανάγκη προβολής της «ενστάσεως του ουσιαστικού δικαίου» με προβολή δηλώσεως διαφοροποιεί την ένσταση αυτή από ορισμένα γεγονότα που επιφέρουν έννομες συνέπειες ανεξαρτήτως μιας αντίστοιχης δηλώσεως ή επικλήσεως. Βεβαίως και τα γεγονότα αυτά θεωρούνται ενστάσεις όχι όμως με την παραπάνω έννοια της ενστάσεως του ουσιαστικού δικαίου. Καλούνται καταχρηστικές ενστάσεις. Έτσι λ.χ. η καταβολή, η άφεση χρέους, η υπαίτια αδυναμία παροχής, επιφέρουν αφ' εαυτές τις ουσιαστικές συνέπειες τους, χωρίς να χρειάζεται ο δικαιούχος να προβάλει και να επικαλεσθεί σχετικό δικαίωμα με δήλωση του προκειμένου να επέλθουν οι ουσιαστικές συνέπειες που αφορούν την απόσβεση της ουσιαστικής αξιώσεως. Το θέμα αν μια συνέπεια του ουσιαστικού δικαίου θα επέλθει κατόπιν προβολής ενστάσεως ή αυτοδικαίως όταν συντρέξει ένα πραγματικό γεγονός αποτελεί μια βασική και προγραμματική απόφαση του ουσιαστικού νομοθέτη. Επιλέγεται η κατασκευή της ενστάσεως όταν ο νομοθέτης δεν επιθυμεί να «επιβληθεί» στον δικαιούχο μια συνέπεια και αντ' αυτού αναγνωρίζει ευχέρεια επιλογής σ' αυτόν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η παραγραφή που θεωρείται θέμα συνειδήσεως και γι' αυτό ο νομοθέτης απαιτεί την προβολή ενστάσεως. Αντίθετα και σήμερα είναι ένα αμφισβητούμενο θέμα αν η γενική «ένσταση του δόλου» ή η αποδυνάμωση δικαιώματος θα πρέπει να διαμορφωθούν ως περιπτώσεις ενστάσεων ή ως γεγονότα που επιφέρουν αυτοδικαίως την συνέπεια της αρνήσεως της παροχής.

7.2. Ένα διαφορετικό θέμα είναι ο τρόπος συλλογής του πραγματικού υλικού από το δικαστήριο. Αυτό το θέμα κρίνεται από το δικονομικό δίκαιο, δηλαδή την αρχή της συζητήσεως και την αρχή της αυτεπαγγέλτου ενεργείας του δικαστηρίου. Στις καταχρηστικές ενστάσεις τα πραγματικά περιστατικά που τις θεμελιώνουν λαμβάνονται υπόψη αν έχουν προβληθεί από ένα των διαδίκων, έστω και αν δεν είναι ο ωφελούμενος διάδικος. Στο πεδίο του ουσιαστικού δικαίου το γεγονός της εξόφλησης επιφέρει αυτοδικαίως απόσβεση της

οφειλής. Για να ληφθεί υπόψη το γεγονός στη δίκη πρέπει ωστόσο να προβληθεί ο σχετικός ισχυρισμός από έναν των διαδίκων. Το ίδιο ισχύει για γνήσιες ενστάσεις που προβλήθηκαν εξωδίκως.

7.3. Η πρακτική σημασία της διαφοράς της ενστάσεως από τα γεγονότα που επιφέρουν αυτοδικαίως τις ουσιαστικές συνέπειες τους καταφαίνεται ιδίως στην περίπτωση της ερημοδικίας του εναγομένου, της δυνατότητας επικλήσεως από τρίτο δανειστή καθώς επίσης από το θέμα αν η ένσταση μπορεί να ασκηθεί μόνο δικαστικώς ή και εξωδίκως. Αν ο εναγόμενος απολείπεται, τότε οι ενστάσεις δεν λαμβάνονται υπόψη έστω και αν προκύπτουν από την αγωγή (π.χ. ο ενάγων αναφέρει συνήθως το χρόνο δημιουργίας της αξιώσεως και προκύπτει έτσι η συμπλήρωση του χρόνου παραγραφής). Αντιθέτως, λαμβάνονται υπόψη τα γεγονότα που επιφέρουν αυτοδικαίως την ουσιαστική συνέπεια αν αυτά προκύπτουν από τους αγωγικούς ισχυρισμούς (δεν αρκεί όμως να προκύπτουν από την αποδεικτική διαδικασία).

8. Διακρίσεις ενστάσεων.

8.1. Γνήσιες - καταχρηστικές. Γνήσιες αποκαλούνται οι ενστάσεις που στηρίζονται σε αντίπαλο ουσιαστικό δικαίωμα, ασκούνται δε με ρητή δήλωση. Καταχρηστικές είναι οι ενστάσεις που δεν θεμελιώνονται σε αντίπαλο ουσιαστικό δικαίωμα. Οι συνέπειες τους επέρχονται αυτοδικαίως όταν συντρέξουν τα κρίσιμα πραγματικά γεγονότα. Δεν απαιτείται δηλαδή η προβολή με δήλωση.

8.2. Αυτοτελείς - μη αυτοτελείς. Αυτοτελείς είναι οι γνήσιες ενστάσεις που δεν εξαρτώνται από άλλο ουσιαστικό δικαίωμα, ασκούνται δε αποκλειστικά με ένσταση. Μη αυτοτελείς είναι οι γνήσιες ενστάσεις που στηρίζονται σε ουσιαστικό δικαίωμα το οποίο μπορεί να ασκηθεί και αμυντικά και επιθετικά με κύρια αγωγή. Ειδικότερα μη αυτοτελής είναι η ένσταση όταν αποτελεί μερική απόρροια ενός άλλου δικαιώματος, όπως είναι λ.χ. η ένσταση επισχέσεως που αποτελεί απόρροια της αξίωσης για την οποία γίνεται και η επίσχεση. Το ίδιο ισχύει για την ένσταση του συμφητισμού, την ένσταση του άρθρ. 1095 ΑΚ για το δικαίωμα του νομέα να αρνηθεί την απόδοση του πράγματος αν έχει έναντι του κυρίου δικαίωμα να νέμεται ή να κατέχει το πράγμα ή την ένσταση του μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος κλπ. Κριτήριο είναι δηλαδή ο λόγος δημιουργίας. Από το θετικό δίκαιο υφίσταται μια αξίωση που επιτρέπει στον δικαιούχο να ζητήσει μια παροχή ή μια ένσταση που του επιτρέπει να αρνηθεί παροχή που ζητείται απ' αυτόν. Η αξίωση είναι το επιθετικό μέσο και η ένσταση το αμυντικό. Αντιθέτως, οι αυτοτελείς ενστάσεις δεν στοιχειοθετούν δικαίωμα αξιώσεως. Υποστηρίζεται ότι η δημιουργία τους συνεχεται με την αξίωση κατά της οποίας προβάλλονται με την έννοια ότι η αξίωση αυτή έχει μια αδυναμία που στηρίζει την ένσταση (π.χ. η ένσταση της παραγραφής συνεχεται με το γεγονός ότι η αξίωση δεν προβλήθηκε για ορισμένο χρονικό διάστημα).

8.3. Ανατρεπτικές - αναβλητικές.

8.3.1. Οι γνήσιες είναι ή ανατρεπτικές ή αναβλητικές με κριτήριο αν καταλύεται οριστικά το αντίπαλο δικαίωμα ή επέρχεται πρόσκαιρη παράλυση του. Ειδικότερα : «οι ενστάσεις του ουσιαστικού δικαίου» διακρίνονται με κριτήριο τη διάρκεια της επιδράσεως της έννομης συνέπειας τους σε ανατρεπτικές (μόνιμες) και σε αναβλητικές (παροδικές). Χαρακτηριστικό παράδειγμα μιας ανατρεπτικής ενστάσεως με την έννοια αυτή είναι η ένσταση της παραγραφής ή κατά την κρατούσα άποψη η ένσταση για καταχρηστική άσκηση δικαιώματος. Αντιθέτως, ως παράδειγμα αναβλητικής ενστάσεως μπορεί να αναφερθεί η ένσταση του μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος με την έννοια ότι η αξίωση του πωλητή για καταβολή αναστέλλεται μέχρι την παράδοση του πωληθέντος πράγματος. Τα παραπάνω ισχύουν καίτοι κατά το ουσιαστικό δίκαιο παραγραφή και καταχρηστική άσκηση δικαιώματος δεν οδηγούν σε απόσβεση της αξιώσεως.

8.3.2. Οι καταχρηστικές ενστάσεις είναι ανατρεπτικές. = διαωδύτικες & καταχρηστικές

8.4. Με βάση τα παραπάνω η ένσταση παραγραφής θεωρείται γνήσια, αυτοτελής και ανατρεπτική. Η ένσταση του άρθρ. 281 ΑΚ θεωρείται κατά την κρατούσα γνώμη γνήσια, αυτοτελής και ανατρεπτική. Η

δεν καταχρηστική
αποκρίνω στο δίκαιο των
επιδράσεων.

ένσταση του άρθρ. 440 ΑΚ θεωρείται γνήσια, μη αυτοτελής και ανατρεπτική. Οι ενστάσεις των άρθρ. 325, 378 και 1095 ΑΚ θεωρούνται γνήσιες, μη αυτοτελείς, αναβλητικές. Οι ενστάσεις των άρθρων 325 και 378 είναι αναβλητικές με την έννοια ότι δεν οδηγούν σε απόρριψη της αγωγής αλλά σε καταδίκη του εναγομένου σε παροχή με τον όρο της ταυτόχρονης εκπλήρωσης από το ενάγοντα της υποχρέωσης που τον βαρύνει. Οι ενστάσεις των άρθρ. 127 και 138 ΑΚ θεωρούνται καταχρηστικές.

9. Η τρίτη διάκριση των ενστάσεων.

Στην ενότητα του μαθήματος για το βάρος επικλήσεως και αποδείξεως είχε αντιμετωπισθεί η τρίτη διάκριση των ενστάσεων σε διακωλυτικές (π.χ. έλλειψη δικαιοπρακτικής ικανότητας) σε καταργητικές (π.χ. καταβολή, άφεση χρέους) και σε δικαιοανασταλτικές (π.χ. ένσταση διζήσεως, ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος, παραγραφής κλπ). Η τρίτη κατηγορία αποτελεί «τις ενστάσεις του ουσιαστικού δικαίου» με την παραπάνω έννοια.

Οι ενστάσεις του ουσιαστικού δικαίου (δικαιοανασταλτικές) καλούνται γνήσιες ενστάσεις σε αντιδιαστολή προς τις διακωλυτικές και καταργητικές που αποκαλούνται καταχρηστικές ενστάσεις, δηλαδή στις γνήσιες ενστάσεις ανήκουν και οι δικαιοανασταλτικές ενστάσεις που διακρίνονται έτσι από τις διακωλυτικές και καταργητικές ενστάσεις ως καταχρηστικές ενστάσεις.

10. Οι επιμέρους διακρίσεις και ομοιότητες των ενστάσεων.

10. 1. Διάκριση γνησίων αυτοτελών από γνήσιες μη αυτοτελείς ενστάσεις.

Οι δεύτερες ασκούνται και με αυτοτελή αγωγή, δεν καλύπτονται από το δεδικασμένο αν δεν προταθούν και κατά μια άποψη προβληθείσες δημιουργούν εκκρεμοδικία, εξοπλίζονται με δεδικασμένο κατ'άρθρ. 331 ΚΠολΔ. Ωστόσο κατά νόμο η αντιμετώπιση αυτή επιφυλάσσεται μόνο για την ένσταση συμψηφισμού (221 παρ. 2, 222 παρ.2, 322 παρ. 2). Δημιουργείται δεδικασμένο με την έννοια του άρθρ. 322 ως να είχε ασκηθεί η αξίωση με αγωγή και όχι μέσω της ενστάσεως συμψηφισμού. Αντίθετα, οι πρώτες (γνήσιες αυτοτελείς) δεν ασκούνται με αγωγή αυτοτελή, καλύπτονται από το δεδικασμένο αν δεν προταθούν και το πραγματικό γεγονός που τις στηρίζει είναι αντικείμενο αποδείξεως. Έτσι η αυτοτελής ένσταση μη προβληθείσα στο δεδικασμένο (άρθρ. 330 ΚΠολΔ) καλύπτεται από το δεδικασμένο (π.χ. παραγραφή, 281 ΑΚ).

10.2. Διάκριση γνησίων μη αυτοτελών ενστάσεων από καταχρηστικές ενστάσεις.

Οι καταχρηστικές ενστάσεις δεν υπόκεινται σε παραίτηση και λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο αν έχουν προβληθεί νομίμως τα πραγματικά γεγονότα που τις στηρίζουν. Καταλαμβάνονται από το δεδικασμένο (άρθρ. 330 και 933 παρ. 3). Αποτελούν αντικείμενο αποδείξεως. Το γεγονός ότι μπορούν να αποτελέσουν ιστορική αιτία αρνητικής αναγνωριστικής αγωγής δεν τις καθιστά γνήσιες και πολύ περισσότερο μη αυτοτελείς ενστάσεις. Δεν ενσαρκώνουν δικαίωμα.

Αντιθέτως είναι δυνατή η παραίτηση από γνήσια μη αυτοτελή ένσταση, το δικαστήριο δεν μπορεί να τις λάβει υπόψη αυτεπαγγέλτως και αν δεν προταθούν δεν καλύπτονται από το δεδικασμένο.

10.3. Διάκριση και ομοιότητες γνησίων αυτοτελών ενστάσεων και καταχρηστικών.

Οι γνήσιες ενστάσεις που είναι αυτοτελείς, δεν μπορούν να είναι αντικείμενο αυτοτελούς αγωγής ούτε η διαπίστωση τους εξοπλίζεται με δεδικασμένο, καλύπτονται δε από τη διάταξη του άρθρ. 330. Στο σημείο αυτό έχουν την ίδια αντιμετώπιση όπως οι καταχρηστικές ενστάσεις. Διαφέρουν όμως ως προς την δυνατότητα παραιτήσεως και ως προς την αυτεπάγγελτη λήψη εκ μέρους του δικαστηρίου. Οι γνήσιες αυτοτελείς ενστάσεις είναι δεκτικές παραιτήσεως και το δικαστήριο δεν μπορεί να τις λάβει υπόψη αυτεπαγγέλτως.

11. Εξωδίκη προβολή ενστάσεων.

Περαιτέρω, κατά την κρατούσα γνώμη οι αυτοτελείς ενστάσεις μπορούν να προβληθούν και εξωδίκως. Έτσι η ένσταση παραγραφής μπορεί να ασκηθεί και εξωδίκως και επιφέρει τις συνέπειες της. Αν ο ενάγων επικαλεσθεί αυτό το γεγονός, τότε θα ληφθεί υπόψη έστω και αν απουσιάζει ο εναγόμενος (βλ. και παρακάτω υπό 11 στο παράδειγμα του συμψηφισμού). Τέλος, η ένσταση προβάλλεται μόνο από τον δικαιούχο, όχι από άλλον που έχει έννομο συμφέρον. Πρακτική σημασία έχει το θέμα στην πτώχευση και στο πίνακα κατατάξεως δανειστών (979 ΚΠολΔ). Η θεώρηση αυτή έπρεπε να οδηγήσει στη θέση ότι την ένσταση παραγραφής μιας αξιώσεως δανειστή θα μπορεί να την προβάλει μόνο ο οφειλέτης και στην περίπτωση της πτωχεύσεως μόνο ο σύνδικος που ενεργεί για λογαριασμό του οφειλέτη. Όχι άλλος δανειστής που θέλει να αποκλείσει από τη συμμετοχή στη διανομή την παραγεγραμμένη απαίτηση άλλου δανειστή. Ωστόσο, κατά τη διάταξη του άρθρ. 278 ΑΚ η ένσταση μπορεί να προταθεί και από άλλο δανειστή ή όποιον έχει έννομο συμφέρον ακόμη κι αν δεν την προτείνει ή αν έχει παραιτηθεί απ' αυτή ο οφειλέτης. Η ρύθμιση έχει εξαιρετικό χαρακτήρα και διαφωτιστική είναι η προϊστορία της. Η περίπτωση είχε αντιμετωπισθεί ως υποπερίπτωση της αγωγής καταδολιεύσεως με την έννοια ότι ο οφειλέτης σκοπίμως δεν πρόβαλε την παραγραφή για να ευνοήσει συγκεκριμένο δανειστή. Δεν είναι επομένως δεκτική επεκτάσεως σε άλλες περιπτώσεις.

Δεν αμφισβητείται επίσης ότι οι μη αυτοτελείς ενστάσεις προβάλλονται και ασκούνται και εξωδίκως (π.χ. ένσταση συμψηφισμού). Αν υπάρξει τέτοια εξωδίκη προβολή, τότε επέρχεται η συνέπεια του ουσιαστικού δικαίου που είναι η απόσβεση της οφειλής. Σ' αυτήν την περίπτωση η κατάσταση δεν διαφοροποιείται πλέον από την περίπτωση της αφέσεως χρέους ή της καταβολής, δηλαδή των καταχρηστικών ενστάσεων. Έχει επέλθει δηλαδή, η απόσβεση της αξιώσεως. Αυτό το γεγονός αντιμετωπίζεται πλέον ως μια καταργητική με την παραπάνω έννοια ένσταση ή με άλλη διατύπωση ως γεγονός που επιφέρει από μόνο του την έννομη συνέπεια της αποσβέσεως. Αν το γεγονός εισφερθεί στη δίκη από τον ενάγοντα, θα ληφθεί υπόψη και αν απουσιάζει ο εναγόμενος. Αν βεβαίως δεν εισφερθεί (π.χ. εξόφληση) θα καλυφθεί από το δεδικασμένο (330).

12. Άμυνα κατά της ενστάσεως.

Στην ένσταση αμύνεται ο ενάγων με άρνηση ή με προβολή αντένστασης. Στην αντένσταση αμύνεται ο εναγόμενος με άρνηση ή με επαναντένσταση. Κατά το σχολικό παράδειγμα στην ένσταση για άφεση χρέους ο ενάγων προτείνει την αντένσταση για καταγγελία της συμβάσεως αφέσεως λόγω απάτης ως προς την οποία ο εναγόμενος αμύνεται με την επαναντένσταση ότι η απάτη έγινε από τρίτο χωρίς γνώση του (ΑΚ 147).

13. Δεδικασμένο και μη αυτοτελής γνήσια ένσταση.

Η απόρριψη μη αυτοτελούς γνήσιας ενστάσεως ως αόριστης (π.χ. συμψηφισμός) κατά την ορθότερη γνώμη δεν καλύπτεται από το δεδικασμένο της αποφάσεως (άρθρ. 330).

14. Αρνητική αναγνωριστική αγωγή.

Κρίσιμη είναι η ιστορική αιτία (Άρειος Πάγος). Η απόρριψη της αρνητικής αναγνωριστικής αγωγής δεν επενεργεί ως αναγνώριση της αρνούμενης από τον ενάγοντα και επικαλούμενης από τον εναγόμενο εννόμου σχέσεως. Δεδικασμένο δημιουργείται σύμφωνα με το 324 μόνο για τη συγκεκριμένη ιστορική αιτία. Ο εναγόμενος της αρνητικής αναγνωριστικής αγωγής μπορεί να προστατευθεί από επανειλημμένη εναγωγή με άσκηση θετικής αναγνωριστικής αγωγής.

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

1. Ο Α άσκησε αγωγή κατά του Β με αίτημα να του καταβάλει το ποσό των 30.000 ευρώ ως υπόλοιπο τιμήματος από σύμβαση πωλήσεως προϊόντων που είχαν καταρτίσει το 2005. Ο Β δεν παρέστη κατά τη συζήτηση καίτοι είχε κληθεί στη δίκη προσηκόντως και εμπροθέσμως. Με τις προτάσεις του ο Α ανέφερε ότι ο Β εξωδίκως το 2012 είχε επικαλεσθεί την παραγραφή της αξιώσεως σε αίτημα του για καταβολή. Το Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση με την οποία απέρριψε την αγωγή συνεπεία της παραγραφής. Ο Α θεωρεί την απόφαση εσφαλμένη και επιθυμεί την άσκηση εφέσεως.

Ερωτάται : α) Είναι ορθή η απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ; β) Αν ήθελε υποτεθεί ότι το γεγονός της επικλήσεως της παραγραφής με εξώδικο τρόπο είχε εισφερθεί στη δίκη από το

εξω εισφέρθηκε από την απόφαση
μάρτυρα του Α το αποτέλεσμα της δίκης θα ήταν το ίδιο ; γ) Αν ο ενάγων δεν ανέφερε κάτι για την παραγραφή θα μπορούσε το δικαστήριο να οδηγηθεί στο ίδιο αποτέλεσμα δίκη ;

2. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β στο αρμόδιο δικαστήριο από σύμβαση δανείου. Προς απόκρουση της αγωγής ο Β αντιτάσσει ότι δεν καταρτίσθηκε σύμβαση δανείου και σε κάθε περίπτωση προτείνει σε συμψηφισμό ανταπαιτήσή του από σχέση εντολής. Το δικαστήριο δέχεται την ένσταση του συμψηφισμού και απορρίπτει την αγωγή.

Ερωτάται : α) Δημιουργείται δεδικασμένο για την απαίτηση που στήριξε τον συμψηφισμό, αν ήθελε υποτεθεί ότι τελεσιδικεί η σχετική απόφαση ; β) Αν ο Β δεν είχε προτείνει την ένσταση του συμψηφισμού και είχε καταδικασθεί στη δίκη, θα μπορούσε να την προτείνει στην αναγκαστική εκτέλεση που θα επέσπευδε ο Α για την πραγμάτωση της αξιώσεως του ; γ) Κατά παραλλαγή αν για την ανταξίωση από την εντολή είχε ασκηθεί προηγουμένως αγωγή του Β κατά του Α, αυτό θα επηρέαζε τη δικονομική μεταχείριση στο πλαίσιο της δίκης του Α κατά του Β ;

Είχε ο Α δικ. να ασκήσει έφεση ;

3. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με αίτημα να αναγνωρισθεί η εικονικότητα της συμβάσεως πωλήσεως ακινήτου που είχαν καταρτίσει. Ισχυρίζεται ότι η μεταβίβαση έγινε προς το σκοπό προστασίας της περιουσίας του Α. Το δικαστήριο ερμηνεύει την αγωγή ως αγωγή για αναγνώριση της ακυρότητας της συμβάσεως λόγω εικονικότητας την οποία και απορρίπτει για ουσιαστικούς λόγους. Κατά της αποφάσεως ασκούν έφεση αμφότερα τα μέρη. Ο Β ισχυρίζεται ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη του πράγματα που δεν προτάθηκαν. Οι έφεσεις απορρίπτονται. Ο Α επανέρχεται με νέα αγωγή με αίτημα αυτή τη φορά την ακυρότητα της συμβάσεως πωλήσεως λόγω δυσαναλογίας τιμήματος πωλήσεως και αξίας ακινήτου. Η αξία του ακινήτου ήταν 300.000 και αυτό πωλήθηκε στις 100.000.

Αναδείξτε τις κρίσιμες νομικές πτυχές.

Ευδοκία

Συνήθη φοιτητικά σφάλματα στις εξετάσεις ή θέματα που προκαλούν δυσκολία :

1. Αφού ο διάδικος δεν απέδειξε την ένσταση έπρεπε να απορριφθεί ως αόριστη ή νόμω αβάσιμη. Άλλο όμως είναι το θέμα της ουσίας και άλλο το νομικό θέμα της αοριστίας ή της νομικής βασιμότητας. Η απόδειξη αφορά την ουσία της υποθέσεως.
2. Εξετάζεται η έφεση κατά πρωτοδίκου αποφάσεως και διατυπώνονται θέσεις για ύπαρξη δεδικασμένου χωρίς να υπάρχει ένδειξη για δεδικασμένο από προηγούμενη δίκη. Δεδικασμένο επέρχεται ωστόσο μετά την έφεση, όχι προηγουμένως. Ένα διαφορετικό θέμα είναι το ζήτημα αν για την κρίση περί υπάρξεως εννόμου συμφέροντος για την έφεση αναγόμεθα στο μελλοντικό δεδικασμένο. Διατυπώνουμε δηλαδή την υπόθεση ότι αν η απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ήθελε καταστεί τελεσίδικη θα είχε ένα επιζήμιο χαρακτήρα για το διάδικο με την έννοια του δεδικασμένου ; Αν ναι, δικαιολογείται η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος.
3. Ένσταση που απορρίπτεται στο πρώτο βαθμό ως αόριστη, μπορεί να επαναφερθεί στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο. Αυτό γίνεται με δυο τρόπους. Ή με λόγο εφέσεως ως απόδοση δηλαδή πλημμέλειας στην απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου για εσφαλμένη απόρριψη της ενστάσεως ως αορίστου ενώ ήταν ορισμένη ή με προβολή νέου πραγματικού ισχυρισμού (527) στο δεύτερο βαθμό. Εννοείται ότι στην δεύτερη περίπτωση η αοριστία θα πρέπει να θεραπευθεί δηλαδή η ένσταση θα πρέπει να προβληθεί με ορισμένο τρόπο ενώ θα πρέπει να υπάρχουν οι προϋποθέσεις του άρθρ. 527 γιατί θεωρείται ότι η ένσταση προβάλλεται το πρώτον κατ' έφεσιν.
4. Η ομολογία του εναγομένου ή του ενάγοντος που αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα (352) δεν λαμβάνεται υπόψη αν η αγωγή ή ένσταση είναι αόριστη ή νόμω αβάσιμη. Αντίθετα, ο εναγόμενος μπορεί να αναγνωρίσει κατά την ορθότερη άποψη (αμφ.) την αγωγή όταν αυτή είναι αόριστη ή νόμω αβάσιμη (298).
5. Ό,τι ισχύει για την αξιολόγηση της αγωγής ισχύει κατά βάση και για την ένσταση (αοριστία, νόμω και ουσία αβάσιμη). Βεβαίως δεν πρέπει να παραβλέπεται μια διαφορά σε σχέση με την αγωγή. Είναι το θέμα ότι τα πραγματικά γεγονότα των ενστάσεων μπορούν να εισφερθούν στη δίκη και από τον αντίδικο και όχι μόνο από τον ενιστάμενο. Τις καταχρηστικές ενστάσεις το δικαστήριο θα τις λάβει υπόψη του αυτεπαγγέλτως ενώ για τις γνήσιες αυτοτελείς απαιτείται η προβολή ενστάσεως π.χ. παραγραφή.
6. Επικουρική προβολή έχουμε και στην ένσταση σε σχέση με την άρνηση της αγωγής.

7. ΔΕΝ απαντήθηκε καθόλου το ερώτημα για τη συρροή αξιώσεων που υπάρχει όταν ο ενάγων προβάλλει αξιώσεις τόσο από τίμημα λόγω πωλήσεως όσο και από επιταγή (αξιόγραφο) που δόθηκε σε σχέση με την πώληση. Είναι δυο τελείως διαφορετικές αξιώσεις, δυο αντικείμενα δίκης.

8. Υπάρχει σύγχυση μεταξύ των διατάξεων του 330 και 322 για τον συμψηφισμό κάτι για το οποίο όμως δεν είναι υπεύθυνοι οι φοιτητές.

9. Υπάρχει σύγχυση για το δυσερμήνευτο άρθρ. 536, κάτι για το οποίο δεν ευθύνονται οι φοιτητές.

10. Απόρριψη κατ'ουσίαν της έφεσης. Υπάρχει σύγχυση με την απόρριψη της αγωγής κατ'ουσίαν Είναι όμως σχετικά απλό το θέμα. Η αγωγή που απερρίφθη ως απαράδεκτη μπορεί να προσβληθεί με έφεση. Αν ο λόγος εφέσεως δεν ευδοκιμήσει, τότε η έφεση απορρίπτεται κατ'ουσίαν.

11. «Ένσταση καταψηφιστική». Υπάρχει αυτό το μόρφωμα ;

12. Αντιρρήσεις κατά του παραδεκτού και νόμιμης βασιμότητας ως δικονομικές ενστάσεις.

13. Απαντάμε σ' αυτό που ερωτώμεθα . Δεν απαντάμε με ό,τι γνωρίζουμε.

14. «Το δικαστήριο απορρίπτει τη κύρια βάση των προτάσεων».

15. Άμεση εκτέλεση για ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων (!).

16. Υπάρχει σύγχυση με το κανονιστικό εύρος του άρθρ. 328.

17. Δεν απαντώνται ερωτήματα για το τι θα συμβεί αν το δικαστήριο δε σχηματίσει πλήρη δικανική πεποίθηση.

18. Υφίσταται σύγχυση της ελλείψεως πλήρους δικανικής πεπιοθήσεως με την πιθανολόγηση.

19. Τα υποκειμενικά όρια του δεδικοσμένου δεν διαχωρίζονται επαρκώς. Ο ομόρρυθμος εταίρος δεσμεύεται από την απόφαση σε σχέση με την ομόρρυθμη εταιρεία, όχι όμως ο μέτοχος σε σχέση με αγωγή κατά της ανώνυμης εταιρείας.

20. «Αφού το δικαστήριο δε σχημάτισε δικανική πεπιοίθηση η αγωγή θα έπρεπε να απορριφθεί ως αόριστη».

I. Πρότυπο δίκης

1. Έως προ τίνος το κέντρο βάρους της δίκης ήταν η συζήτηση της υποθέσεως. Ασκείτο η αγωγή με κατάθεση δικογράφου και επίδοση αντιγράφου της στον εναγόμενο. Προσδιοριζόταν συζήτηση της υποθέσεως. Ανάλογα με το υπηρεσιακό φόρτο εργασίας εκάστου δικαστηρίου μεσολαβούσε μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα μεταξύ ασκήσεως αγωγής και συζητήσεως της υποθέσεως. Αυτό ήταν ένα οικονομικά ανεκμετάλλευτο χρονικό διάστημα. Πριν από τη συζήτηση ή και κατά τη συζήτηση οι διάδικοι κατέθεταν τις προτάσεις τους με τις οποίες προέβλεπαν τους κρίσιμους πραγματικούς ισχυρισμούς. Αν η υπόθεση αναβαλλόταν, τότε το αναξιποίητο χρονικό διάστημα ήταν ακόμη μεγαλύτερο.

2. Η ρύθμιση αυτή ισχύει σήμερα για τις ειδικές διαδικασίες (μισθωτικές, εργατικές κλπ) και εφαρμόζεται και για τις εκκρεμείς έως τις 31-12-2015 αγωγές.

II. Ν. 4335/2015

Με το ν. 4335/2015 επέρχεται μια δραστική αλλαγή της δομής της δίκης. Ισχύει για όλες τις υποθέσεις αρμοδιότητας ειρηνοδικείου, μονομελούς πρωτοδικείου, πολυμελούς πρωτοδικείου.

1. Χαρακτηριστικά της νέας ρύθμισης:

α. Επιδιώκεται η ταχύτερη απονομή της δικαιοσύνης.

β. Τίθενται αυξημένες απαιτήσεις για τους παράγοντες της δίκης (άρθρ. 116 παρ. 2), διευρύνεται όμως ο ρόλος του πληρεξουσίου δικηγόρου.

γ. Καθιερώνεται η έγγραφη διαδικασία με υποβάθμιση της προφορικότητας (άρθρ. 237 επομ.)

δ. Αναβαθμίζεται και εντάσσεται στις θεμελιώδεις αρχές η επιδίωξη για επίλυση της διαφοράς με εναλλακτικούς τρόπους (άρθρ. 106 α).

2. Επί μέρους πτυχές:

α. Η αγωγή επιδίδεται εντός τριάντα ημερών από την κατάθεσή της στον εναγόμενο (215 παρ. 2).

β. Εντός προθεσμίας 100 ημερών από την κατάθεση οι διάδικοι οφείλουν να καταθέσουν τις προτάσεις τους και να προσκομίσουν όλα τα αποδεικτικά μέσα και τα διαδικαστικά έγγραφα που επικαλούνται μ' αυτές (237 παρ. 1).

γ. Οι αμοιβαίες αντικρούσεις γίνονται με προσθήκη στις προτάσεις η οποία κατατίθεται μέσα σε δεκαπέντε ημέρες από τη λήξη της προθεσμίας για την κατάθεση προτάσεων (άρθρ. 237 παρ. 2).

δ. Κλείνει ο φάκελλος της δικογραφίας (άρθρ. 237 παρ. 2).

ε. Προσδιορίζεται συζήτηση της υποθέσεως (τυπική συζήτηση). Δεν εξετάζονται μάρτυρες και η υπόθεση συζητείται και χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή του δικηγόρου τους (άρθρ. 237 παρ. 4).

4). Δεν είναι δυνατή η προβολή πραγματικών ισχυρισμών.

στ. Διατάσσονται αποδείξεις αν αυτό ήθελε κριθεί απολύτως αναγκαίο (άρθρ. 237 παρ. 6) κατά τη διάσκεψη. Προς τούτο χρησιμοποιείται και η διάταξη του άρθρ. 254 ΚΠολΔ.

ζ. Ενισχύεται δραστικά το αποδεικτικό μέσο των ενόρκων βεβαιώσεων.

η. Το κέντρο της δίκης είναι πλέον ο χρόνος ολοκλήρωσεως της καταθέσεως των προτάσεων και της προσθήκης - αντίκρουσης. Είναι ο χρόνος που αντιστοιχεί στην συζήτηση της υποθέσεως (επιχείρημα από το άρθρ. 527). Με αναγωγή στον χρόνο αυτό κρίνονται μεταξύ άλλων τα θέματα των οφισμένων και οφισμένων ισχυρισμών καθώς επίσης και των χρονικών ορίων του δεδικασμένου.

θ. Το νέο σύστημα παρέχει το πλεονέκτημα ότι ο δικονομικός χρόνος αρχίζει με την ολοκλήρωση της ασκήσεως της αγωγής. Βεβαίως, η αποτελεσματικότητα του θα κριθεί από το αν το δικαστήριο θα δυνηθεί να σχηματίσει πλήρη δικανική πεποίθηση και να εκδώσει δικαστική απόφαση με βάση τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν. Αυτό σε πολλές περιπτώσεις δεν θα είναι ευχερές. Αν υπάρξει ανάγκη διατάξεως αποδείξεων με μάρτυρες κλπ επειδή κατά τη διάσκεψη προέκυψαν κενά και αμφιβολίες ή επειδή το δικαστήριο από τις ένορκες βεβαιώσεις και τα άλλα αποδεικτικά στοιχεία δεν μπόρεσε να σχηματίσει δικανική πεποίθηση τότε θα έχουμε βραδύτητα στη δίκη με αποδείξεις που διατάζονται σε ένα ύστερο χρονικό σημείο. Κρίσιμο είναι επίσης το στοιχείο αν θα προσδιορισθεί γρήγορα η τυπική δικάσιμος που προβλέπεται. Ήδη σε μεγάλα πρωτοδικεία παρατηρείται μεγάλη καθυστέρηση για ορισμένες κατηγορίες υποθέσεων με αποτέλεσμα να ακυρώνεται σε μεγάλο βαθμό η επιλογή της νέας μεταρρυθμίσεως. Σε μικρότερα δικαστήρια αντίθετως παρατηρείται ομαλή λειτουργία του νέου συστήματος που οδηγεί σε έκδοση αποφάσεων σε δικονομικά εύθετο χρόνο.

Μειονέκτημα της νέας ρυθμίσεως είναι επίσης το γεγονός ότι δεν επιτρέπει ευχερώς την προβολή και συνεκτίμηση νέων γεγονότων που θα λάβουν χώρα μετά το κλείσιμο του φακέλλου. Λαμβάνει χώρα π.χ. μερική εξόφληση, πώς θα προβληθεί αυτό το γεγονός στο πλαίσιο της εκκρεμούς δίκης ως προς την οποία έχει περατωθεί ο χρόνος καταθέσεως προτάσεων όμως η διαδικασία μπορεί να εξελίσσεται μέσω της διατάξεως αποδείξεων κατά τα ανωτέρω αναφερθέντα. Κατ' ανάγκη το θέμα παραπέμπεται στο δεύτερο βαθμό.

ΕΠΙΤΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΕΣ ~ ΓΥΝΩΣΕΙΣ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΕΣ

ΔΙΑΔΟΧΙΚΕΣ

→ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

π.χ 231, παραγωγή

→ Μη αυτοτελείς

π.χ 1097 → όχι βάσει
πρωτοκόλλου του
υποδείν' οργάνου αγωγής.

αυτοτελείς
επ' αγωγής
αυτοτελείς

→ (1) μπορεί να
οργανωθεί σε αγωγή
(χωρίς απουσία
αυτοτελείς αγωγής που
έχει για ενστάσεις).

Καθίσταται αν'
το δέσει (330)

επιβάλλει
αυτοτελείς αγωγής
αυτοτελείς

→ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ (στο δικαστήριο) ~~αυτοτελείς~~

→ ΔΙΑΔΟΧΙΚΕΣ / ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ
σε όλα τα δικαστήρια
παροχή.

Οι γνώσεις

② Η καταχρηστική είναι αυτοτελής και δεν επιδιώκει
δικαιώματος.

→ το μέγεθος που την στηρίζει
είναι δεδειγμένο αποδοχάσιμο

① αδυναμία να αφαιρεθεί

② δεν προβλέπεται → όχι 330

δημιουργία δικαστηρίου σε περίπτωση
(κατά πια απόφαση να με αδυναμία
αφαιρεθεί - κατά ορθότερη όραση απόφαση ο
νόμος επιβάλλει αυτή με συνέπεια στο
στο εργαστήριο.

Διαφορά

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΕΣ
→ Παράβαν. υπάρχει
αυτοτελής αντί το δίκ.
(α) έχουν προβλέπει αντί το
δικαστικό

VS

Γνώσεις αυτοτελείς
→ έχουν απώλεια
(να προβλέπεται)
είναι όπως δεδειγμένο
αποδοχάσιμο.

ΠΕΛΑΓΙΣ

- ① Οι ~~μηνιαίες ενστάσεις~~ προβάλλονται και εξετάζονται κατά προτεραιότητα ~~μηνιαία~~ → έτσι καθίσταται καταχρηστικές ενστάσεις, άρα διακρίνονται υπό την αυτεπαγγέλτως αρκεί να έχουν εκκαθαστεί δίκαιη από ένα διάδικο και όχι βέβαιως απ' τις αποδείξεις.

→ άρα ορθά

- α) Άρα ενώ θεωρείται απ' το διάδικο έγινε καταχρηστική.
β) Πρέπει να 'ναι απ' το διάδικο δεν μπορεί ποτέ ποτέ από ποιον.

21133 → μόνο όταν έγινε ένσταση που ~~πρέπει~~ εξαιρείται υπό την αυτεπαγγέλτως.

Ο εισαγ. δεν παρίσταται → αν είναι καταχρηστική ή

- γ) Αν δεν είναι στοιχ. της δίκης, ο δικολόγος δε θα μπορούσε να το βρει πόνος του. Αρχή της αμνηστίας → πρέπει να ελεγχθεί απ' το διάδικο

② Αντιή άφρονος β.

- ⑥ Οι ^{μηνιαίες} ~~μηνιαίες~~ ενστάσεις δεν καταδικάζονται απ' το δικαστήριο και μπορούν να προβληθ. ως άφρονα κατά της εκτέλεσης (93334) → οχι 330.

22232 → Έχουμε ερευνώσιμα εγος α αν θεωρείται παραπλίσταται απ' την αμφιγ.

- ③ Αν υπάρχει δικαστήριο (ή υπάρχει δεύτερη αμφιγ. που είναι καθ' όλα έγκυρη).
Μπορεί ο αποκλειστικός αναγρ. αμφιγ. να αναμνησθεί το κώρ της οφειλής.
Είναι καταχρηστικές ενστάσεις (έγους) → καθίσταται απ' το 330 αν δεν ελεγχθ. και δίκαιη, αν αποκλεισθεί αποκλειστική αναμνηστική αμφιγ.

→ ελεγχόμενη
→ δυσαναπόδ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟ (8)

Καθηγητής κ. Γ. Ορφανίδης

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Αθήνα, 04/05/2018

Δεδικασμένο – Αντικειμενικά όρια (322)

1. Θετική και αρνητική [ne bis in idem] λειτουργία του δεδικασμένου.

1.1. Η θετική λειτουργία σημαίνει τη δεσμευτικότητα του περιεχομένου της δικαστικής απόφασης. Η δεσμευτικότητα εκδηλώνεται στο πλαίσιο μιας άλλης δίκης στην οποία ανακύπτει το ίδιο θέμα ως δευτετικό προσδικαστικό ζήτημα. Θετική λειτουργία του δεδικασμένου μπορεί να προκύπτει και από προδικαστικό ζήτημα που κρίθηκε στο πλαίσιο της πρώτης δίκης. Πρόκειται για ρύθμιση του ΚΠολΔ που εξοπλίζει με δεδικασμένο και προδικαστικές έννομες σχέσεις (άρθρ. 331). (Παλιό το δώδε → φάνηκε λάθος)

1.2. Η αρνητική λειτουργία του δεδικασμένου εκδηλώνεται όταν το ίδιο θέμα καθίσταται αντικείμενο νέας αγωγής. Κατά την κρατούσα άποψη εκφράζεται με την απόρριψη της δεύτερης αγωγής ως απαράδεκτης και όχι με την υποχρέωση του δεύτερου δικαστή να εκδώσει ομοίου περιεχομένου απόφαση με την πρώτη. Η θέση αυτή αποτυπώνεται στη διάταξη του άρθρ. 778 ΚΠολΔ. Αρνητική λειτουργία αναπτύσσουν και οι αποφάσεις σε σχέση με τις παρεμπόμπουσες έννομες σχέσεις που έκριναν (άρθρ. 331).

1.3. Για την επέλευση της συνέπειας του δεδικασμένου είναι αδιάφορο το θέμα της ορθότητας ή μη της δικαστικής απόφασης. Δηλαδή και οι εσφαλμένες αποφάσεις δημιουργούν δεδικασμένο και δεσμεύουν δικαστήριο, διάδικα μέρη και πρόσωπα τρίτα που καταλαμβάνονται από τα υποκειμενικά όρια του δεδικασμένου.

1.4. Δεδικασμένο αναπτύσσεται αδιαφόρως αν πρόκειται για αναγνωριστικές, καταψηφιστικές ή διαπλαστικές αποφάσεις όπως επίσης για αποφάσεις που δέχονται ή απορρίπτουν αγωγή. Δεδικασμένο αναπτύσσουν και οι αποφάσεις με τις οποίες απορρίπτεται μια αγωγή για δικονομικό λόγο.

2. Προϋπόθεση για την επέλευση του ουσιαστικού δεδικασμένου.

2.1. Το ουσιαστικό δεδικασμένο αποτελεί μια από τις συνέπειες της δικαστικής απόφασης. Προϋποθέτει για την επέλευση του την ύπαρξη τελεσιδικίας της δικαστικής απόφασης (τυπικό δεδικασμένο) (άρθρ. 321). Πρόκειται για το απρόσβλητο της απόφασης με τακτικά ένδικα μέσα στο πλαίσιο της ίδιας εν ευρεία έννοια διαδικασίας.

2.2. Εκτός από το ουσιαστικό δεδικασμένο μια απόφαση μπορεί εξοπλίζεται με εκτελεστικότητα, να αναπτύσσει διαπλαστική ενέργεια, όπως επίσης δευτερεύουσες συνέπειες (παρεπόμενες, αντανakλαστικές, μεικτές). Στις δευτερεύουσες συνέπειες εντάσσονται η ευθύνη του πωλητή σε περίπτωση ήττας του αγοραστή σε σχέση με τρίτον που διεκδίκησε το πράγμα, (αγωγή εκνικήσεως – παρεπόμενη συνέπεια), η τροπή της παραγραφής σε εικοσαετία (ΑΚ 268) ή η δυνατότητα εγγραφής υποθήκης με την τελεσίδικη καταδικαστική απόφαση ως τίτλο (ΑΚ 1263) (αντανakλαστικές συνέπειες) όπως επίσης η αυξημένη αποδεικτική δύναμη της δικαστικής απόφασης ως εγγράφου (μικτές συνέπειες) (άρθρ. 312ΚΠολΔ).

3. Η ratio του θεσμού.

Το δεδικασμένο ως θεσμός υπαγορεύεται από νομική αναγκαιότητα. Στηρίζεται και προϋποθέτει την παροχή δικαιώματος ακροάσεως και την ύπαρξη ερρυθρισμένης διαδικασίας στο πλαίσιο της οποίας εκδόθηκε η απόφαση. Συγκαθορίζεται όμως η έκτασή του από αξιολογικές εκτιμήσεις του νομοθέτη. Τα αντικειμενικά όπως και τα υποκειμενικά όρια του δεδικασμένου δεν καθορίζονται οπωσδήποτε και κατ' ανάγκη με βάση την λογική του δικαίου, σκέψεις για το κύρος της δικαιοσύνης, την ενότητα των εκφερομένων δικαστικών κρίσεων, την γενικώς αποδεκτή θεώρηση των πραγμάτων. Προσήκει σε δικαστικές αποφάσεις, είναι όμως δυνατόν να υπάρξουν και μορφώματα με τα οποία πράξεις ιδιωτών περιβάλλονται με το κύρος δικαστικής απόφασης. Σε αλλοδαπές έννομες τάξεις μπορεί η προσέγγιση να είναι διαφορετική. Ειδικά για το δικαστικό συμβιβασμό διατυπώνεται η θέση ότι αποτελεί υποκατάστατο δικαστικής απόφασης. Είναι επίσης η περίπτωση της διαταγής πληρωμής που δεν προσβάλλεται με ανακοπή (άρθρ. 633). Πάντως και εδώ λαμβάνει χώρα νομική υπαγωγή εκ μέρους του δικαστή που επιλαμβάνεται της αιτήσεως για έκδοση διαταγής πληρωμής (άρθρ. 626 σε συνδ. με 630 δ).

4. Σκοπός.

Ο σκοπός του δεδικασμένου έγκειται προεχόντως στην προστασία του νικητή διαδίκου και στην εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος από τη διαρκή αναδίκαση υποθέσεων. Από τον σκοπό αυτό προκύπτει κατά την κρατούσα γνώμη η αδυναμία συμβατικής καταργήσεως του δεδικασμένου με πράξη των διαδίκων ενώ λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως (άρθρ. 332 ΚΠολΔ) (αρνητική διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης). Η προβολή όμως ισχυρισμού για ύπαρξη δεδικασμένου έχει σημασία για το δίκαιο της αναιρέσεως (άρθρ. 562). Δηλαδή το δεδικασμένο λαμβάνεται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως στους βαθμούς ουσίας όμως για να στοιχειοθετηθεί λόγος αναιρέσεως θα πρέπει να έχει προβληθεί. Αυτό ισχύει γιατί κατά την πάγια νομολογία ο θεσμός του δεδικασμένου δεν αποτελεί ισχυρισμό που αφορά τη δημόσια τάξη με την έννοια του άρθρ. 562 παρ. 3.

5. Προϋποθέσεις.

Το δεδικασμένο προϋποθέτει ταυτότητα αντικείμενου της δίκης (324). Το θέμα έχει αναπτυχθεί στην ενότητα για το αντικείμενο της δίκης. Είναι ένα από τα πολλά σημεία στα οποία εκδηλώνεται η πρακτική σημασία του καθορισμού του αντικείμενου της δίκης.

6. Περιεχόμενο του δεδικασμένου.

6.1. Από το δεδικασμένο καταλαμβάνονται τα εξής στοιχεία της δικαστικής απόφασης:

α) Η έννομη σχέση που κρίθηκε ασχέτως αν έγινε δεκτή η αγωγή ή η ανταγωγή ή αν απερρίφθη. Πρόκειται για το δικανικό συλλογισμό, όπως συγκροτείται εν ενόττη από το διατακτικό, τη μείζονα και την ελάσσονα πρόταση. Καθοριστικό είναι το περιεχόμενο της απόφασης και προεχόντως το διατακτικό.

β) Οι προδικαστικές έννομες σχέσεις που διαπιστώθηκαν υπό τις προϋποθέσεις του άρθρ. 331 ΚΠολΔ (Βλ. όμως έως προ τίνος και 651 ΚΠολΔ).

γ) Η ένσταση συμψηφισμού (άρθρ. 322 παρ. 1) ως μη αυτοτελής γνώση ένστασης.

δ) Η αντίθετη έννομη συνέπεια σε σχέση μ' αυτήν που διαπίστωσε το δικαστήριο. Η περίπτωση καλείται και έμμεση διάσπαση δεδικασμένου.

6.2. Αντίθετα από το δεδικασμένο δεν καταλαμβάνονται τα εξής τμήματα της δικαστικής απόφασης:

α) Οι αιτιολογίες της δικαστικής απόφασης με εξαίρεση τις προδικαστικές έννομες σχέσεις υπό 6β. Ειδικότερα δεν καλύπτονται από το δεδικασμένο τα πραγματικά γεγονότα που διαπίστωσε το δικαστήριο

(ελάσσων πρόταση του δικανικού συλλογισμού). Υφίσταται με την έννοια αυτή ταύτιση του αντικείμενου του δεδικασμένου με το αντικείμενο της αναγνωριστικής αγωγής. Δηλαδή, ό,τι είναι αντικείμενο αναγνωριστικής αγωγής είναι και αντικείμενο δεδικασμένου. Για τη διαπίστωση πραγματικών γεγονότων δεν μπορεί να ασκηθεί αγωγή και επομένως δεν μπορεί να αποκτηθεί δεδικασμένο γι' αυτά. (Εξαιρέσεις 461, 544 αριθ. 6, 947ΚΠολΔ). Σημειώνεται ότι στις αιτιολογίες της δικαστικής αποφάσεως περιλαμβάνονται τα πραγματικά γεγονότα, οι αξιολογικές κρίσεις και οι προδικαστικές έννομες σχέσεις ως τμήματα του πραγματικού ενός κανόνος δικαίου.

β) Οι αξιολογικές κρίσεις στις οποίες προέβη το δικαστήριο σε σχέση με πραγματικά γεγονότα (π.χ. υπερβολική ταχύτητα, πολυτελής διαβίωση). Εδώ εμπίπτουν και οι νομικές έννοιες με τις οποίες αποδίδονται πραγματικά γεγονότα που είναι κοινώς γνωστές (π.χ. πώληση, δάνειο).

γ) Η ερμηνεία του κανόνος δικαίου. Πρόκειται για την μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού. Ένα διαφορετικό θέμα είναι η νομική δέσμευση από αποφάσεις ανωτέρου δικαστηρίου που παραπέμπει σε κατώτερο (άρθρ. 580 παρ. 4). Εδώ εντάσσεται και ο νομικός χαρακτηρισμός μιας νομικής πράξεως (π.χ. αδικοπραξία, εργατική απαίτηση, κλπ).

δ) Οι ενστάσεις που προβλήθηκαν και είναι γνήσιες μη αυτοτελείς ενστάσεις [αμφ. εν μέρει]. Εξαιρέση υφίσταται για την ένσταση συμψηφισμού (322 άρθρ. 221 παρ. 2 και 222 παρ. 2) (βλ. και υπό 6γ). Για να αποκτήσουν οι ενστάσεις δεδικασμένο θα πρέπει το σχετικό δικαίωμα να ασκηθεί με αγωγή ή ανταγωγή. Αυτό ισχύει λ.χ. για την ένσταση επισχέσεως (325 ΑΚ), την ένσταση μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος (374 ΑΚ). Η απόρριψη των ενστάσεων δεν εμποδίζει το διάδικο να προβάλει το σχετικό δικαίωμα με αγωγή όπως και η ευδοκίμησή της. Η συνέπεια αυτή προκύπτει από το νόμο που διαχωρίζει μόνο την ένσταση συμψηφισμού και τον αμυντικογενή χαρακτήρα των ενστάσεων.

Σε σχέση με τον ενάγοντα για όσο χρονικό διάστημα υφίσταται το δικαίωμα που στήριξε την ένσταση και οδήγησε σε απόρριψη της αγωγής του (π.χ. δουλεία ή ενέχυρο) δεν μπορεί λόγω του δεδικασμένου να ασκηθεί νέα αγωγή.

Σε σχέση με τις καταχρηστικές ενστάσεις μπορεί να ασκηθεί αρνητική αναγνωριστική αγωγή (π.χ. για την ένσταση εικονικότητας). Ασκείται αγωγή με αντικείμενο ότι δεν υφίσταται αξίωση λόγω της εικονικότητας

της σχετικής δικαιοπραξίας.

ε) Ο νομικός χαρακτηρισμός της βιοτικής σχέσεως (π.χ. αδικοπραξία κλπ)

7. Αιτιολογίες και δεδικασμένο.

Οι αιτιολογίες δεν καταλαμβάνονται μεν από το δεδικασμένο αυτοτελώς αντιμετωπιζόμενες, ως ανεξάρτητα δηλαδή τμήματα του δικανικού συλλογισμού (βλ. παραπάνω υπό 6.2.) · Συνεκτιμώνται όμως για τον καθορισμό, για την ερμηνεία του δεδικασμένου. Διατακτικό με περιεχόμενο «Η αγωγή απορρίπτεται» ή «Ο εναγόμενος καταδικάζεται να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 10.000 ευρώ» διευκρινίζεται το πρώτον μόνο με την αναγωγή στις αιτιολογίες της αποφάσεως. Διαφορετικά δεν γνωρίζουμε πού αναφέρονται οι σχετικές κρίσεις του δικαστηρίου.

8. Προεκτάσεις του θέματος του δεδικασμένου.

Με βάση το θέμα των αντικειμενικών ορίων του δεδικασμένου κρίνεται το ζήτημα των αντιφατικών αποφάσεων ως λόγος αναψηλαφήσεως (άρθρ. 544 αρ. 1) και του εννόμου συμφέροντος για την άσκηση των ενδίκων μέσων, οι λόγοι ανακοπής του άρθρ. 933. Ο λόγος αναψηλαφήσεως συντρέχει όταν υπάρχει

αντίφαση στο διατακτικό όχι όμως σε σχέση με πραγματικά γεγονότα που διαπιστώθηκαν με διαφορετικό τρόπο σε δυο δίκες.

9. Η ασαφής σχέση της διατάξεως του άρθρ. 322 και του άρθρ. 330.

Πρακτικώς σημαντική είναι η διάταξη του άρθρ. 330 για την έκπτωση από την προβολή ενστάσεων. Πρέπει να διαφοροποιηθεί το θέμα της αναπτύξεως δεδικασμένου κατά το άρθρο 322 και της καλύψεως των ενστάσεων κατά το άρθρο 330. Το θέμα δημιουργεί ερμηνευτικές δυσχέρειες και δυσκολία κατανοήσεως.

Μια προβληθείσα ένσταση καλύπτεται από το δεδικασμένο κατά το άρθρ. 330 και δεν μπορεί πλέον να θέσει σε αμφισβήτηση το περιεχόμενο της δικαστικής αποφάσεως (βλ. 933 παρ. 3). Άλλο όμως είναι το θέμα αν μια ένσταση αυτή καθ' εαυτή δημιουργεί θετικό δεδικασμένο. Έτσι για την ένσταση επισχέσεως που οδηγεί σε καταδίκη με τον όρο της ταυτόχρονης εκπλήρωσης από το δανειστή της υποχρέωσης που τον βαρύνει (329) ΑΚ) δεν δημιουργείται δεδικασμένο ως προς την απαίτηση που στηρίζει την ένσταση επισχέσεως.

10. Θωράκιση του δεδικασμένου.

Απαγορεύεται η έμμεση διάσπαση του δεδικασμένου. Αυτό ισχύει ιδίως σε σχέση με τις διατάξεις των άρθρ. 904, 914, 919 ΑΚ (βλ. και 333 ΚΠολΔ). Η μόνη οδός παραμερισμού του δεδικασμένου είναι τα έκτακτα ένδικα μέσα της αναιρέσεως και της αναψηλαφήσεως και ενδεχόμενα η επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση (άρθρ. 15) ΚΠολΔ).

11. Άρθρο 330.

Είναι η διάταξη με τη μεγαλύτερη πρακτική σημασία. Πρέπει να διακρίνουμε τις αρνήσεις, τα θεμελιωτικά γεγονότα, τις ενστάσεις με τις περαιτέρω εξειδικεύσεις τους (καταχρηστικές, γνήσιες αυτοτελείς, γνήσιες μη αυτοτελείς).

Πρακτικά

Αντικειμενικά όρια δεδικασμένου

1. Σε δίκη μεταξύ Α και Β αναγνωρίζεται με ισχύ δεδικασμένου η κυριότητα του Α σε ακίνητο. Στη συνέχεια ο Α εγείρει τη διεκδικητική αγωγή κατά του Β. Ο Β αμφισβητεί την κυριότητα του Α με θεμελιωμένους ισχυρισμούς και προσκόμιση πλήθους αποδεικτικών μέσων.

2. Ο Α εγείρει αγωγή κατά Β με αίτημα να καταδικασθεί να του καταβάλει το ποσό των 20.000 ευρώ από σύμβαση δανείου συνολικού ποσού 30.000 ευρώ. Η αγωγή γίνεται τελεσιδικώς δεκτή. Σε μεταγενέστερη δίκη ο Α αξιώνει και τα υπόλοιπα 10.000 ευρώ. Το δικαστήριο απορρίπτει την αγωγή με αιτιολογία ότι δεν καταρτίσθηκε δάνειο.

3. Ο πωλητής αξιώνει δικαστικώς το τίμημα και η αγωγή του ευδοκίμει. Στη συνέχεια ο αγοραστής ασκεί αγωγή με αίτημα την παράδοση και μεταβίβαση της κυριότητας του πράγματος. Δεσμεύεται το δικαστήριο να απορρίψει τη δεύτερη αγωγή με την αιτιολογία ότι δεν υφίσταται έγκυρη σύμβαση πωλήσεως.

6.2.6. 4. Ο Α έχει αξίωση για καταβολή τιμήματος κατά του Β ποσού 30.000 ευρώ. Ασκεί αγωγή για 10.000 ευρώ. Ο Β προβάλλει την ένσταση παραγραφής. Η αγωγή γίνεται δεκτή. Της αιτιολογίας το δικαστήριο διαπιστώνει την αξίωση του Α κατά το ποσό των 30.000 ευρώ και απορρίπτει την

ένσταση παραγραφής. Η απόφαση καθίσταται τελεσίδικη. Στη συνέχεια ο Α ασκεί νέα αγωγή για τα υπόλοιπα 20.000 ευρώ. Το δικαστήριο θεωρεί βάσιμη την εκ νέου προβαλλόμενη από τον Β ένσταση παραγραφής. Τι θα πράξει το δικαστήριο;

π.ρ. 6.1.5. Ο Α εξέρχεται νικητής κατά του Β με το αίτημα να αναγνωρισθεί κύριος αγρού. Ο Β ασκεί μετά από έτη αγωγή κατά του Α με αίτημα να αναγνωρισθεί κύριος του αγρού. Υφίσταται πρόβλημα δεδικασμένου;

6. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β σε σχέση με σύμβαση πωλήσεως. Αίτημα της αγωγής είναι να διαγνωσθεί απουσία σύμβασης η μη ισχύς της σύμβασης λόγω υπαναχωρήσεως που οφείλεται στην ελαττωματικότητα του πωληθέντος. Η αγωγή απορρίπτεται με την αιτιολογία ότι δεν υπήρξε ελάττωμα με αποτέλεσμα η υπαναχώρηση να μην ήταν νόμιμη. Ασκείται νέα αγωγή για μείωση του τιμήματος ένεκα της πωλήσεως του ελαττωματικού προϊόντος. Δεσμεύεται το δικαστήριο ως προς το θέμα της ελαττωματικότητας;

6.2.α. 7. Ο Α ασκεί αγωγή παραλείψεως χρησιμοποίησε σήματος κατά του Β που ευδοκίμει με βάση την διάταξη του άρθρ. 914 ΑΚ. Ο Β δε συμμορφώνεται και ο Α ασκεί αγωγή αποζημιώσεως. Το δεύτερο δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υφίσταται αδικοπρακτική συμπεριφορά του Β. Νομίμως;

8. Ο Α απαιτεί την καταβολή τόκων. Η αγωγή γίνεται δεκτή. Ο ενάγων της δίκης ζητά την καταβολή της μισθώματος. Κρίθηκε και η βασική έννομη σχέση και της δύο δίκης;

9. Το Εφετείο διαγιγνώσκει δόλο σε αντίθεση με αμελή συμπεριφορά που διαπίστωσε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Κατέστη χειρότερη η θέση του διαδίκου ώστε να δικαιολογείται ένδικο μέσο;

10. Το δικαστήριο δέχεται αγωγή και ακυρώνει σύμβαση λόγω πλάνης ή απάτης. Ασκείται στη συνέχεια αγωγή αποζημιώσεως κατ' άρθρο 145 ή 149 ΑΚ. Το δεύτερο δικαστήριο απορρίπτει αγωγή λόγω μη διαπιστώσεως πλάνης ή απάτης.

11. Ο Α ασκεί αγωγή αποζημιώσεως κατά του Β λόγω τραυματισμού του σε τροχαίο ατύχημα (914 ΑΚ). Γίνεται δεκτή. Το δικαστήριο διαπιστώνει αμελή συμπεριφορά του Β. Στη συνέχεια ο Α ζητά με νέα αγωγή την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης (932). Το δικαστήριο δεσμεύεται ως προς το γεγονός της αμελούς συμπεριφοράς του Β από την πρώτη δίκη;

12. Ο Α αξιώνει με αγωγή το τίμημα κατά του Β από σύμβαση πωλήσεως. Ο Β ζητά την απόρριψη. Επρόκειτο για δωρεά. Το δικαστήριο δέχθηκε την αγωγή. Στη συνέχεια ο Β ασκεί αγωγή αποζημιώσεως λόγω αποκρύψεως ελαττώματος του πράγματος. Μπορεί το δεύτερο δικαστήριο να απορρίψει την αγωγή αν θεωρεί ότι δεν καταρτίσθηκε σύμβαση πωλήσεως;

13. Ο Α ενάγει τον Β για καταβολή τιμήματος από σύμβαση. Ο Β προβάλλει ένσταση ακυρώσεως της δικαιοπραξίας λόγω πλάνης που ευδοκίμει. Στη συνέχεια ο Α ζητά αποζημίωση (διαφέρον εμπιστοσύνης) κατά το ουσιαστικό δίκαιο. Το δεύτερο δικαστήριο προβληματίζεται για τη δέσμευσή του από την πρώτη απόφαση.

14. Ο εκμισθωτής (Ε) ασκεί αγωγή για καταβολή του μισθώματος. Ο μισθωτής (Μ) προβάλλει ένσταση επισχέσεως για δαπάνες στο μίσθιο που βαρύνουν τον εκμισθωτή. Ο μισθωτής καταδικάζεται να καταβάλει, γιατί το δικαστήριο δεν πείσθηκε για την ύπαρξη αξιώσεως για δαπάνες. Μπορεί ο μισθωτής (Μ) να ασκήσει αγωγή για την αξίωσή του αυτή;

Επισημαίνει ο εκμισθωτής (Ε) ότι ο μισθωτής (Μ) μπορεί να προβάλει ένσταση επισχέσεως του 933;

15. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β και επιτυγχάνει την έκδοση ευνοϊκής δικαστικής αποφάσεως. Ο Β δεν ασκεί ένδικα μέσα και συμμορφούται εκουσίως της το περιεχόμενο της δικαστικής αποφάσεως. Καταβάλει το ποσό των 20.000 ευρώ. Εκ των υστέρων ανευρίσκει εξοφλητική απόδειξη του Α για το ίδιο χρέος που είχε δοθεί στον πατέρα του Β ενώ στο μεταξύ η απόφαση έχει τελεσιδικήσει. Ο Β αναζητεί τρόπους ανακτήσεως του ποσού των 20.000 ευρώ. Ασκή αγωγή του 904, επικουρικώς του 919 ΑΚ ενώ σκέπτεται και τη λύση της αναψηλάφησης.

16. Ο Α άσκησε αγωγή κατά του Β στο αρμόδιο δικαστήριο με αίτημα να του καταβάλει το ποσό των 22.000€ από σύμβαση δανείου. Προς απόκρουση της αγωγής ο Β πρότεινε σε συμψηφισμό ανταπαίτηση του ύψους 28.000€ από σύμβαση παροχής υπηρεσιών. Το δικαστήριο δέχθηκε την ένσταση συμψηφισμού στο σύνολο της και με αποδοχή αυτής απέρριψε την αγωγή κατ' ουσίαν. Στη συνέχεια ο Β άσκησε στο αρμόδιο δικαστήριο αναγνωριστική αγωγή για την ίδια απαίτηση που είχε προβάλει σε συμψηφισμό. Ποια θα είναι η θέση του δικαστηρίου ;

17. Ο Α άσκησε αγωγή κατά του Β στο αρμόδιο δικαστήριο με αίτημα να του καταβάλει το ποσό των 22.000€ από σύμβαση δανείου. Προς απόκρουση της αγωγής ο Β πρότεινε σε συμψηφισμό ανταπαίτηση του ύψους 28.000€ από σύμβαση παροχής υπηρεσιών. Το δικαστήριο δέχθηκε την ένσταση συμψηφισμού στο σύνολο της και με αποδοχή αυτής απέρριψε την αγωγή κατ' ουσίαν. Στη συνέχεια ο Β άσκησε αγωγή κατά του Α με αίτημα την καταβολή των τόκων για την αξίωση του των 28.000€. Ο Α αμφισβήτησε την αγωγή, μεταξύ άλλων και με τον ισχυρισμό ότι δεν υφίσταται η απαίτηση του Β με βάση τη σύμβαση παροχής υπηρεσιών και ότι το πρώτο δικαστήριο είχε κρίνει εσφαλμένως. Τι θα πράξει το δεύτερο δικαστήριο που επελήφθη της αγωγής για τους τόκους;

18. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με αίτημα να καταδικασθεί να του καταβάλει το ποσό των 27.000€ που του οφείλει δυνάμει συμβάσεως εντολής που είχαν καταρτίσει. Ο Β με νόμιμο τρόπο προβάλει την ένσταση της επισχέσεως για ανταξιώσεις που έχει ένεκα δαπανών κατά την εκτέλεση της εντολής. Προσδιορίζει το ποσό αυτό στις 17.000€. Εκδίδεται απόφαση που απορρίπτει την ένσταση επισχέσεως και δέχεται την αγωγή. Στη συνέχεια ο Β ασκεί αγωγή ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου με αίτημα την καταβολή του ποσού των 17.000€ από τη σχέση εντολής τις γενόμενες δαπάνες. Ο Α αμύνεται με την επίκληση του δεδικασμένου.

19. Ο Α ασκεί διεκδικητική αγωγή κατά του Β για απόδοση του ακινήτου. Ο Β αμυνόμενος κατά της αγωγής προβάλει την ένσταση εκ του άρθρου 1095 ΑΚ. Ισχυρίζεται ότι έχει δικαίωμα μισθώσεως επί του πράγματος. Η αγωγή απορρίπτεται συνεπεία αποδοχής της σχετικής ενστάσεως. Στη συνέχεια ο Β επειδή ο Α συνεχίζει να αμφισβητεί τη μισθωτική σχέση ασκεί αναγνωριστική αγωγή προκειμένου να αναγνωρισθεί το κύρος της συμβάσεως μισθώσεως. Επικαλείται το δεδικασμένο από την προηγούμενη δίκη. Το δικαστήριο δε λαμβάνει υπ' όψιν τον ισχυρισμό και αρχίζει να εξετάζει το ζήτημα του κύρους της συμβάσεως μισθώσεως. Ορθώς ;

20. Ο Α προβάλλει αξίωση κατά του Β με άσκηση σχετικής αγωγής στο αρμόδιο δικαστήριο. Ο Β αρνείται την αγωγή και επικουρικώς προβάλλει την ένσταση του μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος. Η ένσταση απορρίπτεται και ο Α επισπεύδει μετά την τελεσιδικία της αποφάσεως αναγκαστική εκτέλεση κατά του Β με κατάσχεση περιουσιακών του στοιχείων. Ο Β ασκεί ανακοπή κατά του κύρους των πράξεων εκτέλεσεως με επίκληση της ενστάσεως του μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος. Ο Α θεωρεί ότι αυτό δεν γίνεται παραδεκτώς ενόψει της αποφάσεως που είχε προηγηθεί.
21. Ο Β καταδικάσθηκε να καταβάλει στον Α με τελεσίδικη δικαστική απόφαση το ποσό των 70.000€. Η απόφαση εκδόθηκε κατ' αντιμωλία. Ένσταση συμψηφισμού που είχε προτείνει επικουρικώς πρωτοδίκως και κατ' έφεση ο Β απερρίφθη από το δικαστήριο ως ουσία αβάσιμη. Ο Α επισπεύδει αναγκαστική εκτέλεση σε σχέση με την οποία ο Β εναντιώνεται με άσκηση ανακοπής. Ανάμεσα στους λόγους που προβάλλει είναι και η επαναφορά της ενστάσεως συμψηφισμού. Το δικαστήριο της ανακοπής φρονεί ότι δεν θα πρέπει να εξετάσει την ένσταση γιατί κωλύεται από το δεδicaσμένο.
22. Μεταξύ του Α και του Β ανακύπτει οικονομική εκκρεμότητα που οδηγεί σε άσκηση αγωγής του Α κατά του Β. Διατηρούσαν πολυετείς εμπορικές σχέσεις. Ο Β προς αντίκρουση της αγωγής προτείνει ευθέως ένσταση συμψηφισμού η οποία όμως απορρίπτεται ως αόριστη. Η αγωγή έγινε δεκτή. Η έφεση που άσκησε ο Β για την κατά τη γνώμη του εσφαλμένη απόρριψη της ενστάσεως συμψηφισμού δεν ευδοκίμησε. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο επικύρωσε την απόφαση του πρωτοβαθμίου. Ο Α επισπεύδει εκτέλεση για το ποσό που του επιδικάσθηκε πρωτοδίκως. Αμυνόμενος ο Β προβάλλει με ανακοπή του άρθρ. 933 εκ νέου την ένσταση συμψηφισμού με θεμελιωμένο τρόπο και με βάση αποδεικτικά έγγραφα. Ο Α φρονεί ότι το θέμα κρίθηκε.
23. Ο Β άσκησε ενώπιον του κατά τόπον και καθ' ύλην αρμοδίου δικαστηρίου αγωγή κατά του Α για αξίωση που κατά τους ισχυρισμούς του διατηρεί κατ' αυτού. Ο Α αμυνόμενος κατά της αγωγής ισχυρίζεται ότι η αξίωση για την οποία ασκήθηκε αγωγή είχε προβληθεί σε προηγούμενη δίκη μεταξύ των ιδίων διαδίκων μέσω ενστάσεως συμψηφισμού. Η ένσταση μετά από διεξαγωγή αποδείξεων απορρίφθηκε ως ουσία αβάσιμη. Η απόφαση προσβλήθηκε με έφεση από τον Β όμως δεν ευδοκίμησε. Ως εκ τούτου ο Α θεωρεί ότι η αγωγή θα πρέπει να απορριφθεί.

Ανακοπή ερημ. → και σε β' βαθμό → Η απόφ. αν' το ετήριον που υποδέχεται σε τακτικό ένδοκο μέσο δεν είναι τελεσιδικία ≠ τυπικό δεδικασμένο.

→ Δεν είναι ακόμη ωριμή για αναλ. επίθεσης.

Το ε. αυθιγ. δεδ. ανακοπεί μετά την τελεσιδικία όταν η απόφ. δε θα υποδέχεται σε τακτικό ένδοκο μέσο.

Η υπρ. του δεδικασμ. ανακοπεί μόνο αν δημοσιευθεί νέα δικ. συνέπεια του ηγετικού εδ. του.

≠ Ετεροεξέταση → αναλ. επίθεσης

331 → προδικ. έννοια ~~επικρατίας~~ → από αυτές έμπτ. το κύριο αντικείμενο της δίκης.

Μπορεί να δηρ. δεδικασμ. ① κύριο αντικείμενο

② προδικαστ. σχέση.

* → π.χ. αξίωση αποζημ.

* ③ → δε βέβαιη αντίληψη αν' τους διαδ. στη διαδικασία.

↓
απόφ. που κρίνεται
πρόσφορη
καταμέτρη

Για να δώ αν υπάρχει 331 → θα μπορούσε αφεαίρ. απόφ. αμετ.

• Δικονομική θεωρία δεδικασμ. ≠ δογματική θεωρία
Αν ναι → προδικαστική

π.χ. υπόσχεση → ✓ (αν υπήρξε αμετ. απόφ. έχει

δεν είναι εδ. δεδ. προβλ. ταξ. απόφ. που υπάρχει στο 527.

• Λαμβάνεται υπόψη αυτοπεριόριση (εάν δεν βέβαιη έχει προταθεί από το διάδικο) → αν όχι θεωρείται αναγκαστικός λόγος.

→ Δογματική θεωρία δεδικασμ.

(118)

• Στο βαθμό που αποδίδει η δικ. απόφ. από τον ηγετ. κατάστασι που έχει ήδη κριθεί θα είναι αναγκαστική ακόμη και αν υπάρχει διάδικο δικαστήριο.

↓

μετάφρ. εφαρμογή έννοιας συνέπεια.

③22 → δεδικασμ. και για το μέρη που κρίθηκε οριστικά.

SYNTHESIS DEBIRASHMONOV

Domesticated animals - wild animals

Παραδορὰς Δικονυ. συνόθη

↓ παραρτίδιον δίκυον. εγγυμνί (παρὸν κίραδενος
παρὰ βανς).

ANIMATED GONDOLAS

SOS

Frontiera rubra

↓
— Η προσοχή της δε σε καθιστά αυτοδίκαια
διά δικό. Χρειαζ. απ. έννομο βοράειον.
π.χ. πωλητή που το πωληθέν πράγμα δει
του ανήκε.

(ii) absorbtivitas cinerea

günün etkinlikleri/ ağızla bağış

Goodbye Substation

π.χ. υπομνήματα σε
σχέση με ριζώση.

→ nach 750 v. Chr. → griechische Kolonisation

Depos ne sont ^{pas} Grand $\rightarrow$ Dep. Sup.

→ αναδίκαστη υποθέσεων

→ ~~201~~ 301 AK

→ Οι προδίκ. ένν. ωστόσο ανήκουν στο δικτατορικό → στις
αυτοκρατορίες → κλήση από δεδικοβρέυ.

264 AK → Διακονή παραφρασεως

Έκθεση διαγωγής του δεδίκαι.

→ Discombu

322

COU 330

↓ Εξέδ. Διατάξεις και ο στην αρχή
αυτή απαιτείται πρόσβαση → δεν

Επιτρέπεται

~~Καμία~~ ~~δεν~~ αναμένουν δέσφαση, ~~ω~~ οι υφιστάμενοι
ευσταθώς νέγαν τας ἐνστάτας συγγραμμάτων.

II PRAKTIKA

10) Πράξη βλάβης → τακτικό (ή) έκτακτο. Δόλος αλλά όχι σε δόλοκάρπνο.

Το δόγμα της αδωκυτίας δεν είναι προδικαστικό (δε μπορεί να αξιολογηθεί αυτοτελώς αμφί ή αυτό).

11) Το δικ. δε θεωρείται → διαφορετικά αντικέρ. δικα (μπορούσε να γίνει συνέπηση αμφί).

12) Δε μπορεί π η πράξη να είναι προδικαστική και έχει κριθεί (331)

13) Για τις ενστάσεις (εκτός ευρήμα) δεν αντανάσσεται 330 δόλοκάρ. ώστε να λειτουργήσει ως προδικαστικό σε δεύτερη δίκα.

Μια ένσταση που προβήν. και → έγινε δεκτή μπορεί να αντισταθμιστεί. άλλως δίκες; → άσχετο.

Επιτάδα δικαίου → μόνο για ένσταση επανέκδοσης (θετική λειτουργία) → μόνο λειτουργία αυτοτελούς ένστασης.

Προσταγία διαδίκου πρ 281

15) Νέο αναφορόμενο του 544αβ7.

↓
διαγρά τον κανόνα του 330 -
νέο άρθρο - νέος 164016πρ.

αντικέρπντα
(υπήρχε αλλά δεν
το ήξερα καλά).

16) 392^{§2} → ένσταση συρρηκτικού → δε χρειάζεται αίτηση
↓
έχουμε δόλοκάρπνο για το συρρηκτικό, άρα
δε μπορεί να αξιολογηθεί αμφί → αρνητική
λειτουργία δόλοκάρπνου.

①7 322 + 331. Ο Γερμανός κρίθηκε ως κύριο γίγαντα στον
1η δίκη, ως και δεύτερη δίκη η απόφαση είναι οι
τάτοι. → άρα είναι προδικαστικό γίγαντα ο Γερμανός.

②1 * αν και οι δύο αιδικοί δίνουν ② ο ένας ερμηνεύει
και ο άλλος δεν παρασταθεί να γίνει με απόφαση
παρακαταστήσει η δικαιοσύνη.

43354 → αδικείται από το δεδικασμένο.

3304 έγκριση έχει προέχει και καθιέρωση αν το
+ δεδικασμένο.

392

②2 Εδώ υπόλοιπα η αυτοτέλεια ένταξη που απορρίπτεται
ως αδικία. Μπορεί να χαρακτηριστεί από με αμφι-
έτη με 933. ~~Δ~~ Δ 330. (Εδώ στις άλλες ενστάσεις δε
θα μπορεί να αδικεί - δε νέον - εικόνα από δεδικασμένο)

②3 Αποφασιστική δέσμευση δεδικασμ. - προβλεπόμενα και
ήδη δε μπορεί να προβλεφθεί δε άλλη δίκη.

②4 Μπορεί να αδικεί αμφι-πρ. δεσ. έχουμε αυτών με βάση
δεδικασμ. για τις υποδοχές ~~φ~~ πρώτες ην αυτοτέλεια
ένταξης.

→ Ο επιδικασμός υπογράφει επέκταση μπορεί ο μικτός να
προέχει ένταξη επιμέρους του 933; ←

δε μπορεί πρ. το δέμα του επιμέρους κρίθηκε, αλλά
επειδή δεν καθιέρωσαν αν το δεδικ. μπορεί να
προβλεφθεί δε άλλη δίκη ως αξιωματικό (εξέως στον
ένταξη επιμέρους).

②8 Δεν υπάρχει δεδικασμένο. Γτ. πρώτα και ένταξη και
δε είναι ίσως δε δηρ. δεδικασμένο.

②9 Πρώτος - στις ενστάσεις δε δυνάμει. - δε μπορεί να δι-
τε οπότε η πρώτη δίκη.

②0 Είναι η ίδια δίκη η προέχει του, από η εκτέλεση
δίκη.

↓
αφ. 9 θεωρίας.

(επιμ. κορπ. → ένταξη).

Αθήνα, 18/05/2018

Καθηγητής Γ. Ορφανίδης

Εφαρμογές Πολιτικής Δικονομίας
ΕΝΔΙΚΑ ΜΕΣΑ

Η έφεση :

1. Πρόκειται για "τακτικό" ένδικο μέσο (άρθρ. 311 ΚΠολΔ πριν από την κατάργηση του με το ν. 4335/2015) που προβλέπεται κατά αποφάσεων πρωτοβαθμίων δικαστηρίων. Από το χαρακτήρα του ως τακτικού ενδίκου μέσου θεωρείται ότι προκύπτει το επιτρεπτό αυτού σε περίπτωση μη ρητής προβλέψεως στο νόμο. Αντιθέτως τα έκτακτα ένδικα μέσα σε περίπτωση μη ρητής προβλέψεως τους θεωρείται ότι δεν επιτρέπονται. Πρόκειται για μια μάλλον εννοιοκρατική προσέγγιση αφού δεν αποκλείεται ο νομοθέτης να μην έχει προβεί σε τέτοιες διακρίσεις και σκέψεις.

2. Υφίσταται αμφισβήτηση αν η έφεση ως ένδικο μέσο καλύπτεται συνταγματικά (20Σ). Το ερώτημα τίθεται με τη μορφή αν μπορεί ο νομοθέτης να απαγορεύσει το ένδικο μέσο όπως επίσης αν μπορούν να εισαχθούν ποσοτικοί ή ποιοτικοί περιορισμοί στην άσκησή του. Η κρατούσα γνώμη θεωρεί ότι από το άρθρο 20 του Συντάγματος δεν προκύπτει κάλυψη του ενδίκου μέσου. Επομένως με βάση τη θεώρηση αυτή μπορεί να παρασχεθεί η έννομη προστασία σε πρώτο και τελευταίο βαθμό. Η θέση αυτή ελέγχεται ως προς την ορθότητά της. Είναι αντίθετη προς την δικαιοσύνη συνείδηση του λαού αλλά και προς τη δημοκρατική αρχή που επιβάλλει τον έλεγχο όλων των εξουσιών. Δεν είναι τυχαίο ότι μέχρι τώρα ο νομοθέτης δεν άντλησε τη συνέπεια αυτή. Βεβαίως, μπορούν να εισαχθούν επί μέρους περιορισμοί.

3. Στον ΚΠολΔ προβλέπεται το ανέκκλητο των αποφάσεων που κρίνουν επί μικροδιαφορών (άρθρ. 512 σε συνδ. με αρθρ. 466). Κατά τα λοιπά επιτρέπεται η άσκηση της εφέσεως χωρίς την προηγούμενη άδεια του δικαστηρίου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη (βλ. όμως και άρθρ. 763 σε σχέση με την εκτελεστικότητα και την ισχύ της αποφάσεως) ή του δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται η έφεση. Είναι νομοτεχνική που απαντάται ενίοτε σε σχέση με την αναίρεση σε αλλοδαπές έννομες τάξεις.

4. Πρόκειται για καθολικό ένδικο μέσο με την έννοια ότι είναι το μοναδικό ένδικο μέσο που δεν έχει συγκεκριμένους λόγους. Λόγος εφέσεως μπορεί να είναι ένα νομικό σφάλμα ή μια πραγματική πλημμέλεια. Για το λόγο αυτό υποστηρίζεται ότι δεν νοείται περίπτωση μη νομίμου λόγου εφέσεως υπό την έννοια ότι η αποδιδόμενη πλημμέλεια δεν στοιχειοθετεί λόγο εφέσεως. Τα νομικά σφάλματα μπορεί να αφορούν θέματα του ουσιαστικού ή του δικονομικού δικαίου. Η εσφαλμένη εκτίμηση αποδείξεων που αποτελεί ζήτημα πραγματικό (άρθρ. 561) και η εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου αποτελούν τους συνηθέστερους στην πράξη λόγους εφέσεως. Ως προς το ορισμένο του λόγου γίνεται διάκριση ανάμεσα στην κακή εκτίμηση αποδείξεων που δεν απαιτείται να συγκεκριμενοποιείται και στην εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου ως προς την οποία θα πρέπει να υπάρχει εξειδίκευση του αποδιδόμενου σφάλματος.

5. Απαιτούνται για την άσκησή της εφέσεως οι ειδικές διαδικαστικές προϋποθέσεις. Μεταξύ αυτών σημαντική είναι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος και η εμπρόθεσμη άσκηση. Υπάρχει ως γνωστόν η γνήσια και η επικουρική ή καταχρηστική προθεσμία εφέσεως. Η τελευταία ενεργοποιείται αν δεν υπάρξει επίδοση της αποφάσεως ή έγκυρη επίδοση. Για την ανεύρεση του εννόμου συμφέροντος αναγόμεστε στο μελλοντικό δεδικασμένο. Συγκρίνουμε τα αιτήματα των διαδίκων στην πρωτοβάθμια δίκη και το περιεχόμενο της εκδοθείσας δικαστικής αποφάσεως. Αν αποκλίνουν τότε τίθεται θέμα βλάβης και ενδεχόμενα υπάρξεως εννόμου συμφέροντος. Διατυπώνεται η υπόθεση εργασίας προς την κατεύθυνση

33-
αν η απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ήθελε παραμείνει ως έχει, αν αυτό θα προκαλούσε δυσμενές δεδικασμένο. Αν ισχύει, τότε υπάρχει έννομο συμφέρον για άσκηση εφέσεως.

Το ζήτημα αυτό είναι κρίσιμο και απαντάται με την προβληματική των αντικειμενικών ορίων του δεδικασμένου. Πρέπει π.χ. να γνωρίζουμε αν για τα πραγματικά γεγονότα (ελάσσων πρόταση του δικανικού συλλογισμού), τις ενστάσεις (π.χ. συμψηφισμός) και τις προδικαστικές έννομες σχέσεις αναπτύσσεται δεδικασμένο. Με την έννοια αυτή δεν αποκλείεται να υπάρχει έννομο συμφέρον για άσκηση εφέσεως αν απερρίφθη η αγωγή κατά το κύριο αίτημα ενώ έγινε δεκτό από το δικαστήριο προδικαστικό ζήτημα. Το ίδιο ισχύει αν απερρίφθη η αγωγή με αποδοχή ενστάσεως συμψηφισμού.

6. Η έφεση έχει α) ανασταλτικό, β) μεταβιβαστικό, γ) επεκτατικό και δ) επικοινωντικό αποτέλεσμα.

6.1. Το επεκτατικό αποτέλεσμα αναφέρεται στην απλή και όχι στην αναγκαστική ομοδικία, όπως συχνά εκλαμβάνεται (άρθρ. 537).

6.2. Μία από τις βασικές εξαιρέσεις του μεταβιβαστικού αποτελέσματος αποτελεί κατά την κρατούσα γνώμη η δυνατότητα του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το παραδεκτό της αγωγής και τη νομική βασιμότητα αυτής. Αυτό γίνεται χωρίς ύπαρξη ειδικού παραπόνου και χωρίς να χρειαστεί να εξαφανίσει το δευτεροβάθμιο δικαστήριο προηγουμένως την προσβαλλόμενη με αποδοχή προταθέντος λόγου εφέσεως. Στη βάση της αντίθετης θεώρησης θα έπρεπε το δικαστήριο να περιοριστεί στον έλεγχο των προταθέντων λόγων εφέσεως και μόνο αυτοί αν ήθελαν γίνει δεκτοί ως ουσία βάσιμοι και εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη συνεπεία αποδοχής των προταθέντων λόγων, θα μπορούσε να εξετάσει το παραδεκτό και τη νομική βασιμότητα αφού πλέον θα είχε το δικαστήριο να αντιμετωπίσει την αγωγή. Πάντως απαιτείται και εδώ να διατυπώνεται στο δικόγραφο της εφέσεως αίτημα απορρίψεως της αγωγής. Το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα αποτελεί προέκταση της αρχής της διαθέσεως (άρθρ. 106).

6.3. Το επικοινωντικό αποτέλεσμα παραπέμπει στην αντέφεση και προϋποθέτει την ύπαρξη μερικής νίκης και μερικής ήττας των διαδίκων (άρθρ. 523).

6.4. Το ανασταλτικό αποτέλεσμα είναι εκ του νόμου, δεν προϋποθέτει δηλαδή αίτημα για αναστολή της εκτελεστότητας και αφορά τόσο την προθεσμία όσο και την άσκηση του ενδίκου μέσου. Η θεματική συσχετίζεται με το προσωρινώς εκτελεστό της δικαστικής αποφάσεως, κάτι που προϋποθέτει πάντα αίτημα των διαδίκων.

7. Κατά την κρατούσα γνώμη αλλά και το θετικό δίκαιο η εκκρεμοδικία παύει με την έκδοση οριστικής αποφάσεως και αναβιώνει με την άσκηση της εφέσεως. Σύμφωνα με άλλες απόψεις η εκκρεμοδικία της αγωγής αναβιώνει με την αποδοχή λόγου εφέσεως και την εξαφάνιση της προσβαλλόμενης ή διαρκεί χωρίς διακοπή από την άσκηση της αγωγής έως την έκδοση τελεσιδίκου αποφάσεως.

8. Πρέπει να υπάρχει σαφήνεια για τη σχέση με το έτερο τακτικό ένδικο μέσο της ανακοπής ερημοδικίας. Σύμφωνα με το ισχύον καθεστώς τα δύο αυτά ένδικα μέσα ασκούνται σωρευτικώς και οι προθεσμίες αυτών στη βάση της επιδόσεως τρέχουν παράλληλα. Επομένως εντός τριάντα ημερών η απόφαση μπορεί να καταστεί τελεσίδικη (όχι δηλαδή εντός σαράντα πέντε ημερών με δεδομένο ότι η προθεσμία ανακοπής ερημοδικίας είναι δέκα πέντε ημέρες). Κατά την ορθότερη άποψη οι λόγοι ανακοπής ερημοδικίας δεν μπορούν να προβληθούν ως λόγοι εφέσεως. Κατά κανόνα ο διάδικος προσβάλλει την ερήμην απόφαση επικοινωνικώς με έφεση, δηλαδή για την περίπτωση που δεν ήθελε ευδοκιμήσει η ανακοπή ερημοδικίας. Πρόκειται για παραδεκτή κατά την κρατούσα γνώμη προσθήκη αιρέσεως καιτοι αυτή δεν αφορά ενδοδιαδικαστικό γεγονός. Υπενθυμίζεται ότι οι διαδικαστικές πράξεις δεν πρέπει να εξαρτώνται από αιρέσεις. Εξαίρεση καθιερώνεται για τις ενδοδιαδικαστικής φύσεως αιρέσεις (άρθρ. 219).

9. Είναι ιδιαίτερως αυστηρή η ρύθμιση του νόμου για την άπαξ άσκηση των ενδίκων μέσων (514).

15
9.1. Αφορά τόσο την περίπτωση που υπάρχει ένα κεφάλαιο της προσβαλλόμενης όσο και την περίπτωση που υπάρχουν περισσότερα. Θα πρέπει επομένως να γνωρίζουμε την έννοια των κεφαλαίων. Προς αποφυγή απωλείας του ενδίκου μέσου θα πρέπει αν η απόφαση θεωρείται εσφαλμένη να προσβάλλονται με το δικόγραφο της εφέσεως όλα τα κεφάλαια. Κεφάλαιο θεωρείται η διάταξη της αποφάσεως που αποφαινεται επί αιτήματος παροχής έννομης προστασίας. Ο ουδέτερος αυτός χαρακτηρισμός συγκεκριμενοποιείται με την παραπομπή στην ύπαρξη περισσότερων αιτημάτων, στην προβολή ενστάσεως συμψηφισμού στη δίκη, στην άσκηση ανταγωγής.

9.2. Η αρχή άπαξ ασκήσεως δεν επηρεάζει το δικαίωμα του έτερου διαδίκου να ασκήσει αντίθετη έφεση.

9.3. Ως αντιστάθμισμα στην αδυναμία ασκήσεως δεύτερης εφέσεως ο νόμος προσφέρει τη δυνατότητα της ασκήσεως προσθέτων λόγων εφέσεως που υπόκεινται όμως σε θεματικό περιορισμό. Είναι ο περιορισμός ότι οι πρόσθετοι λόγοι πρέπει να αφορούν το ίδιο κεφάλαιο ή αναγκάως συνεχόμενα (άρθρ. 520). Αναγκάως συνεχόμενα είναι τα κεφάλαια αν στηρίζονται στην ίδια πραγματική και νομική βάση. Το ζήτημα είναι κρίσιμο για την επέλευση δεδικασμένου.

9.4. Κατά την ορθότερη άποψη στο βαθμό που υφίσταται προθεσμία εφέσεως μπορεί να ασκηθεί δεύτερη έφεση αν η πρώτη ήθελε απορριφθεί ως απαράδεκτη, όμως για λόγο που δεν επιλύει οριστικά το θέμα (όπως συμβαίνει λ.χ. αν το ένδικο μέσο απορρίπτεται ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας ή επειδή ασκήθηκε από μη νομιμοποιούμενο πρόσωπο).

10. Με την έφεση θα πρέπει να προσβάλλονται και τυχόν οριστικές διατάξεις της αποφάσεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου (π.χ. απόρριψη ενστάσεων [άρθρ. 513 παρ. 1 εδ. 3]).

10.1. Είναι άλλη η έννοια της μη οριστικής αποφάσεως που δεν προσβάλλεται αυτοτελώς με έφεση (εξαίρεση άρθρ. 114 παρ. 4) και άλλη η έννοια των οριστικών διατάξεων μη οριστικής αποφάσεως (απόφαση μη οριστική που απορρίπτει μια ένσταση).

10.2. Αιτήματα και βάσεις που δεν εξετάστηκαν από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο λόγω αποδοχής άλλων αιτημάτων ή βάσεων επαναφέρονται με τις προτάσεις και δεν χρήζουν προβολής με έφεση (άρθρ. 525).

10.3. Αυτό δεν ισχύει για αιτήματα ή βάσεις της αγωγής που απορρίφθηκαν. Τότε απαιτείται η άσκηση ενδίκου μέσου. Το θέμα είναι κρίσιμο αν απορρίπτεται η κύρια βάση και γίνεται δεκτή η επικουρική.

10.4. Επίσης, ενστάσεις ή αντενστάσεις που απορρίφθηκαν από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο προσβάλλονται μόνο με λόγο εφέσεως και δεν μπορούν να εισαχθούν στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο με τις προτάσεις. Δεν έχει σημασία δηλαδή αν υπάρχει άλλος λόγος εφέσεως που προβλήθηκε με το δικόγραφο. Αν βεβαίως εξαφανισθεί η απόφαση συνεπεία αποδοχής του προβληθέντος λόγου εφέσεως, μπορούν να συζητηθούν πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων που προβλήθηκαν με τις προτάσεις.

11. Υφίσταται υπό προϋποθέσεις το δικαίωμα προβολής νέων πραγματικών γεγονότων ως λόγων εφέσεως.

11.1. Εδώ εντάσσεται κατά την ορθότερη άποψη και η εκ νέου προβολή ισχυρισμών που απορρίφθηκαν πρωτοδίκως ως αόριστοι. Ασκούνται με έφεση ως νέοι πραγματικοί ισχυρισμοί (άρθρ. 527) εφόσον βεβαίως υποβληθούν ορισμένως. Η ευχέρεια αυτή παρέχεται παράλληλα με τη δυνατότητα ασκήσεως εφέσεως με την αιτιολογία ότι εσφαλμένως απερρίφθη ως αόριστος ένας ισχυρισμός.

11.2. Παράλληλα, υπάρχει δυνατότητα επικλήσεως και προσαγωγής νέων αποδεικτικών μέσων στο δεύτερο βαθμό (άρθρ. 529).

12. Υφίσταται ιδιαίτερη προβληματική για την ερμηνεία των άρθρ. 513 1β και 553 1β. Είναι η περίπτωση των συνθέτων δικών.

12.1. Εδώ εντάσσεται κυρίως η υποκειμενική και αντικειμενική σωρευση αγωγών. Ως έχουν οι ως άνω διατάξεις κατά τη διατύπωση τους επιτρέπουν την άσκηση ένδικου μέσου κατά της αποφάσεως που κρίνει μόνο για την αγωγή και όχι συγχρόνως για την ανταγωγή και αντίθετως. Η θέση αυτή οδηγεί κατά τη γραμματική ερμηνεία στην παραδοχή ότι αν υπάρχει υποκειμενική ή αντικειμενική σωρευση αγωγών, εκκλητή είναι η απόφαση που έκρινε για όλες τις υποκειμενικώς και αντικειμενικώς σωρευθείσες αγωγές. Μια τέτοια λύση είναι μη σκόπιμη ενόψει του γεγονότος ότι είναι ιδιαίτερος χαλαρός ο δεσμός της απλής ομοδικίας ενώ η αντικειμενική σωρευση αγωγή (άρθρ 213) δεν προϋποθέτει συνάφεια. Η νομολογία προβαίνει σε μία διασταλτική ερμηνεία και εντάσσει στο κανονιστικό εύρος της διατάξεως, εκτός από την ρητά αναφερόμενη ανταγωγή, α) την απλή ομοδικία, β) την αντικειμενική σωρευση αγωγών στο βαθμό που οι σωρευόμενες αγωγές δεν συνεχονται μεταξύ τους και γ) την συνεκδίκαση υποθέσεων.

12.2. Το ζήτημα είναι κρίσιμο για την επέλευση δεδικασμένου.

13. Η αντίθεση όπως και οι πρόσθετοι λόγοι προϋποθέτουν ότι αντιστρέφονται στα ίδια κεφάλαια που προσβλήθηκαν με την έφεση ή σε κεφάλαια που συνεχονται αναγκαστικά με τα προσβληθέντα. Πρέπει να γίνει αντιληπτή η έννοια του κεφαλαίου. Το ζήτημα είναι κρίσιμο για την επέλευση δεδικασμένου.

14. Είναι ιδιαίτερος δυσερμήνευτη και προβληματική η σχέση ανάμεσα στο μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της εφέσεως και στην αρχή για την μη επιδείνωση της θέσεως του εκκαλούντος (άρθρ. 536 ΚΠολΔ). Όποιος ασκεί ένδικο μέσο, το ασκεί με την επιδίωξη να καταστεί η θέση του καλύτερη και όχι χειρότερη. Ως έχει η παρ. 2 του άρθρ. 536 φέρεται να επιτρέπει την επιδείνωση της θέσεως του εκκαλούντος όταν το δικαστήριο του δευτέρου βαθμού δικάζει την υπόθεση στην ουσία. Ορθότερο είναι να γίνει δεκτή η θέση ότι στο δεύτερο βαθμό μεταβιβάζεται το τμήμα μόνο της αποφάσεως που προσβλήθηκε. Το μη προσβληθέν δεν κατέστη περιεχόμενο της εφέσεως και επομένως δεν μπορεί να επιβαρυνθεί η θέση του εκκαλούντος με την έφεση που άσκησε ο ίδιος. Άλλο είναι το θέμα αν ασκήσει αυτοτελή έφεση ή αντίθεση ο αντίδικος του εκκαλούντος.

15. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο αν κρίνει ότι ο λόγος εφέσεως είναι βάσιμος διακρατεί την υπόθεση και δεν την αναπέμπει στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Αυτό ενδεχόμενα μπορεί να οδηγήσει σε στέρηση ενός βαθμού δικαιοδοσίας.

**ΕΝΔΙΚΑ ΜΕΣΑ
ΠΡΑΚΤΙΚΑ**

Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β από σύμβαση έργου με αίτημα την καταδίκη του εργοδότη στην καταβολή του ποσού των 70.000 ευρώ ως αμοιβή για την εκτέλεση του έργου και των 30.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση ως ηθική βλάβη. Εκδίδεται την 10/03/2014 οριστική απόφαση με την οποία γίνεται εν μέρει δεκτή η αγωγή κατά το ποσό των 50.000 ευρώ ως προς το αίτημα για την καταβολή της αμοιβής ενώ αντίθετα απορρίπτεται το αίτημα για καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης ως μη νόμιμο. Η απόφαση επιδόθηκε με πρωτοβουλία του Β την 10/04/2014. Κατά της αποφάσεως άσκησε την 20/04/2014 έφεση ο Α με επίκληση ως λόγου εφέσεως της εσφαλμένης εκτίμησης των αποδείξεων ως προς το κεφάλαιο για την καταβολή της αμοιβής. Η συζήτηση της εφέσεως προσδιορίσθηκε στο αρμόδιο Εφετείο με πρωτοβουλία του Α για τον Νοέμβριο του 2014. Το Σεπτέμβριο του 2014 ο Α προσέβαλε με δικόγραφο πρόσθετων λόγων και την απορριπτική διάταξη για το κεφάλαιο της αποφάσεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου που αφορούσε την ηθική βλάβη.

Ήδη όμως προηγουμένως και συγκεκριμένα από τον Μάιο του 2014 ο Α άρχισε να επισπεύδει αναγκαστική εκτέλεση κατά του Β για την απαίτηση του των 50.000 ευρώ που του είχε επιδικασθεί πρωτοδίκως. Προς τούτο επέβαλε μετά την τήρηση της νόμιμης προδικασίας κατάσχεση σε ακίνητο κυριότητας του Β.

Η υπόθεση συζητήθηκε στο Εφετείο τον Νοέμβριο του 2014. Το Εφετείο θεώρησε το λόγο εφέσεως βάσιμο και εξαφάνισε την προσβαλλόμενη. Κατά τη σχετική αιτιολογία το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν είχε λάβει υπ' όψιν ένα έγγραφο που είχε επικαλεσθεί και προσκομίσει ο Α. Συγχρόνως όμως το Εφετείο διαπίστωσε ότι το ποσό που δικαιούται τελικά ο Α ανέρχεται συνολικά στις 30.000 ευρώ και όχι στις 50.000 ευρώ όπως είχε δεχθεί το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Δέχθηκε ως εκ τούτου την αγωγή κατά το ποσό των 30.000 ευρώ. Ως προς το κεφάλαιο της ηθικής βλάβης δέχθηκε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ορθώς έκρινε και απέρριψε το σχετικό λόγο εφέσεως ως ουσία αβάσιμο. Την απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου προσέβαλε με αναίρεση ο Α ως προς όλες τις διατάξεις της.

Από την άλλη πλευρά ο Β μετά τη συζήτηση στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο ανευρίσκει τυχαίως έγγραφο του Α στο οποίο δηλώνει την είσπραξη του ποσού των 15.000 ευρώ ως προκαταβολή η οποία δεν συνυπολογίσθηκε με βάση τους αγωγικούς ισχυρισμούς και τους ισχυρισμούς του ίδιου του Β. Επιθυμεί στο στάδιο αυτό τη δικονομική αξιοποίηση του.

Ερωτάται :

α) ορθώς έκρινε το Εφετείο ως προς το θέμα της αξίωσης για καταβολή αμοιβής από τη σύμβαση έργου;

β) νομίμως επισπεύσθηκε αναγκαστική εκτέλεση από τον Α για το ποσό των 50.000 ευρώ με βάση τα δεδομένα του πρακτικού ; Υπήρχε εκτελεστός τίτλος ; Ειδικότερα θα μπορούσε να είχε ασκήσει ο Β αντέφεση για το ποσό των 50.000 ; Αν ναι, αυτό θα είχε επιπτώσεις στο θέμα της αναγκαστικής εκτελέσεως;

γ) παραδεκτώς προσβλήθηκε το κεφάλαιο για την ηθική βλάβη με το δικόγραφο των προσθέτων λόγων ; Υπήρχε η δικονομική δυνατότητα προς τούτο ; Ορθώς δηλαδή έκρινε το Εφετείο ως προς το κεφάλαιο της ηθικής βλάβης ;

δ) διαγράφονται προοπτικές ευδοκίμησης της αναίρεσης ; Αν ναι, ποιους λόγους διαβλέπετε ως δυνάμενους να προβληθούν ; Αν όχι, πως αιτιολογείτε την αρνητική θέση.

ε) έχει ο Β κάποια δυνατότητα άμυνας σε σχέση με την απόφαση του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου και το έγγραφο που ανηύρε ;

1. Ο Α άσκησε κατά των Β και Γ αγωγή στο αρμόδιο δικαστήριο με αίτημα να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της διαθήκης του συζύγου της Δ. Ως λόγους της ακυρότητας ανέφερε α) τη μη ανάγνωση της διαθήκης στο διαθέτη Δ και στους μάρτυρες που παρέστησαν κατά τη σύνταξή της καθώς β) και την ύπαρξη πλάνης εκ μέρους του διαθέτη Δ. Η αγωγή έγινε δεκτή ως προς τη πρώτη βάση χωρίς το δικαστήριο να εισέλθει στην εξέταση της δεύτερης βάσεως. Κατά της αποφάσεως άσκησαν έφεση οι Β και Γ που έγινε δεκτή. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο εξαφάνισε την προσβαλλόμενη και απέρριψε την αγωγή χωρίς να ερευνήσει την βάση της αγωγής για ύπαρξη πλάνης :

Ερωτάται :

α) Είναι ορθή η απόφαση του πρωτοβάθμιου και δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ;

β) Αν όχι υφίσταται πλημμέλεια που μπορεί να δικαιολογήσει την άσκηση ενδίκων μέσων κατ'αυτών;

γ) Αν υποθεθεί ότι την έφεση είχε ασκήσει μόνο η Β θα είχε αυτό κάποια δικονομική σημασία;

2. Ο Α άσκησε αγωγή στο αρμόδιο δικαστήριο κατά των Β, Γ και Δ με αίτημα την καταδίκη τους σε αποζημίωση στο ποσό των 100.000 ευρώ επειδή από κοινού του προξένησαν ζημία. Η αγωγή μετά τη διεξαγωγή αποδείξεων έγινε δεκτή πλήρως ως προς τον Β και απερρίφθη ως ουσία αβάσιμη ως προς τον Γ και Δ με την αιτιολογία της ελλείψεως υπαιτιότητας. Κατά της αποφάσεως άσκησε έφεση ο Β που την έστρεψε κατά των Α, Γ και Δ για κακή εκτίμηση αποδείξεων. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο θεώρησε το λόγο εφέσεως βάσιμο. Εξαφάνισε την προσβαλλόμενη και δέχθηκε εν μέρει την αγωγή του Α ως προς τους Β, Γ και Δ.

Ερωτάται :

α) Είναι ορθή η απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ;

β) αν όχι, υφίσταται η δυνατότητα ενδίκων μέσων κατ'αυτής (για ποιούς διαδίκους και για ποιούς λόγους) ;

γ) θα μπορούσε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο να απορρίψει εδώ την αγωγή ως νόμω αβάσιμη, αν θεωρούσε αυτό ορθό, καίτοι ο λόγος εφέσεως ήταν η κακή εκτίμηση αποδείξεων; **6.2 θεωρία**

3. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β και αξιώνει την καταβολή του ποσού των 30.000 ευρώ ως πιστωθέν τμήμα πωλήσεως. Εκδίδεται οριστική απόφαση που δέχεται την αγωγή κατά το ποσό των 20.000 ευρώ. Κατά της αποφάσεως ασκεί έφεση ο Α για το απορριφθέν τμήμα της αγωγής του. Επικαλείται ως λόγο εφέσεως την εσφαλμένη παραδοχή ενστάσεως του εναγομένου. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο θεωρεί το λόγο εφέσεως βάσιμο. Συγχρόνως όμως θεωρεί ότι δεν καταρτίσθηκε σύμβαση

πωλήσεως ελλείψει συμπτώσεως των αντιθέτων δηλώσεων βουλήσεως. Μπορεί να επηρεάσει η διαπίστωση αυτή την κρίση ως προς τα 20.000 ευρώ ; **(14) θεωρώ**

4. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β που απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Ασκείται έφεση εκ μέρους του Α που ευδοκίμει. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο εξαφανίζει την προσβαλλόμενη και εισέρχεται στην εξέταση της ουσίας της υποθέσεως. Τελικώς απορρίπτει την αγωγή ως ουσία αβάσιμη. Έφεση άσκησε εξ' άλλου και ο Β.

5. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β που γίνεται κατ' ουσίαν δεκτή. Στη συνέχεια ο Β, μη αποδεχόμενος την ορθότητά της, την προσβάλλει με έφεση. Ως λόγο εφέσεως επικαλείται την εσφαλμένη εκτίμηση αποδείξεων. Το Δικαστήριο θεωρεί την αγωγή απαράδεκτη και για το λόγο αυτό δεχόμενο έφεση - χωρίς εξέταση του προβληθέντος λόγου εφέσεως - εξαφανίζει την απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και απορρίπτει την αγωγή ως απαράδεκτη. Παραδεκτώς ; η κατάσταση είναι διαφορετική αν το δικαστήριο θεωρεί την αγωγή νόμω αβάσιμη ; **6.2 θεωρώ**

6. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β που γίνεται μερικώς δεκτή κατ' ουσίαν. Ο Α προσβάλλει την απόφαση κατά το απορριφθέν τμήμα της αγωγής του με έφεση. Στην απόφαση αποδίδεται η πλημμέλεια της εσφαλμένης εφαρμογής του νόμου. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο θεωρεί την αγωγή ως απαράδεκτη ή, ενδεχόμενα, νόμω αβάσιμη. Κατόπιν τούτου απορρίπτει έφεση με την αιτιολογία ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη ή νόμω αβάσιμη. Έκρινε ορθώς το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ; θα επηρεασθεί από τη δευτεροβάθμια κρίση και η απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και κατά το μέρος που έκανε δεκτή την αγωγή ;

ΦΥΛΛΑΔΙΟ 9

-33-

ΣΥΝΕΣΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
18/5/2018

1) ⁽⁵²¹⁾
ius unocum → οφειλόμενες ισχύς μπορούν να
προσδοκούν με το διεξάγεται των
προσδοκούν λόγω εφέσεων.

→ Δεν απαιτείται να συγκεκριμενοποιηθεί η εκάστη
επίσημη αποδείξεις! → πρέπει να προβεί σε
πλημψία, το επίσημο.

Δεν έχουμε numerus clausus των εφέσεων → δεν
είναι περιορισμένοι οι δόχοι.

14482 → οι προθεσμίες τρέχουν υπέρ των ιστά των
διαδικιών

❌ ^(επικρατική)
επικρατική προθεσμία η αναγωγή εφημερίδας (μόνο
γνήσια).

→ Στην αναφορά η προθεσμία είναι συνάρτηση
του δόχου.

→ Η ένσταση συμψηφισμός δημιουργεί δεδεικμένο.
Κα αν υπάρχει παραγραφή και ο έλεγχος κάνει έλεγχο
για να μην διφύει η υπό με τη φετιμιά ένσταση
του, δεν έχει έννομο συμφέρον.

ΕΦΕΣΗ → επικρατικό → επικρατική - επικρατική
→ επικρατικό (στην αυτή επικρατική)
* στην αναγωγή θα είχε
εξ αρχής κοινότητα

όποιο επικρατικό δεν
προσδοκούν μόνο στον
α επικρατικό

→ Αναστατικό → επικρατικό

→ Μεταβαστικό → αρχή της διαδικασίας
(επικρατικό επικρατικό → όλα τα επικρατικά επικρατικά)

→ Χωρίς την προβόλη δόχου εφέσεων (επ. παραπομπή)
~~επικρατική~~ και εφέσεων είναι επικρατική μπορεί το
δικ. να εφαρμοστεί επικρατικό της διαδ. προέκδο.
(όχι αν απορρίψει την εφέση).

και πρώτη προέκδο
δόχοι.

Η εφημερίδα αναβιώνει με την άσκηση του
εθνικού μέγους (αχι την αποδοχή)

- (Α) έχουν και εφημερίδα, η έρευνα θα αγγίζει
επιστημονικά υπό την προϋπόθεση. η εφημερίδα της
ανακοίνωσης εφημερίδας → (β) είναι σίγουρα (δεν
εμπράσι στη δικαιοσύνη) καθώς έχουν διαφορετικά
προσέγγιση και αγγίζουν σε διαφορετικές
(Α) εφημερίδα η ανακοίνωση εφημερίδας - η έρευνα
καθίσταται άνευ ουσίας (αντικείμενο)

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

- ① α) Εάν έρευνα θα αγγίζει αν τους πηδόντες διαδίκας
από 325 → αρραβωνιάζονται αυτοδικαίως και δε
χρειάζεται προηγουμένως έρευνα αν
τον (Α).

Η απόφαση του β' βαθμίου είναι δυνάστευση β'
έρευνα να εξετάσει τον α' βαθμίου.

- β) 559 αρ 8 → Αναίρεση περί ην εξέτασης
επιστημονικά βάσει

δ) Αντιπροσώπων → δε θα είχε δικαιοσύνη
συμμόρφωση στην εξέταση
με δικαιοσύνη.

- (Α) το α' βαθμίου είχε απορρίψει την υπόθεση
και αποδέχεται την επιστημονική → αρραβωνιάζονται
έρευνα να αγγίζουν έρευνα.

- ⑤ Συνδυασμός έρευνας → καλή επίδοση ανάλυσης
η απόφαση έχει δόξα παραδοχής → το δικ. θα εξετάσει
παραδοχή αντεπαγγέλτως το παραδοχή από
της απόφασης και στην έρευνα
παραδοχή → πηδόντες θα εξετάσει πρώτα το
παραδοχή έρευνα ή αν είναι παραδοχή ή όχι έρευνα

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

② Αντίστροφα - εσωτερικά στοιχεία

⑧ → υπό 6.2 Φυλάκιου

α) Ένας ορισμός δε μπορεί να ερμηνευθεί ως ένας
και των αντίστροφων ορισμών. Ορισμός αναφορής
προς τον δε ορισμό δε είναι ίδια με τον
κατανομή α και το αποτέλεσμα

β) Άλλος ορισμός 549 αρ(14)

③ Μαθηματικά στοιχεία → δεν προβλέπεται όπως
εμφάνιση για τη μη αναρίθμητα ως λύσεις.
Το ποσό των 20.000 έχει αναμενόμενη βάρη α'
βαρύνει δε μπορεί να αναμενόμενη ως με
εάν (δε μπορεί να αποδοθεί)
53682 → αντιστοιχεί η κατανομή της ως
εκατομμύρια

→ 14) Δωρεάς

→ στην εξέταση για την κρίση
είναι η βάρη δε μπορεί
το δε να αποδοθεί να
αποδοθεί αν είναι ανά για
να μη καταμετράται τη δε
ως εκατομμύρια.

④ →

ΠΡΩΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ

→ Για επιχειρήσεις όπως δεν έχει νόμιμο έργο!!!
Η νόμιμη βάση προσδιορίζεται με τους υποδείξεις
δωρεάς.

ε) Αναμενόμενη 549 αρ(1) → δεν είναι αναμενόμενη
ο ισχυρ. για τη παρική εφάρμοση να είχε προβλ.
στους επιχειρηματίες, απλ. κατανομή με η
περίπτωση που έχει προβλεφεί ανάδειξη επιχειρηματίων
Παύλη στο 330.

36.-

α) δε μπορεί, πόσοτε τίςποτε ιδίας εξέδους απ' τον Β (η) αίρεσην ανεξέδου (η είναι περί κείναι) νίκαι (η) περί κείναι

β) εδώ, μέχρι και βόμ πριν το αγρί. Ο Β μπορεί να είναι ανεξέδου (ως εξέδου) ο

→ πείχεται του αναδιαδικού και μεταβιβαστικού αποτελέσ
αυτού γ' αυτό το διάστημα δεν τελεσιδικεί η απόφαση άρα δεν υπάρχει εξετέλεστος τίτλος για αναγρ. εξέδου.

άρα εδώ είναι παράνομη η εξετέλεση-αναγωγή 933.

γ) Συνεχόρρα εξέδου → ίδια νομική και πραγματογ. βάση.

(π.χ. δάνειο για διαφυγή κόπου)

εδώ οχι υπόκεινται και 914.

→ είναι άλλο εξέδου και δε μπορεί ν' αγροει πρ πρόθετους δρ.

→ Ανιδανύται απαρτάει η βόμ του εξετέλεστος Απαρτ - οι πρόθετοι δρ.

δ) αναίρεση 599 απ (γ).

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ - Κατάσχεση εις χείρας τρίτου

1. Κατάσχεση χρηματικών απαιτήσεων εις χείρας τρίτου ως το σπουδαιότερο μέσο ικανοποίησης χρηματικών απαιτήσεων. Δεν αποκλείεται να αποτελεί επίσης το ηπιότερο μέσο κατασχέσεως όπως επίσης το πλέον αποτελεσματικό.
2. Στη διαδικασία συμμετέχει και ο τρίτος που είναι ή φέρεται να είναι ο οφειλέτης του οφειλέτη - καθ' ού η εκτέλεση. Ο ενδεχόμενος αμέτοχος τρίτος μπορεί να υποστεί ζημία από την εμπλοκή του στη διαδικασία.
3. Ο τρίτος ενεργεί σε εκπλήρωση μιας δημοσίου δικαίου υποχρεώσεως έναντι της πολιτείας που επιδιώκει να διασφαλίσει τη λειτουργία ενός αποτελεσματικού μηχανισμού αναγκαστικής εκτελέσεως.
4. Η κατάσχεση μπορεί να αφορά όχι μόνο χρηματικές απαιτήσεις αλλά και απαιτήσεις για μεταβίβαση κινητών πραγμάτων. Οι χρηματικές απαιτήσεις δεν πρέπει να εξαρτώνται από αντιπαροχή. Διαφορετικά εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρ. 1022 ΚΠολΔ για τη κατάσχεση ειδικών περιουσιακών στοιχείων που προϋποθέτει δικαστική απόφαση.
5. Συντελείται με επίδοση κατασχετηρίου. Αποτελεί εξωδικαστική διαδικασία και ο δικαστικός επιμελητής ενεργεί ως όργανο επιδόσεως. Τίτλος για επιβολή κατασχέσεως είναι η δικαστική απόφαση, η διαταγή πληρωμής (724, 904).
6. Το κατασχετήριο πρέπει να έχει ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο. Σ' αυτό περιλαμβάνεται και η αιτία της κατασχόμενης απαιτήσεως. Η κατασχετέα απαίτηση μπορεί να εξαρτάται από αίρεση ή υπό προθεσμία και θα πρέπει να είναι απαλλοτριωτή.
7. Κατάσχονται και μέλλουσες απαιτήσεις. Θα πρέπει όμως να υπάρχει η γενεσιουργός αιτία από την οποία θα προκύψουν οι μέλλουσες απαιτήσεις. Δεν είναι οπωσδήποτε αναγκαία η νομική θεώρηση. Η ύπαρξη αυτοτελών διαδοχικών συμβάσεων και η σταθερή συνεργασία εμπίπτουν στην έννοια της μέλλουσας απαίτησης. Το ίδιο ισχύει και για τις περιοδικές παροχές που αναγεννώνται από μια βασική έννομη σχέση.
8. Η κατάσχεση εις χείρας τρίτων δεν εξαρτάται από την πιθανολόγηση υπάρξεως απαιτήσεως του καθ' ού η εκτέλεση κατά του τρίτου. Διαφορετική είναι εν μέρει η κατάσταση σε σχέση με τον Κανονισμό της ΕΕ 655/2013.
9. Δυνατότητα για πολλαπλές κατασχέσεις. Υπήρχε εδώ πάντα η ιδιομορφία των πολλαπλών κατασχέσεων που προσφάτως καθιερώθηκε και στην κατάσχεση κινητών και ακινήτων.
10. Μη ύπαρξη δυνατότητας αναγγελιών.
11. Η κατάσχεση περιορίζεται κατά την ορθότερη γνώμη στο ποσό που είναι αναγκαίο για την ικανοποίηση της εκτελούμενης απαίτησεως.
12. Ο τρίτος πρέπει να δηλώσει αν έχει ή όχι υποχρέωση έναντι του καθ' ού η εκτέλεση. Οφείλει επίσης να δηλώσει αν έχουν προηγηθεί άλλες κατασχέσεις και αν στο παρελθόν υπήρχε σχέση με τον καθ' ού η εκτέλεση.
13. Η κατάσχεση επιφέρει στέρηση της εξουσίας διαθέσεως του καθ' ού η εκτέλεση ενώ και ο τρίτος εμποδίζεται να καταβάλει στον καθ' ού η εκτέλεση. Η στέρηση της εξουσίας διαθέσεως γίνεται αντιληπτή με την παραδοσιακή έννοια του ουσιαστικού δικαίου.
14. Η καταφατική δήλωση του τρίτου αποτελεί τίτλο εκτελεστό. Επέρχεται επίσης η συνέπεια της εκχωρήσεως της απαίτησεως στον κατασχόντα, όμως αυτή πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι χάριν και όχι αντί καταβολής. Ο τρίτος μπορεί να παραλείψει την υποβολή δηλώσεως κάτι που τεκμαίρεται ως αρνητική δήλωση. Ο καθ' ού η εκτέλεση μπορεί να προσβάλει με ανακοπή την αρνητική δήλωση ως αναληθή.
15. Ο τρίτος μπορεί να προβάλει σε συμψηφισμό κατά του κατασχόντος τυχόν προγενέστερες ανταπαιτήσεις που έχει κατά του καθ' ού η εκτέλεση όπως επίσης μπορεί να προβάλει σε συμψηφισμό ανταπαιτήσεις του κατά του τρίτου (984 παρ. 2, ΑΚ 449).

Αθήνα, 25/05/2018

Καθηγητής κ. Γ. Ορφανίδης

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ - Κατάσχεση εις χείρας τρίτου

Ο Α διατηρεί αξίωση κατά του Β. Με την τήρηση της νομίμου διαδικασίας επιχειρεί κατάσχεση των χρηματικών απαιτήσεων που διατηρεί ο Β σε όλα τα πιστωτικά ιδρύματα της χώρας. Επιδίδει προς τούτο κατασχετήριο που απευθύνεται τόσο στα πιστωτικά ιδρύματα ως τρίτους όσο και στον ίδιο τον Β. Η κατάσχεση επεβλήθη για το ποσό των 30.000€ δυνάμει εκτελεστού τίτλου που ήταν απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου που είχε κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή. Με βάση τον τίτλο ο Α δικαιούται το ποσό των 60.000€. Την ορθότητα της απόφασης του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου αμφισβητεί ο Β που προτίθεται να την προσβάλει με έφεση. Αυτό και πράττει μετά την επίδοση σ' αυτόν του κατασχετηρίου.

Μετά την κατάσχεση ο Β ασκεί ανακοπή του άρθρ. 933 και ζητεί αναστολή εκτελέσεως ενώ παράλληλα ασκεί έφεση κατά της αποφάσεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και αιτείται αναστολή εκτελέσεως για το συνολικό ποσό των 60.000€.

Το πιστωτικό ίδρυμα Ε προβαίνει εντός της νόμιμης προθεσμίας σε καταφατική δήλωση σε σχέση με την κατάσχεση που επέβαλε ο Α εις χείρας του ως τρίτου. Πράγματι, ο Β διατηρεί σ' αυτήν κατάθεση ποσού 100.000€.

Λίγο αργότερα και έτερος δανειστής του Β, και συγκεκριμένα ο Δ, προβαίνει σε συντηρητική κατάσχεση όλων των τραπεζικών λογαριασμών του Β στα πιστωτικά ιδρύματα. Ως τίτλο χρησιμοποίησε απόφαση πρωτοβαθμίου δικαστηρίου που δεν είχε κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή και που του επιδίδασε το ποσό των 40.000€. Το πιστωτικό ίδρυμα Ε προβαίνει σε αρνητική δήλωση γιατί ήδη προηγουμένως, δηλαδή πριν επιδοθεί το κατασχετήριο του Δ σ' αυτήν, ο Β είχε σπεύσει και είχε αναλάβει το ποσό των 40.000€. Μνημονεύει όμως στην αρνητική δήλωση την προηγούμενη κατάσχεση του Α και την καταφατική του δήλωση. Στο μεταξύ εκδίδεται απόφαση του δικαστηρίου που κρίνει επί της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως που την απορρίπτει ως μη νόμιμη. Επίσης εκδίδεται απόφαση του Εφετείου που έχει επιληφθεί της εφέσεως του Β και το οποίο κάνει εν μέρει δεκτή για το ποσό των 30.000€ την αίτηση αναστολής ενώ την απορρίπτει ως μη νόμιμη για το υπόλοιπο ποσό των 30.000€.

Ερωτάται:

- α. Πως συντελείται η κατάσχεση εις χείρας τρίτου ;
- β. Ποια συνέπεια επάγεται καταφατική δήλωση του τρίτου ;
- γ. Έκρινε ορθά το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που επελήφθη της αιτήσεως αναστολής σε σχέση με την ανακοπή του άρθρ. 933;
- δ. Έκρινε ορθά το δευτεροβάθμιο δικαστήριο που επελήφθη της αίτησης αναστολής σε σχέση με την έφεση του Β ;
- ε. Ορθά προέβη σε αρνητική δήλωση το Ε σε σχέση με τη συντηρητική κατάσχεση του Δ ; Παραδεκτώς ανέλαβε το ποσό ο Β ;
- στ. Νομίμως επέβαλε συντηρητική κατάσχεση ο Δ ; Η κατάσταση θα ήταν διαφορετική αν είχε επιβληθεί αναγκαστική κατάσχεση ;
- ζ. Διεκδικεί συμμετοχή ο Δ στο κατασχεθέν εκ μέρους του Α ποσό ;
- η. Τι θα γίνει αν το πιστωτικό ίδρυμα δεν καταβάλει το ποσό στον Α ή και στον Δ ;
- θ. Μπορούν να διεκδικήσουν συμμετοχή στο ποσό των 60.000€ και άλλοι δανειστές του Β που δεν έχουν επιδικάσει απαιτήσεις ή δεν έχουν εκτελεστό τίτλο ;
- ι. Καταλαμβάνει η συντηρητική κατάσχεση του Δ και μελλοντικές απαιτήσεις ;
- κ. Μπορεί ένας δανειστής να επιβάλει παντού κατασχέσεις, δηλαδή σε όλους τους τραπεζικούς λογαριασμούς του οφειλέτη στη χώρα ;

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΔΑΝΕΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

1. Έως προ τίνος ίσχυε η αρχή της επιβολής μίας μόνο αναγκαστικής κατασχέσεως σε κινητό ή ακίνητο πράγμα (άρθρα 958, 997). Ο κατασχών εθεωρείτο ότι ενεργεί ως εκπρόσωπος όλων των δανειστών του οφειλέτη. Οι λοιποί δανειστές μπορούσαν να αναγγελθούν στη σχετική διαδικασία. Αναγγέλλονταν όλοι οι δανειστές χωρίς να είναι ανάγκη να έχουν για τις απαιτήσεις τους εκτελεστό τίτλο ή έγγραφο. Το σύστημα αυτό είχε θεωρηθεί ότι προστατεύει τον οφειλέτη από πολλές κατασχέσεις και οδηγεί σε περιορισμό των εξόδων εκτελέσεως.
2. Η αρχή της άπαξ κατασχέσεως μπορούσε να οδηγήσει σε δυσλειτουργίες όταν ο κατασχών απέφευγε να επισπεύσει αναγκαστικό πλειστηριασμό. Αυτό μπορούσε να οφείλεται σε περισσότερους λόγους (τμηματικές εξοφλήσεις, συμφωνία με τον οφειλέτη κλπ). Βεβαίως, η έννομη τάξη είχε προχωρήσει βαθμιαίως σε διορθωτικές ενέργειες. Έτσι υφίσταται ο θεσμός της αναγγελίας με ισχύ κατασχέσεως (άρθρ. 972), η ανατροπή της κατασχέσεως (άρθρ. 1019), η υποκατάσταση στη θέση του επισπεύδοντος (973) και η μη δέσμευση τρίτων δανειστών από τυχόν αναστολή της εκτελεστικής διαδικασίας που απαγγέλλεται συνεπεία ευδοκιμήσεως ενδίκων βοηθημάτων του οφειλέτη (π.χ. χορηγείται αναστολή στο πλαίσιο ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής). Ωστόσο κρίθηκε ότι τα μέτρα αυτά δεν ήταν αποτελεσματικά.
3. Ήδη με το ν. 4335/2015 καθιερώθηκε το σύστημα των πολλαπλών κατασχέσεων (958, 997). Δηλαδή στο ίδιο πράγμα μπορούν να επιβληθούν περισσότερες κατασχέσεις από δανειστές που έχουν εκτελεστό τίτλο. Έως τώρα το σύστημα αυτό ίσχυε στην πρακτικώς σπουδαία αναγκαστική κατάσχεση απαιτήσεων εις χείρας τρίτων (άρθρ. 988 ΚΠολΔ) όπως επίσης στην κατάσχεση πλοίων και στον Κώδικα Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων. Τώρα δηλαδή το σύστημα αυτό γενικεύεται. Ωστόσο, παραμένει ο θεσμός της αναγγελίας. Δηλαδή ο δανειστής δεν υποχρεούται να επιβάλει κατάσχεση. Μπορεί να αναγγελθεί (άρθρ. 972).
4. Δεν εμποδίζεται η επιβολή συντηρητικής κατασχέσεως σε πράγμα που είναι αναγκαστικά κατασχεμένο, η αναγκαστική κατάσχεση σε πράγμα που είναι συντηρητικώς κατασχεμένο, η συντηρητική κατάσχεση σε πράγμα που είναι ήδη συντηρητικώς κατασχεμένο (άρθρ. 721). Η πρώτη συνέπεια δικαιολογείται από το γεγονός της προστασίας του δανειστή σε περίπτωση που παραιτηθεί ο κατασχών από την αναγκαστική κατάσχεση.
5. Ο κατασχών δεν έχει κάποια προνομιακή μεταχείριση κατά τη διανομή του πλειστηριάσματος λόγω της ιδιότητάς του αυτής. Το ελληνικό δίκαιο κατατάσσεται στην κατηγορία δικαίων που δέχονται την αρχή της συμμετρου ικανοποιήσεως των πιστωτών (άρθρ. 977 παρ. 3 ΚΠολΔ). Ωστόσο η αρχή αυτή διασπάται από την ύπαρξη πολλών γενικών προνομίων ορισμένα από τα οποία έχουν μεγάλη πρακτική σημασία όπως επίσης από την ύπαρξη των παραδοσιακών ειδικών προνομίων. Εδώ εντάσσονται ιδίως τα προνόμια με ιδιαίτερο αξιακό χαρακτήρα όπως είναι αυτά των εργαζομένων, του δημοσίου, των φορέων κοινωνικής ασφάλισης. Γενικά είναι τα προνόμια που υφίστανται σε όλη την περιουσία του οφειλέτη ενώ ειδικά αυτά που υφίστανται επί συγκεκριμένων πραγμάτων.

Δεν αμφισβητείται ότι η διαμόρφωση του τρόπου κατανομής του πλειστηριάσματος αποτελεί ένα κεντρικό θέμα για την εθνική οικονομία. Πιστώσεις από τραπεζικά ιδρύματα, προμηθευτές, παρόχους υπηρεσιών, γίνονται μόνο αν υπάρχει προσδοκία επανακτήσεως μέρους της αξιώσεως από τη διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως. Διαφορετικά οι συναλλασσόμενοι θα προσφύγουν σε άλλες διαδικασίες που είναι ενδεχόμενα πιο επικίνδυνες για τους αντισυμβαλλόμενους τους (πώληση με επιφύλαξη κυριότητας, κατάρτιση συμβάσεων χρηματοδοτικής μισθώσεως, εκχωρήσεις απαιτήσεων). Επίσης έρευνες έχουν καταδείξει ότι δανειστές που δεν εισπράττουν σημαντικές απαιτήσεις τους κινδυνεύουν με διακοπή της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας με συνέπεια και την απώλεια θέσεων εργασίας.

6. Με το ν. 4335/2015 τροποποιήθηκε και η διάταξη για την προθεσμία αναγγελίας. Η αναγγελία γίνεται πέντε ημέρες από τη διεξαγωγή του πλειστηριασμού. Έως προ τινος η σχετική προθεσμία ήταν δέκα πέντε ημέρες μετά τον πλειστηριασμό. Αυτό ενείχε μια αβεβαιότητα ενόψει του γεγονότος ότι ορισμένες απαιτήσεις με γενικά προνόμια είχαν μια απόλυτη προτεραιότητα σε σχέση με την κατάταξη. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μην είναι εκ των προτέρων κάπως προβλέψιμο αν ένας δανειστής θα ικανοποιηθεί από το πλειστηριασμό που θα λάβει χώρα. Συχνά δανειστές συμμετέχουν σε πλειοδοσία με την ελπίδα ότι θα ανακτήσουν μέρος της αξιώσεώς τους.

Το προηγούμενο σύστημα με την αναγγελία να τοποθετείται μετά την πλειστηριασμό δεν απέκλειε τη δυνατότητα να αναγγελθούν εκ των υστερών δανειστές με ισχυρά προνόμια που είναι και αφανή με αποτέλεσμα να διεκδικήσουν το συνολικό πλειστηρίασμα. Πάντως και το ισχύον σύστημα με την αναγγελία πριν από τον πλειστηριασμό παρουσιάζει το μειονέκτημα ότι μπορεί να ωθήσει δανειστές σε πρόωρη καταγγελία συμβάσεων προκειμένου να αναγγελθούν στον πλειστηριασμό.

7. Ο οφειλέτης προστατεύεται στην αναγκαστική εκτέλεση μέσω της αναγνωρίσεως ενδίκων βοηθημάτων. Μπορεί να ασκήσει ανακοπή του άρθρ. 933 αν φρονεί ότι η αναγκαστική εκτέλεση είναι παράνομη. Υπάρχει επίσης η δυνατότητα σε σχέση με τα ακίνητα αναστολής της εκτελεστικής διαδικασίας λόγω δυσμενούς συγκυρίας (άρθρ. 1000 ΚΠολΔ), διασφαλίζεται το δικαίωμα εξαγοράς του πράγματος από τον οφειλέτη με ικανοποίηση των δανειστών, προβλέπονται συμβάσεις αναστολής του πλειστηριασμού (άρθρ. 969 παρ. 3 και 1019 παρ. 2 ΚΠολΔ). Ακόμη υπάρχουν τα ακατάσχετα (953), ο μισθός κατέστη ακατάσχετος και όταν κατατίθεται σε τράπεζα (άρθρ. 982 παρ. 3) ενώ υπάρχει και ακατάσχετο όριο 1.500 ευρώ (ν. 4161/2013).

8. Στην πράξη ο κανόνας είναι η ύπαρξη περισσότερων δανειστών με αντιτιθέμενα συμφέροντα. Υφίστανται δανειστές με χρηματικές απαιτήσεις και δανειστές μη χρηματικών απαιτήσεων που προβάλλουν δικαιώματα επί του πράγματος υπό εκπλειστηρίαση. Υφίστανται επίσης οι τρίτοι που διεκδικούν το πράγμα για εαυτούς. Εδώ είναι κυρίως οι θεσμοί του αστικού δικαίου για την σύμβαση χρηματοδοτικής μισθώσεως, την παρακαταθήκη, την πώληση με επιφύλαξη κυριότητας.

9. Η κατανομή του πλειστηριάσματος που προέκυψε από αναγκαστικό πλειστηριασμό ή πολλαπλή κατάσχεση χρηματικών απαιτήσεων εις χείρας τρίτου γίνεται με τον τρόπο που αποτυπώνεται στις διατάξεις των άρθρων 975 - 977 ΚΠολΔ. Οι σχετικές διατάξεις έχουν τροποποιηθεί άρδην με το ν. 4335/2015. Η σύγκρουση αυτή επιλύεται κατά βάση με βάση τη διάταξη του άρθρ. 997. Για πρώτη φορά καθιερώθηκε δυνατότητα ικανοποιήσεως και δανειστών που δεν έχουν για την απαίτησή τους κάποιο ειδικό ή γενικό προνόμιο. Οι δανειστές αυτοί αν συντρέχουν με ειδικούς και γενικούς προνομιούχους δανειστές ικανοποιούνται κατά το ποσοστό του 10%. Σ' αυτήν την περίπτωση οι γενικοί προνομιούχοι

δανειστές ικανοποιούνται κατά ποσοστό 25% και οι ειδικοί κατά το ποσοστό 65%. Καταγράφεται επομένως μια ισορροπία ανάμεσα στην προστασία της εμπράγματης πίστης, των γενικών προνομιούχων δανειστών και των εγχειρόγραφων δανειστών.

10. Τίθεται το θέμα αν μπορεί να υπάρξει μετά την κατάσχεση εγγραφή υποθήκης ή προσημειώσεως ή μεταγραφή τίτλου μεταβιβαστικού της κυριότητας. Το ζήτημα αφορά τις εκούσιες διαθέσεις αυτές δηλαδή που γίνονται με τη βούληση του οφειλέτη και τις λεγόμενες αναγκαστικές διαθέσεις, αυτές δηλαδή που συντελούνται δυνάμει νόμου ή δικαστικής αποφάσεως. Εδώ είναι και η περίπτωση του προκεκτημένου τίτλου δηλαδή του τίτλου που είχε κτηθεί πριν την επιβολή της κατασχέσεως. Το κρίσιμο ερμηνευτικό ζήτημα στην ενότητα αυτή είναι η έννοια των δανειστών που αναγγέλθηκαν με υποστήριξη τριών διαφορετικών απόψεων. Η κρατούσα άποψη δέχεται ότι δανειστές που αναγγέλθηκαν είναι όλοι οι δανειστές που αναγγέλλονται εντός της προθεσμίας αναγγελίας. Η δεύτερη και μέχρι πρότινος κρατούσα άποψη δέχεται ότι αναγγελλθέντες δανειστές είναι αυτοί που αναγγέλθηκαν έως την ημέρα που έλαβε χώρα η εγγραφή υποθήκης ή προσημειώσεως ή η μεταγραφή. Η τρίτη άποψη υποστηρίζει ότι δανειστές που αναγγέλθηκαν είναι όσοι αναγγέλθηκαν με εκτελεστό τίτλο και μέχρι την εγγραφή υποθήκης ή προσημειώσεως ή τη μεταγραφή.

11. Ο πλειστηριασμός είναι παράγωγος τρόπος κτήσεως κυριότητας (άρθρ. 1005 παρ.1, εδ. 2). Υπάρχει όμως η παραχώρηση προς την κατεύθυνση της ενισχύσεως του εκτελεστού τίτλου μέσω της διατάξεως του άρθρ. 1020 ΚΠολΔ. Με την συμπλήρωση πενταετίας από την εγκατάσταση ο υπερθεματιστής δεν υποχρεούται στην απόδοση του πράγματος στον πραγματικό κύριο. Καθίσταται τυπικά κύριος κατά την κρατούσα γνώμη με την πάροδο δεκαετίας με τα προσόντα τακτικής χρησικτησίας. Επίσης παραμένει η διάταξη του άρθρ. 1036 ΑΚ σε εφαρμογή έστω δεν αποκλείεται να υπάρχει και κτήση κυριότητας από πλειστηριασμό από οφειλέτη που δεν ήταν κύριος του εκπλειστηριασθέντος κινητού πράγματος. Πρέπει πάντως στην ενότητα αυτή να διακρίνουμε την έλλειψη κυριότητας από την έλλειψη εξουσίας διαθέσεως. Στην έλλειψη διαθέσεως δεν μπορεί να βρει εφαρμογή η διάταξη του 1036 ΑΚ.

12. Τρίτοι που έχουν δικαίωμα κυριότητας στο κατασχεμένο πράγμα προστατεύονται πριν από την περαίωση της εκτελεστικής διαδικασίας με την ανακοπή του τρίτου (936 ΚΠολΔ) και στη συνέχεια με τη διεκδικητική αγωγή του άρθρ. 1020 ΚΠολΔ. Η νομολογία προέβη στη σημαντική ερμηνευτική διεύρυνση ότι λόγος ανακοπής του τρίτου είναι και η καταχρηστική άσκηση δικαιώματος (άρθρ. 281). Νοείται με τη μορφή ότι ο κατασχών ασκεί τα δικαιώματα του οφειλέτη με την επιβολή αναγκαστικής κατασχέσεως και επομένως αντιρρήσεις που θα μπορούσε να προβάλει ο τρίτος κατά του οφειλέτη μπορούν κατ' επέκταση να προβληθούν και κατά του επισπεύδοντος. Καταχρηστική είναι δηλαδή η συμπεριφορά του οφειλέτη και όχι του επισπεύδοντος.

13. Τυχαία και οριστική κατάταξη – προνομιακή και μη προνομιακή κατάταξη. Πρόκειται για διαφορετικά ζεύγη εννοιών που δεν θα πρέπει να συγχέονται. Μπορεί κάποιος να είναι δανειστής με προνόμιο αλλά να μην διαθέτει για την απαίτησή του έγγραφο που επιτρέπει την κατάταξή του με οριστικό τρόπο. Μπορεί επίσης κάποιος να είναι απλός δανειστής δηλαδή χωρίς προνόμιο που κατατάσσεται όμως προνομιακά.

Αθήνα, 25/05/2018

Καθηγητής κ. Γ. Ορφανίδης

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΔΑΝΕΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Α) Ο Α ως πωλητής κατήρπσε προσύμφωνο πωλήσεως με τον Β ως αγοραστή σε σχέση με ένα αγρόκτημα. Αμέσως με την κατάρτιση του προσυμφώνου ο Α του παραχώρησε την κατοχή και χρήση του αγροκτήματος ενώ ο Β κατέβαλε το συμφωνηθέν τίμημα. Τα συμβαλλόμενα μέρη αμέλησαν να υπογράψουν το οριστικό συμβόλαιο. Μετά από πολλά έτη ο Α, που όλα αυτά τα χρόνια μετερχόταν εμπορία, κηρύχθηκε σε πτώχευση. Ως σύνδικος ορίστηκε ο Γ ο οποίος άρχισε να επιμελείται των εργασιών της πτωχεύσεως με σκοπό να προβεί σε ρευστοποίηση των περιουσιακών στοιχείων του Α προκειμένου να ικανοποιηθούν οι πιστωτές του. Στο πλαίσιο αυτό διαπιστώνει την ύπαρξη του αγροκτήματος που κατά κυριότητα ανήκε στον Α. Δρομολογεί προς τούτο την εκτελεστική διαδικασία για την πώληση του με πλειστηριασμό κατά τις ειδικές διατάξεις του ΠτωχΚ. Μόλις πληροφορείται ο Β την εξέλιξη αυτή ασκεί ανακοπή κατ'άρθρ. 936 ΚΠολΔ επικαλούμενος ως λόγο ανακοπής την καταχρηστική άσκηση δικαιώματος εκ μέρους του Γ με επίκληση του προσυμφώνου και της πραγματικής κατάστασης που είχε διαμορφωθεί έκτοτε.

Ερωτάται :

α) Είναι βάσιμος ο λόγος της ανακοπής ;

β) Η νομική κατάσταση διαμορφώνεται με διαφορετικό τρόπο αν αντί της πτωχεύσεως τρίτος δανειστής του Α είχε επιβάλει αναγκαστική κατάσχεση επί του αγροκτήματος ενώ ταυτοχρόνως διάφοροι δανειστές του Α είχαν αναγγείλει απαιτήσεις τους στον επί του πλειστηριασμού υπάλληλο ;

γ) Η νομική κατάσταση είναι διαφορετική αν αντί του προσυμφώνου είχε καταρτισθεί οριστικό συμβόλαιο πωλήσεως με συμβολαιογραφική πράξη που όμως δεν είχε μεταγραφεί κατά τον χρόνο της πτωχεύσεως ή της κατασχέσεως ;

δ) Η νομική κατάσταση είναι διαφορετική και στις δυο περιπτώσεις, δηλαδή και στην περίπτωση της πτωχεύσεως και στην περίπτωση της ατομικής αναγκαστικής εκτελέσεως, εάν είχε λάβει χώρα ο πλειστηριασμός χωρίς στο μεταξύ να είχε αντιδράσει ο Β ;

ε) Πως διαμορφώνεται το ζήτημα αν αντί δανειστών του Α δανειστές του Β είχαν επιληφθεί του περιουσιακού στοιχείου του αγροκτήματος με επιβολή κατασχέσεως επ' αυτού ισχυριζόμενοι κτήση της κυριότητας εκ μέρους του Β ; Θα μπορούσε ο Α να επικαλεσθεί έναντι αυτών το δικαίωμα κυριότητας του ;

Β) Ο Α διατηρεί αξίωση κατά του Β την οποία επιδικάζει με έκδοση διαταγής πληρωμής. Δυνάμει αυτής εγγράφει σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρ. 724 ΚΠολΔ προσημείωση σε ακίνητο του Α το οποίο όμως είχε κατασχεθεί αναγκαστικά από τον Γ που επίσης διατηρούσε απαίτηση κατά του Β. Με πρωτοβουλία του Γ το ακίνητο εκπλειστηριάσθηκε. Εντός της νόμιμης προθεσμίας αναγγελίας (άρθρ. 972) στον υπάλληλο του πλειστηριασμού αναγγέληκαν το Ελληνικό Δημόσιο, τρίτοι προμηθευτές και πιστωτικά ιδρύματα που επίσης έχουν αξιώσεις κατά του Β. Ο Α φρονεί ότι με βάση το άρθρ. 975 σε συνδυασμό με το άρθρ. 997 ΚΠολΔ έχει το προνομιακό καθεστώς του προσημειούχου δανειστή έναντι των δανειστών που αναγγέληκαν στον πλειστηριασμό και διεκδικεί ως εκ τούτου το μεγαλύτερο μέρος του πλειστηριασματος. Αντίθετα, το Δημόσιο ισχυρίζεται ότι αυτό προηγείται ενώ οι λοιποί δανειστές αξιώνουν σύμμετρη ικανοποίηση. Πως διαμορφώνεται η νομική κατάσταση ;

Γ) Κατά παραλλαγή του Β πρακτικού : Ο Α διατηρεί κατά του Β αξίωση για μεταβίβαση της κυριότητας ακινήτου. Ασκεί προς τούτο αγωγή η οποία μετά από πολλά έτη οδήγησε στην έκδοση τελεσιδικής δικαστικής απόφασεως δυνάμει της οποίας ο Β υποχρεώθηκε σε καταδίκη δηλώσεως βουλήσεως για τη μεταβίβαση της κυριότητας. Ο Α μετέγραψε τη σχετική απόφαση. Κατά την μεταγραφή διαπίστωσε ότι το ακίνητο είχε κατασχεθεί αναγκαστικά από το Γ. Ο Γ φρονών ότι δεν εμποδίζεται από τη μεταγραφή συνεχίζει τη διαδικασία του πλειστηριασμού στην οποία ακολουθούν οι παραπάνω αναφερθείσες αναγγελίες. Πως διαμορφώνεται η νομική κατάσταση ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ
ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
Γ. Ορφανίδης / Φλ. Τριαντάφυλλου

Αθήνα, 19/06/2017

ΘΕΜΑ 1^ο

Ο Α εκμίσθωσε διαμέρισμα του στους Β και Γ προκειμένου αυτοί να το χρησιμοποιήσουν ως κατοικία. Για την καταβολή του μισθώματος και όλων των σχετικών χρηματικών υποχρεώσεων από τη σύμβαση της μισθώσεως συμφωνήθηκε μεταξύ των συμβαλλομένων μερών ενοχή εις ολόκληρον των Β και Γ (ΑΚ 481). Μετά από ορισμένο χρονικό διάστημα ο Α διαπιστώνει φθορές στο μίσθιο που κατά τη γνώμη του προήλθαν από την κακή χρήση του. Διαμαρτυρίες του προς τους μισθωτές δεν είχαν αποτέλεσμα. Κατόπιν τούτου ασκεί αγωγή αποζημιώσεως κατά του Β στο αρμόδιο δικαστήριο με αναφορά στη σύμβαση μισθώσεως, στις προκληθείσες φθορές και στο ποσό της ζημίας το οποίο και αιτείται να του καταβληθεί. Ο Β με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις του ισχυρίσθηκε ότι η αγωγή είναι απορριπτέα για νομικούς και πραγματικούς λόγους. Συγκεκριμένα, ο Β πρόβαλε τον ισχυρισμό ότι στην αγωγή δεν απαντούσε ισχυρισμός ότι οι φθορές είναι πέραν εκείνων που προήλθαν από τη συνήθη και συμφωνημένη χρήση του μισθίου και για τις οποίες ευθύνεται κατά νόμο ο μισθωτής (ΑΚ 592). Η αγωγή ήταν επίσης απορριπτέα γιατί δεν είχε στραφεί και κατά της Γ που είχε επίσης την ιδιότητα της μισθώτριας. Ως προς την ουσία της υποθέσεως ισχυρίσθηκε ότι δεν υπήρχαν φθορές πέραν από τις συνήθεις για την συμφωνηθείσα χρήση του μισθίου. Σε κάθε περίπτωση προβάλλει την ένσταση επισχέσεως για αξίωση καταβολής δαπανών στις οποίες προέβη στο μίσθιο και για τις οποίες βαρύνεται ο εκμισθωτής Α.

Από την πλευρά του ο Α ζήτησε με παραδεκτό δικονομικό τρόπο την απόρριψη όλων των ισχυρισμών του Β. Ιδίως σε σχέση με τον πρώτο ισχυρισμό ανέφερε ότι η αγωγή του είναι πλήρης. Σε κάθε περίπτωση προσθέτει τώρα κατά τη συζήτηση ότι οι φθορές δεν ήταν τέτοιες που προκλήθηκαν από τη συνηθισμένη χρήση του μισθίου. Ήταν ασυνήθεις και άσχετες με τη συμφωνηθείσα χρήση.

Έλαβαν χώρα αποδείξεις. Το δικαστήριο τελικώς απέρριψε τους ισχυρισμούς του Α για την έλλειψη της αγωγής και για το γεγονός ότι η αγωγή δεν στρέφεται και κατά της Γ. Απέρριψε επίσης ως αόριστη την ένσταση επισχέσεως. Σε σχέση με τις φθορές δεν μπόρεσε να σχηματίσει παρά την εξάντληση όλων των αποδεικτικών δυνατοτήτων πλήρη δικανική πεποίθηση. Εξέδωσε απόφαση που δέχεται κατ' ουσίαν την αγωγή. Η ασκηθείσα έφεση του Β με λόγο εφέσεως την εσφαλμένη εκτίμηση αποδείξεων δεν οδήγησε σε θετικό αποτέλεσμα, καίτοι το δευτεροβάθμιο

δικαστήριο προβληματίσθηκε αν θα έπρεπε να απορρίψει την αγωγή ως αόριστη.

Στη συνέχεια ο Α προβαίνει, αφού τήρησε ό,τι απαιτείται κατά νόμο, σε καταγγελία της μισθώσεως (ΑΚ 594) λόγω των φθορών και ενόψει της ήδη τελεσιδικίας αποφάσεως για την αποζημίωση. Ο Β αμφισβητεί την ύπαρξη φθορών για τις οποίες ευθύνεται, δηλαδή για ύπαρξη φθορών πέραν των συνήθων για τη συμφωνηθείσα χρήση και ζητά ως εκ τούτου την απόρριψη της αγωγής. Η καταγγελία κατά τη γνώμη του είναι άκυρη. Αντίθετα ο Α φρονεί ότι υφίσταται δεδικασμένο για το θέμα αυτό από την πρώτη δίκη και δεν εξετάζει μάρτυρες. Σε εξέταση μαρτύρων προβαίνει ο Β που επιβεβαιώνουν τους ισχυρισμούς του. Το δικαστήριο διαπιστώνει τη μη ύπαρξη φθορών πέραν των συνήθων και απορρίπτει την αγωγή.

Με την αγωγή αποζημιώσεως ο Α είχε ζητήσει και τη λήψη του μέτρου της προσωπικής κρατήσεως ως μέσου εκτελέσεως λόγω των φθορών στο μίσθιο (1047 ΚΠολΔ). Το αίτημα απερρίφθη από το δικαστήριο ως μη νόμιμο. Κατόπιν τούτου ο Α δρομολόγησε αναγκαστική κατάσχεση σε ακίνητο του Β με τήρηση της προδικασίας.

Ερωτάται:

1. Ποιος δικονομικός προβληματισμός υποκρύπτεται στον ισχυρισμό του Β για την έλλειψη της αγωγής σε σχέση με τις φθορές; Τι φρονείτε σχετικώς;
2. Έπρεπε ο Α να στρέψει την αγωγή και κατά της Γ, όπως ισχυρίσθηκε ο Β;
3. Έκρινε ορθά το δικαστήριο στην πρώτη δίκη για την αποζημίωση ενόψει του αποτελέσματος της αποδεικτικής

διαδικασίας για φθορές. ~~4. Δεσμεύεται~~ ο Β να επαναφέρει την ένσταση επισχέσεως στην επισπευδόμενη εναντίον του αναγκαστική εκτέλεση με την κατάσχεση ακινήτου του στην οποία προέβη ο Α. ~~5. Ορθά~~ έκρινε το δικαστήριο της δεύτερης δίκης για την καταγγελία απορρίπτοντας την αγωγή καίτοι υπάρχει η πρώτη απόφαση για την αποζημίωση. ~~6. Μπορούσε~~ το δευτεροβάθμιο δικαστήριο να απορρίψει την αγωγή του Α ως αόριστη, όπως προβληματίστηκε ενόψει του προβληθέντος λόγου εφέσεως ;

~~7. Μπορεί~~ ο Α να επισπεύσει εκτέλεση και κατά της Γ με βάση τον εκτελεστό τίτλο που έχει κατά του Β; ~~8. Ορθώς~~ απερρίφθη το αίτημα του Α για προσωπική κράτηση του Β ως μη νόμιμο ; ~~9. Με βάση την~~ παράσταση του Β για την έλλειψη της πρώτης αγωγής ποια αναιρετική πλημμέλεια θα συνέτρεχε ;

ΘΕΜΑ 2^ο

Η εταιρεία Ε με αγωγή που άσκησε κατά του Β στο Πολυμελές Πρωτοδικείο ισχυρίσθηκε ότι είχε πωλήσει στον Β διάφορες ποσότητες εμπορευμάτων έναντι των οποίων ο Β κατέβαλλε σ'αυτήν τμηματικά διάφορα ποσά και ότι την 31.12.2013 η οφειλή του προς αυτήν ανερχόταν σε 300.000 ευρώ. Στη συνέχεια, ισχυρίσθηκε ότι συνήφθη μεταξύ αυτών σύμβαση αναγνώρισης εκ μέρους του Β οφειλής προς την Ε ποσού 300.000 ευρώ. Με βάση το ιστορικό αυτό η Ε ζήτησε να υποχρεωθεί ο Β να της καταβάλει το ποσόν αυτό με τον νόμιμο τόκο από την ημερομηνία κατάρτισης της άνω σύμβασης αναγνώρισης.

Με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις του ο Β ισχυρίσθηκε: α) ότι η σύμβαση αναγνώρισης είναι εικονική και προς απόδειξη της εικονικότητας προσκόμισε ένορκη βεβαίωση του Μ, β) ότι υπάρχει δεδικασμένο από τελεσίδικη απόφαση που εκδόθηκε επί αγωγής που είχε ασκήσει η Ε κατ'αυτού, με την οποία επικαλούμενη την ίδια σύμβαση πώλησης ζητούσε το υπόλοιπο τιμήματος ύψους 300.000 ευρώ και γ) πρότεινε σε συμψηφισμό απαιτήσή του κατά της Ε ποσού 100.000 ευρώ. Το Δικαστήριο απέρριψε τους υπό α) και β) ισχυρισμούς του Β, δέχθηκε την ένσταση συμψηφισμού, έκανε δεκτή εν μέρει την αγωγή για ποσόν 200.000 ευρώ και κήρυξε την απόφασή του προσωρινώς εκτελεστή για ποσόν 100.000 ευρώ. Η Ε με εκτελεστό τίτλο την απόφαση αυτή επέβαλε αναγκαστική κατάσχεση σε ακίνητο του Β. Ο Β άσκησε έφεση κατά της απόφασης.

Στον πλειστηριασμό αναγγέλθηκαν: α) ο ενυπόθηκος δανειστής Δ1 που είχε εγγράψει υποθήκη την 1.3.2014 για ποσόν 100.000 ευρώ και β) ο προσημειούχος δανειστής Δ2 που είχε εγγράψει προσημείωση υποθήκης την 1.2.2014 για ποσόν 150.000 ευρώ. Το ακίνητο εκπλειστηριάσθηκε και το προς διανομή ποσόν ανήλθε σε 180.000 ευρώ.

Ερωτάται:

1. Πώς χαρακτηρίζετε δικονομικά τους ισχυρισμούς του Β; Είναι επιτρεπτή η απόδειξη της εικονικότητας με ένορκη βεβαίωση; 2. Είναι βάσιμος ο ισχυρισμός του Β περί δεδικασμένου; 3. Θα είχε η Ε έννομο συμφέρον να ασκήσει έφεση; 4. Πώς θα μπορούσε ο Β να ενεργήσει για να αποτρέψει τη διενέργεια του πλειστηριασμού; Αν, τελικά, γίνει δεκτή η έφεση του Β, θα ακυρωθεί ο πλειστηριασμός που διενεργήθηκε; 5. Πώς θα καταταγούν στον πίνακα κατάταξης ο Β και οι δανειστές που αναγγέλθηκαν ;

- Από τα δυο θέματα θα πρέπει να απαντηθεί το ένα. Επιτρέπονται ασχολίαστοι κώδικες.

- Αν εκπονήθηκε εργασία θα πρέπει να αναφερθεί το θέμα της και ο καθηγητής στον οποίο παραδόθηκε.

- Τυχόν ρήτρες θα πρέπει να αναγράφονται σε εμφανές σημείο. Τα κινητά τηλέφωνα θα πρέπει να είναι απενεργοποιημένα.

Καλή επιτυχία και καλή αποφοίτηση !

⑦ Συμβαίνει όμως ως ονόμαζον από Β και Γ
είναι αυτοί οπόδικοι.

(Α) κάποιος κεραιολόγος είναι ως ονόμαζον,
να ~~είναι~~ έχει επεξεργασμένο το δικό του address
αυτών οπόδικων εφάσον υπάρχει περίπτωση τους
αναμφισβήτητο δικαιώματα.

⑧ Η πρόταση, φαίνεται προβλεπόμενη από τις προτάσεις:

(Α) είναι από συμβαλ. υποχρ → είναι πλ νόμιμο
για νομιμότητα δόγης.

Εδώ είναι συμβαλ. δόγης από ότι προσαρμόζει
εφαρμογή.

⑨ Όχι γιατί είναι αυτοί οπόδικοι, ενώ είναι
αναμφισβήτητο ~~είναι~~ η εφαρμογή είναι υποχρεωτική
και για για τις τέτοιες περιπτώσεις (π.χ.
βίον αποδεδειγμένο αίμα) ενώ όχι υποχρεωτική
π.χ. σε αμφισβητούμενα ο.ε. για τους αιμαίους.

Γενικά

① Βάρος επιμένει να μην υπάρχει - θεωρητικό
φαινός απ' την πλευρά του αιμαίου, αν είναι
για ελαφρύτερα θα είναι ανώτερη επιμέλεια απ'
του αιμαίου.

Μακροπρόθεσμο φαινός (ανάπτυξη αιμαίου - ενοικία)
να αγοράσει πάλι οι συνθήκες, → ενοικία.

Δε χρειάζεται να επιμένει βάσει ποιος είχε το
βάρος επιμένει.

③ Παρά τον εφάντητο των ανδείσεων. Εδώ δόθηκε
αυτονομία του βάρους επιμένει με το νόμο βάρος
αποδείξεων.

(Α) απορριπτική η ένσταση η αμφισβητούμενη.

④ 559 αρ. 1.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ από ΣΥΓΚΕΤΟΥΣΕΙΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΝΤΩΝ -39-

North American Kalligrammella
O. vanderhoofti is the Kalligrammella species
described in 1968. O. vanderhoofti
is a species of Kalligrammella, 100 180 AK.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

1. (iv) το πρόγραμμα ενδυνάμυνσης, ο οποίος δεν αφορά
στην παροχή των ειδών στην επιχείρηση σε σχέση με την
πώληση.

99753. Διαδοχή (η υιοθέτηση που επιφέρει τον άμεσο νόμιμο (ή) δικό τους κυρία βοήθεια του καθ' ου).

μπορούμε να έχουμε με την κατάλληλη
θέση των αναφερόμενων στη συλλογή των
περιγραφή που έγινε κατά τη διάρκεια.

AnordnungsG $\rightarrow$ es gibt nur da ausschneiden & expi von
für $\circ$ nideGexp.

-40-

③ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ

Ο Γ. ΔΑΙ. ΕΧΕΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΒΑΒΑ ΜΟΝΟ ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΩΝ
ΤΩΝ ΩΣ ΚΑΙΝΟΧΩΝ.

Η ΠΡΟΒΕΥΡΑΙΩΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΣΤΑΔΙΩΝ
ΔΑΝΕΥΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΓΕΙΤΑΙ. ΕΛΛΕ ΤΟΥ Γ. → ΕΙΝΑΙ
ΟΡΙΑ ΕΧΑΤΙΚΩΣ ΔΙΑΦΗ.

Η ΔΟΥ ΑΝΑΓΕΙΤΑΙ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΟΡΕΩΝ ΤΗΣ
ΚΑΙΝΟΧΩΡΕΙΑΣ.

④ ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΦΟΡΑ → ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟ

994 Η ΚΑΙΝΟΧΩΡΕΙΑ

ΕΡΑ ΔΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΟΣ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΣ ΔΑΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΝΟΜΙΟ → ΜΟΝΟ ΤΟ ΑΠΡΕΒΙΟ ΩΣ ΓΕΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΔΑΝΕΥΜΑΤΟΣ.

⑤ → ΕΡΑ ΚΑΙΝΟΧΩΡΕΙΑ

124 → ΒΑΣΕ ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ-ΕΠΙΔΕΙΞΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ
ΕΡΑ ΕΝΩ ΙΝ ΠΕΡΑ ΠΡΟΒΕΥΡΑΙΩΣ ΕΛΛΕ ΠΡΩΤΗ
ΑΠΟ 2 ΗΜΕΡΕΣ → ΕΠΙΔΕΙΞΤΙΚΗ ΚΑΙΝΟΧΩΡΕΙΑ

ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΛΛΕ ΟΙ
ΠΗ ΠΕΡΙΟΥΣ. ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ.

Ανδ. +

Αθήνα, 01/06/2018

Καθηγητής, Γ. Ορφανίδης

Εναλλακτικές μορφές επίλυσεως διαφορών**I. ADR (= Alternative Dispute Resolution)****A. Εισαγωγή**

1. Παρατηρείται διεθνώς μια διαρκώς αυξανόμενη σημασία των αποκαλούμενων εναλλακτικών μορφών επίλυσεως διαφορών. Ως τέτοιες νοούνται διαδικασίες που είναι εναλλακτικές προς τη δικαστική διαδικασία εν γένει ή προς τη δικαστική απόφαση ως τρόπο επίλυσεως διαφορών εντός αρξαμένης δίκης. Η ανάπτυξη τους είναι ένα θέμα που επηρεάζεται από τις δικαιοτικές συνθήκες που επικρατούν σε μια χώρα και σε μια συγκεκριμένη εποχή.

2. Υφίστανται διάφορες μορφές επίλυσεως διαφορών που θα μπορούσαν να ενταχθούν στους εναλλακτικούς τρόπους:

α) Διαπραγματεύσεις μεταξύ των μερών, συχνά με την παρουσία αν πρόκειται για εταιρικές διαφορές ανώτατων στελεχών με κύρος.

β) Επιτροπές, θεσμοί κλπ. δυνάμει νόμου ή συμβάσεων

βα) επιθεώρηση εργασίας (για διαφορές εργαζομένων και εργοδοτών)

ββ) συνήγορος του πολίτη – τραπεζικός μεσολαβητής*

βγ) συνήγορος του καταναλωτή.*

γ) Συμφιλίωση (Conciliation)**δ) Διαμεσολάβηση (Mediation)**

ε) Συντηρητική απόδειξη ενόψει της κρίσιμότητος στην πρακτική των πραγματικών γεγονότων γύρω από τα οποία στρέφεται κατά κανόνα η διαφορά των διαδίκων (άρθρ. 358 ΚΠολΔ). Η διαλεύκανση του πραγματικού συμβάλλει στην επίλυση της διαφοράς.

στ) **Διαιτητική πραγματογνωμοσύνη** που αναφέρεται επίσης στη διαπίστωση πραγματικών γεγονότων στο βαθμό που αφορά το δικονομικό δικαίο. Τρίτος δηλαδή αποφαινεται με δεσμευτική δύναμη σε σχέση με πραγματικά γεγονότα. Αντιλαμβανόμαστε τη συμφωνία ως δικονομική συμφωνία αποδείξεως και έχει μεγάλη πρακτική σημασία στο ασφαλιστικό κυρίως δικαίο. Κατά τη νομολογία είναι έγκυρη η συμφωνία. Σημαίνει ότι το κρίσιμο αποδεικτικό γεγονός αποδεικνύεται μόνο με τη πραγματογνωμοσύνη του τρίτου. Δεν επιλύει όμως τη διαφορά όπως στη διαιτησία.

ζ) Διαιτησία (άρθρ. 867 επομ).

3. Οι διαδικασίες αυτές εκτείνονται από το στάδιο των απευθείας διαπραγματεύσεων των μερών και φθάνουν μέχρι το στάδιο πριν από την έκδοση μιας δεσμευτικής απόφασης από τακτικό δικαστήριο. Βεβαίως, οι διαιτητές αποφαινόμενοι επίσης δεσμευτικά.

B. Διαμεσολάβηση

4. Η διαμεσολάβηση εξελίχθηκε ως η σπουδαιότερη εναλλακτική μορφή επίλυσεως διαφορών. Ο διαμεσολαβητής υποστηρίζει με τις τεχνικές της διαμεσολάβησης τα μέρη κατά την προσπάθεια επίλυσης φιλικώς μιας διαφοράς με την τήρηση των αρχών της ανεξαρτησίας και ουδετερότητας. Συμμετέχει ενεργά, βοηθά στον εντοπισμό των επίμαχων σημείων, μπορεί να υποβάλλει προτάσεις, εκφράζει άποψη επί της διαφοράς. Δεν έχει όμως εξουσία να αποφανθεί δεσμευτικώς, προσωρινώς ή οριστικώς. Διεξάγει χωριστές και κοινές συναντήσεις με τα μέρη, μεταφέρει και αξιολογεί τη θέση τους στο βαθμό που υπάρχει η συμφωνη γνώμη εκάστου, αποκλιμακώνει εντάσεις και προωθεί τα κοινά σημεία.

Υπάρχει επίσης ο θεσμός της συμφιλίωσης που έχει περισσότερο χαρακτήρα διευκόλυνσης της επαφής των μερών (go-between). Προσεγγίζει τον ρόλο του αγγέλου κατά την έννοια του αστικού δικαίου, δεν έχει ενεργό συμμετοχή και δεν λαμβάνει θέση επί της διαφοράς.

Γ. Λόγοι που καθιστούν αναγκαία την παρέμβαση τρίτου

6. Πολλές φορές τα μέρη από μόνα τους δεν είναι σε θέση να εντοπίσουν τις ουσιαστικές διαφορές και να διαπραγματευθούν. Απαιτείται προς τούτο η παρέμβαση ενός τρίτου που έχει σχετικές δεξιότητες και είναι παράλληλα ανεξάρτητος και ουδέτερος. Προκατάληψη, φόβος αποκαλύψεως στοιχείων, φόβος παρεξηγήσεως μιας συμπεριφοράς ως υποχώρησης, άγνοια ή υποτίμηση της αντιδίκου πλευράς αποτελούν αιτίες που δικαιολογούν την παρέμβαση τρίτου.

II. Εναλλακτικές μορφές και Αστικό Δικονομικό Δίκαιο.

1. Όταν γίνεται λόγος για εναλλακτικές μορφές επιλύσεως διαφορών αυτό δεν γίνεται αναφορικά με την αρχή της διαθέσεως. Έχει σημασία αν ο νόμος ενθαρρύνει ή δεν ενθαρρύνει την ιδέα της διευθέτησης της διαφοράς χωρίς προσφυγή στις δικαστικές διαδικασίες, με παράκαμψη αυτών ή χωρίς προσφυγή στη δικαστική απόφαση. Από την απάντηση εξαρτάται αν η συμφιλίωση εντάσσεται στους σκοπούς της δίκης και αν μπορεί το δικαστήριο να λάβει μέτρα προς επιδίωξη της. Αν το θετικό δίκαιο διάκειται θετικά προς τις εναλλακτικές μορφές, τότε το δικαστήριο μπορεί ενδεικτικώς να διατάξει την προσωπική εμφάνιση των διαδίκων προς το σκοπό συμβιβασμού με ενεργο συμμετοχή του δικαστηρίου, να παραπέμψει τα διάδικα μέρη σε διαμεσολάβηση με αναβολή της συζητήσεως ή με ματαίωση αυτής. Σε ένα τέτοιο σύστημα είναι νομικώς έγκυρες και συμβάσεις των μερών για προσφυγή στη διαμεσολάβηση αν ήθελε ανακύψει η διαφορά. Με την έννοια αυτή η διαμεσολάβηση μπορεί να προβλέπεται υποχρεωτικά ως μορφή προδικασίας από το νόμο, μπορεί να αποτελεί περιεχόμενο συμφωνίας των μερών ή μπορεί να αποτελεί περιεχόμενο σχετικής υπόδειξης ή και διαταγής του δικαστηρίου στο πλαίσιο εκκρεμούς διαδικασίας.

2. Όπως τονίσθηκε και παραπάνω η στάση του νομοθέτη κυμαίνεται ανά έννομη τάξη και εποχή. Κατά την Πολιτική Δικονομία του Maurer (1835 – 1968) η συμφιλίωση προβλεπόταν μόνο για τα κατώτερα δικαστήρια και η απόφαση θεωρείτο ως ο φυσιολογικός και σύμφωνος με το σκοπό της δίκης τρόπος επιλύσεως διαφοράς. Και σήμερα η δικαστική παρέμβαση για συμφιλίωση είναι ξένη στο αγγλικό δίκαιο ενώ οι χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού ήταν αρνητικές στο παρελθόν ως προς το συγκεκριμένο τρόπο επιλύσεως διαφορών. Προείχε εκεί η εφαρμογή του εξ αντικειμένου δικαίου.

III. Αιτίες για την άνθηση εναλλακτικών τρόπων επιλύσεως διαφορών.

α) Κύρια αιτία η μη ικανοποιητική λειτουργία του δικαστηρίου (π.χ. στις Ηνωμένες Πολιτείες η μεγάλη ανάπτυξη των διαδικασιών αποδίδεται στην μακρά διάρκεια δικών, στη συμμετοχή λαϊκών στην απονομή δικαιοσύνης, στον τρόπο κατανομής εξόδων (the American rule κατά τον οποίο ο καθένας φέρει τα δικά του έξοδα της δίκης ανεξαρτήτως της εκβάσεως αυτής, στην αβεβαιότητα της εκβάσεως της δίκης). Επιπροσθέτως και γενικώς μπορούν να αναφερθούν η έλλειψη εμπιστοσύνης στη δικαιοσύνη και η έλλειψη αποτελεσματικότητας ως αιτίες για ανάπτυξη διαδικασιών ADR. Η σχέση καλής ή κακής λειτουργίας της δικαιοσύνης και αναπτύξεως ADR διαδικασιών, επιβεβαιώνεται και προς τις δύο κατευθύνσεις. Η ως άνω θεώρηση είναι τεχνοκρατικής φύσεως.

β) Υποστηρίζεται ωστόσο και η αντίθετη προσέγγιση που αποβλέπει στην ποιοτικώς υπερτερούσα φύση των διαδικασιών.

γ) Υπάρχουν τέλος και οι δημοσιονομικοί λόγοι (δυνατότητες μειώσεως κρατικών δαπανών).

δ) Υπάρχουν όμως και κοινωνίες που παραδοσιακά επιδιώκουν τη φιλική διευθέτηση της διαφοράς και θεωρούν ως έσχατη λύση αν όχι μειωτικό γεγονός την προσφυγή στη δικαιοσύνη.

IV. Πλεονεκτήματα - μειονεκτήματα εναλλακτικών διαδικασιών:

1. Πλεονεκτήματα

α) οικονομία δαπανών

β) Αποφυγή του κανόνος «όλα ή τίποτα», αποφυγή επιλύσεως της διαφοράς με νομικά μόνο κριτήρια – λύσεις που είναι «interest – based rather than rights – based».

γ) συμφιλίωση μερών

- δ) δυνατότητα εντάξεως στη ρύθμιση τρίτων προσώπων
ε) μη απώλεια του γοήτρου και του κύρους των μερών αφού δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι.
στ) 4 C' s (consensus, continuity, control, confidentiality).

- στ α) Consensus: έξοδος με βάση τη βούληση των μερών
στ β) Continuity: διατήρηση επαγγελματικών σχέσεων
στ γ) Control: επιρροή στην επίτευξη ελλόγου συμφωνίας
στ δ) Confidentiality: αποφυγή δημοσιότητας.

2. Μειονεκτήματα

- α. Απεμπόληση δικαιωμάτων κατά το ουσιαστικό δίκαιο .
β. Παρεμπόδιση της ελεύθερης προσβάσεως στη δικαιοσύνη.
γ. Ιδιωτικοποίηση της δικαιοσύνης.

V. Παρούσα κατάσταση των πραγμάτων

Συγκριτικές παρατηρήσεις :

- 1) Γαλλ.ΚΠολΔ Στο γενικό μέρος (21 n.c.p.c.) προβλέπεται ότι η αποστολή του δικαστή είναι και η επίτευξη συμβιβασμού μεταξύ των διαδίκων).
2) Αγγλικό δίκαιο (CPR). Κατά την έναρξη της δίκης λαμβάνει χώρα υπόδειξη για ενδεχόμενη χρησιμοποίηση διαδικασιών ADR.
3) Κατά τη παρ. 278 α Γερμ.Δικ. το δικαστήριο μπορεί με σύμφωνη γνώμη των μερών να παραπέμψει τα μέρη στην διαμεσολάβηση.
4) Πρωτοβουλίες Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Έχει εκδοθεί η οδηγία 2008/52 για τη διαμεσολάβηση που υλοποιήθηκε αρχικώς στην Ελλάδα με το ν. 3898/2010.

VI. Κίνητρα για ενθάρρυνση των εναλλακτικών μορφών.

1. Το νομοθετικό πλαίσιο της διαμεσολάβησης ή δικαστικής μεσολάβησης συνοδεύεται από πλήθος κινήτρων.

- α. Στη συμφωνία προσδίδεται εκτελεστικότητα για αναλαμβανόμενες υποχρεώσεις. Αποτελεί δηλαδή εκτελεστό τίτλο.
β. Η προσφυγή στη διαμεσολάβηση διακόπτει παραγραφή και αποσβεστική προθεσμία
γ. Διασφαλίζεται το απόρρητο της διαδικασίας με πρόβλεψη αποδεικτικών απαγορεύσεων
δ. Η συμφωνία υποκαθιστά τον τύπο του συμβολαιογραφικού εγγράφου που προβλέπεται από το ουσιαστικό δίκαιο και παράλληλα αποτελεί τίτλο προς εγγραφή ή εξάλειψη υποθήκης. Πρόκειται για σημαντικές συνέπειες (293).

2. Περαιτέρω κίνητρα

Συζητούνται διεθνώς οι εξής επιπλέον διευκολύνσεις της διαμεσολάβησης.

- α. Ένταξη στο σύστημα νομικής αρωγής της χώρας (ευεργέτημα πενίας).
β. Ένταξη στην ασφάλιση αστικής ευθύνης.
γ. Καθιέρωση νομικής υποχρέωσης των δικηγόρων για ενημέρωση των εντολέων της για τα πλεονεκτήματα της διαμεσολάβησης.
δ. Διαρκής ενημέρωση της κοινής γνώμης.
Τα μέτρα αυτά θα μπορούσαν να υιοθετηθούν.

3. Κυρώσεις ή απειλές ως μέτρο ενισχύσεως της διαμεσολάβησης :

Διαχρονικά και σε πολλές έννομες τάξεις συζητείται η εισαγωγή κυρώσεων σε περίπτωση που δεν ήθελε γίνει δεκτό αίτημα για διαμεσολάβηση ή για ουσιαστική συμμετοχή σε διαμεσολάβησης . Εδώ εντάσσονται τα εξής μέτρα :

- α. Καταδίκη στα δικαστικά έξοδα ανεξαρτήτως της εκβάσεως της δίκης.

β. Επιβολή ποινών τάξεως.

γ. Αύξηση του κόστους προσφυγής στη δικαιοσύνη ώστε να είναι αποτρεπτική η προσφυγή σ' αυτήν.

δ. Αποδεικτική αξιολόγηση της συμπεριφοράς των διαδίκων.

ε. Μακρινές δικάσιμοι.

Οι προτάσεις αυτές δεν είναι επιδοκιμαστές. Ιδίως η ελεύθερη πρόσβαση στη δικαιοσύνη πρέπει να διασφαλισθεί για όλα τα στρώματα του πληθυσμού.

VII. Εργαλεία του παραδοσιακού δικονομικού δικαίου και εναλλακτικές διαδικασίες.

Δεν πρέπει να παραβλέπεται ότι η πολιτική δίκη προβλέπει θεσμούς που εν μέρει ικανοποιούν τους σκοπούς των εναλλακτικών μορφών :

α) δικαστικός συμβιβασμός που γίνεται είτε με πρωτοβουλία των ιδίων των διαδίκων είτε με παρότρυνση του δικαστηρίου.

Ο,τι αναφέρεται ως πλεονέκτημα των εναλλακτικών διαδικασιών σε σχέση με την πολιτική δίκη αναφέρεται και ως πλεονέκτημα του δικαστικού συμβιβασμού σε σχέση με την δικαστική απόφαση (οικονομία, διατήρηση επαγγελματικών σχέσεων, αποφυγή «όλα ή τίποτα», ευελιξία, ένταξη τρίτων, όχι δέσμευση από το ουσιαστικό δίκαιο (210 ΚΠολΔ).

β) ειδικές διαδικασίες

(ιδίως μικροδιαφορές, small claims, Bagatellsachen κλπ)

Υπάρχει σχέση με τις εναλλακτικές μορφές αφού καλύπτονται υποθέσεις που διαφορετικά λόγω του μικρού ύψους αυτών δεν θα κατέληγαν στην δικαιοσύνη.

γ) διαιτησία (άρθρ. 867 επομ.).

δ) εξουσιοδότηση στο δικαστή να κρίνει κατά δίκαιη κρίση όπως ο διαιτητής (πρβλ. 12 Γαλλ. ΚΠολΔ).

VIII. Νομοθετικό πλαίσιο στην Ελλάδα - Ειδικά η διαμεσολάβηση

1) Ο ΚΠολΔ προβλέπει πλήθος διατάξεων που κατατείνουν σε ενίσχυση των εναλλακτικών μορφών επίλυσης διαφορών και στην επίλυση των διαφορών με συμβιβασμό των μερών. Προεξάρχουσα σημασία κατέχει η ένταξη του συμβιβασμού και της διαμεσολάβησης στις θεμελιώδεις δικονομικές αρχές (άρθρ. 116 α). Παράλληλα, προβλέπεται η απόπειρα συμβιβασμού ενώπιον του ειρηνοδίκη (Α 209 επομ.), ο εξώδικος συμβιβασμός που καταρτίζεται με πρωτοβουλία των διαδίκων και επικυρώνεται από το δικαστήριο (άρθρ. 214 Α), ο θεσμός της δικαστικής μεσολάβησης (214Β) και ο θεσμός της διαμεσολάβησης (214Γ).

2) Ρυθμίσεις για τη διαμεσολάβηση εμπεριέχουν ο ν. 3898/2010 και ο ν. 3869/2010 για τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά και ο πρόσφατος νόμος 4512/2018.

α. Ο ν. 3898/2010 για τη διαμεσολάβηση σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις προβλέπει τη διαμεσολάβηση με πρωτοβουλία των μερών πριν ή κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας όπως επίσης στην περίπτωση που με κοινή πράξη δικαστηρίου και διαδίκων (συνδικοπραξία) αποφασίζεται η προσφυγή στη διαμεσολάβηση για επίλυση της διαφοράς. Απαιτείται διαφορά στην εξουσία διαθέσεων των διαδίκων. Στην περίπτωση αυτή η διαμεσολάβηση γίνεται από τρίτο πρόσωπο, το διαμεσολαβητή, και προϋπόθεση είναι η σύμφωνη γνώμη των μερών ή σε περίπτωση δίκης των διαδίκων.

β. Με τον ν. 4055/2012 καθιερώθηκε στη χώρα μας με ένταξη στον ΚΠολΔ ο θεσμός της δικαστικής μεσολάβησης. Η προσφυγή σ' αυτήν είναι δυνατή πριν από την άσκηση της αγωγής ή και μετά ενώ και το δικαστήριο μπορεί να καλέσει τα μέρη να προσφύγουν στη δικαστική μεσολάβηση σε κάθε στάση της δίκης αν αυτά συμφωνούν. Στην ουσία δηλαδή επιλέγεται η ίδια προσέγγιση με την περίπτωση της διαμεσολάβησης που γίνεται από τρίτο. Η δικαστική μεσολάβηση γίνεται από δικαστή που δεν έχει εξουσία να δικάσει την υπόθεση. Παράλληλα, στο πλαίσιο του ν. 3868/2010 τα μέρη δύνανται να προσφύγουν στην διαδικασία της διαμεσολάβησης πριν υποβληθεί η αίτηση για ρύθμιση των οφειλών.

γ. Με το ν. 4335/2015 δόθηκε περαιτέρω προώθηση στο θεσμό της διαμεσολάβησης (11θ α , 214 γ).

δ. Με το ν. 4512/2018 υπήρξε περαιτέρω ρύθμιση του θεσμού της διαμεσολάβησης που εν μέρει καταργεί το ν. 3868/2010. Μεταξύ άλλων προβλέπει την υποχρεωτική διαμεσολάβηση για ορισμένες κατηγορίες υποθέσεων (άρθρ. 182), το επιτρεπτό των συμφωνιών για υπαγωγή της υποθέσεως σε διαμεσολάβηση (άρθρ. 180) και τη δυνατότητα του δικαστηρίου ενώπιον του οποίου εκκρεμεί η υπόθεση να καλέσει τα διάδικα μέρη να προσφύγουν στην διαμεσολάβηση (άρθρ. 181). Προσδίδει εκτελεστικότητα στις συμφωνίες (άρθρ. 184) ενώ η προσφυγή στη διαμεσολάβηση αναστέλλει τη παραγραφή και την αποσβεστική προθεσμία (άρθρ. 185).

IX. Ρήτρες διαμεσολάβησης.

α. Μορφές συμβατικής διαμεσολάβησης (ρήτρες ή συμβάσεις διαμεσολάβησης) (άρθρ. 214 γ παρ. 2 ΚΠολΔ και άρθρ. 180 ν. 4512/2018).

β. Τίθεται το θέμα για την νομική φύση και τη διαμόρφωση του πραγματικού της συμφωνίας. Ενδείκνυται η εφαρμογή των κανόνων του ουσιαστικού δικαίου κυρίως ως εκ του χρόνου καταρτίσεώς τους.

γ. Ουσιαστική ή οικονομική προσέγγιση. Το κρίσιμο ερμηνευτικό ζήτημα.

δ. Σχέση με άρθρο 20 Σ και άρθρ. 6 ΕΣΔΑ.

ΠΡΑΚΤΙΚΟ

Εναλλακτικές μορφές επίλυσεως διαφορών

Ο Α άσκησε αγωγή κατά του Β με αίτημα να καταδικασθεί να του καταβάλει το ποσό των 60.000 ευρώ που του οφείλει από σύμβαση πωλήσεως αγροτεμαχίου. Ο Β αμφισβήτησε την ύπαρξη της απαιτήσεως. Έλαβαν χώρα εκτενείς αποδείξεις που οδήγησαν στη μερική αποδοχή της αγωγής από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κατά το ποσό των 30.000 ευρώ. Αίτημα για κήρυξη της αποφάσεως ως προσωρινώς εκτελεστής απερρίφθη. Την απόφαση προσέβαλαν με έφεση αμφοτέροι οι διάδικοι. Σε προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας τα διάδικα μέρη συμβιβάσθηκαν ενώπιον του Εφετείου. Με το συμβιβασμό ο Β ανέλαβε την υποχρέωση να καταβάλει το ποσό των 80.000 ευρώ εντόκως από την άσκηση της αγωγής. Από την πλευρά του ο Α ανέλαβε την υποχρέωση να μεταβιβάσει στον Β αγροτεμάχιο 3 στρεμμάτων για το οποίο υπήρχε φιλονικία μεταξύ τους. Ο Β επιφυλάχθηκε να ανακαλέσει τη δήλωση του για το συμβιβασμό εντός προθεσμίας 30 ημερών. Ο συμβιβασμός καταχωρήθηκε στα πρακτικά του δικαστηρίου που αναγνώσθηκαν στους διαδίκους (259 ΚΠολΔ). Η προθεσμία των 30 ημερών παρήλθε και τα μέρη υλοποίησαν το συμβιβασμό. Μετά από ένα έτος ο Β φρονεί ότι εξαπατήθηκε σε σχέση με την ύπαρξη του χρέους και επιθυμεί να προσβάλει το συμβιβασμό με τις κοινές διατάξεις :

Ερωτάται : α) Τι συνέπειες αναπτύσσει ο συμβιβασμός που καταρτίσθηκε ;

β) Νομίμως ο Β επιφυλάχθηκε του δικαιώματος για ανάκληση ;

γ) Προσβάλλεται ο καταρτισθείς ενώπιον του Εφετείου συμβιβασμός λόγω ελαττωμάτων βουλήσεως ;

δ) Μπορεί ο συμβιβασμός που καταρτίσθηκε να αποτελεί τίτλο για εγγραφή υποθήκης για τη χρηματική και εκτελεστό τίτλο για τη μη χρηματική απαίτηση ;

ε) Νομίμως συμπεριελήφθησαν στο συμβιβασμό και μη επίδικες αξιώσεις ;

στ) Μπορούσε το Εφετείο να καλέσει τα μέρη να προσφύγουν σε διαμεσολάβηση για επίλυση της διαφοράς ενόψει και του γεγονότος ότι ήταν συγγενείς ;

ζ) Θα έπρεπε ο συμβιβασμός να είχε καταρτισθεί με σύμπραξη πληρεξουσίου δικηγόρου ;

η) Αναπληρώνουν τα πρακτικά του δικαστηρίου τον απαιτούμενο συμβολαιογραφικό τύπο για το ακίνητο ;

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 2014
ΚΛΙΜΑΚΙΟ Μ-Ω (Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ, ΦΛ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ)

Αθήνα, 14/07/2014

1ο Θέμα :

Ο Α ασκεί στο Πολυμελές Πρωτοδικείο αγωγή κατά της ομόρρυθμης εταιρείας Ε με την οποία ζητεί την καταδίκη της στην καταβολή ποσού 350.000 ευρώ λόγω παράβασης των όρων της μεταξύ τους σύμβασης και επικουρικά λόγω αδικοπραξίας.

Μετά την άσκηση της αγωγής ο Α εκχωρεί την επίδικη απαίτησή του στον Β. Στη δίκη παρεμβαίνει υπέρ της Ε ο ομόρρυθμος εταίρος της Ο. Το δικαστήριο εκδίδει την υπ' αριθμ. 858/2011 απόφαση με την οποία απορρίπτει την συμβατική βάση της αγωγής και διατάσσει την επανάληψη της συζήτησης, προκειμένου να διευκρινισθούν ορισμένα κενά και αμφίβολα σημεία σχετικά με την επικουρική βάση.

Κατά της αποφάσεως αυτής ασκεί έφεση ο Ο.

Το Πολυμελές Πρωτοδικείο εκδίδει, μετά την συζήτηση που επαναλήφθηκε, την υπ' αριθμ. 125/2012 απόφαση, με την οποία δέχεται την αγωγή ως προς τη βάση της

από αδικοπραξία. Κατά της αποφάσεως αυτής ασκούν έφεση: α) η ομόρρυθμη εταιρεία Ε και β) ο Β, επικαλούμενος ότι λόγω της εκχωρήσεως αυτός είναι πλέον ο δικαιούχος της απαίτησης και επομένως έχει έννομο συμφέρον. Οι δύο εφέσεις συνεκδικάζονται και το Εφετείο απορρίπτει την έφεση του Β ως απαράδεκτη, δέχεται την έφεση της Ε, εξαφανίζει ως προς αυτήν την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, στη συνέχεια εξετάζει την κύρια συμβατική βάση της αγωγής και την κάνει δεκτή. Η Ε εξετάζει τη δυνατότητα άσκησης αναίρεσης κατά της απόφασης του Εφετείου.

Με εκτελεστό τίτλο την απόφαση του Εφετείου, ο Β επισπεύδει αναγκαστική εκτέλεση κατά της Ε και επιβάλλει αναγκαστική κατάσχεση σε ακίνητο αυτής. Η Ε ασκεί ανακοπή κατά της κατάσχεσης επικαλούμενη α) ότι ο Β δεν νομιμοποιείται να επισπεύσει αναγκαστική εκτέλεση εναντίον της και β) η αναγκαστική κατάσχεση του συγκεκριμένου ακινήτου, στο οποίο η εταιρεία ασκεί την εμπορική της δραστηριότητα, επιβάλλεται καταχρηστικά, γιατί αυτή έχει στην κυριότητά της και άλλα ακίνητα. Η αίτηση αναστολής που άσκησε η Ε απορρίπτεται και τελικά ο πλειστηριασμός του ακινήτου διενεργείται.

Στον επί του πλειστηριασμού υπάλληλο αναγγέλλονται εμπρόθεσμα και νόμιμα: α) οι εργαζόμενοι στην ομόρρυθμη εταιρεία Ε για οφειλόμενους μισθούς του τελευταίου έτους πριν από τον πλειστηριασμό συνολικού ποσού 50.000 ευρώ, β) το ΙΚΑ για οφειλόμενες από την Ε εισφορές ποσού 30.000 ευρώ, γ) ο ενυπόθηκος δανειστής Δ, ο οποίος είχε εγγράψει υποθήκη στο ακίνητο στις 24 Ιουνίου 2013, για ποσόν 120.000 ευρώ, δ) ο προσημειούχος δανειστής Π, ο οποίος είχε εγγράψει προσημείωση στις 3 Ιουνίου 2013 για ποσόν 250.000 ευρώ.

Μετά την αφαίρεση των εξόδων το ποσό που απομένει προς διανομή στους αναγγελλθέντες δανειστές ανέρχεται σε 280.000 ευρώ.

Ερωτάται: α. Παραδεκτά ασκήθηκε η έφεση κατά της υπ' αριθμ. 858/2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου;

β. Είναι ορθή η απόφαση του Εφετείου κατά το σκέλος της με το οποίο απορρίφθηκε η έφεση του Β;

γ. Θεμελιώνεται λόγος αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής από την Ε;

δ. Σε ποια προθεσμία πρέπει να ασκηθούν οι λόγοι ανακοπής της Ε; Είναι βάσιμος ο πρώτος λόγος της ανακοπής της; Ποια είναι η νομική βάση του δεύτερου λόγου; Αν το δικαστήριο με την απόφασή του η οποία εκδίδεται μετά τη διενέργεια του πλειστηριασμού δεχθεί την ανακοπή, ο πλειστηριασμός θα ακυρωθεί αυτομάτως;

ε. Πώς πρέπει να καταταγούν οι δανειστές που αναγγέθηκαν;

2ο Θέμα :

Οι εταιρείες Α και Β διατηρούν επαγγελματικές σχέσεις εδώ και έτη. Το 2013 η Α άσκησε στο αρμόδιο δικαστήριο αγωγή κατά της Β και του εγγυητή Ε με αίτημα την καταβολή του ποσού των 70.000 ευρώ ως οφειλόμενο υπόλοιπο τιμήματος από σύμβαση πωλήσεως εμπορευμάτων. Με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις της η Α

υποστήριξε ότι δικαιούται το ποσό των 70.000 ευρώ και με βάση σύμβαση αφηρημένης αναγνώρισης χρέους (ΑΚ 873) την οποία κατήρτισαν για την αποσαφήνιση της πραγματικής καταστάσεως, όπως συνηθίζεται στις εμπορικές συναλλαγές.

Ο Ε, επίσης με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις της, ζήτησε την απόρριψη της αγωγής για το λόγο ότι δεν αναφέρεται σ' αυτήν εάν η εγγύηση δόθηκε εγγράφως όπως απαιτεί η νόμος (ΑΚ 849). Ισχυρίσθηκε ακόμη ότι δεν γνωρίζει την ύπαρξη της αφηρημένης αναγνώρισης χρέους που επικαλέσθηκε η ενάγουσα με τις προτάσεις της και ζήτησε την απόρριψη του ισχυρισμού αυτού. Από την πλευρά της η Β, επίσης νομοτύπως, ζήτησε με τις προτάσεις της την απόρριψη της αγωγής. Ισχυρίσθηκε ότι η απαίτηση της Α έχει υποπέσει σε παραγραφή και σε κάθε περίπτωση διατηρεί ανταπαιτήση κατά της Α από τις μεταξύ τους δοσοληψίες ποσού 73.000 ευρώ την οποία προβάλλει σε συμφητισμό. Κατά τα λοιπά η Β δεν αναφέρθηκε στις προτάσεις της στον ισχυρισμό της Α για την ύπαρξη αξιώσεως της στη βάση της αφηρημένης αναγνώρισης χρέους.

Με την προσθήκη - αντίκρουση επί των προτάσεων της η Α απάντησε ότι ο Ε ήταν εκείνος που θα έπρεπε να τηρεί την εγγύηση - δεν αντικρούει την έλλειψη του έγγραφου τύπου και όχι ο ίδιος. Σε κάθε περίπτωση δηλώνει με την προσθήκη - δεν αντικρούει ότι η εγγύηση είχε δοθεί εγγράφως και ότι προσκομίζει στο δικαστήριο το σχετικό έγγραφο. Ως προς την ένσταση παραγραφής που πρόβαλε η Β αντέταξε την ύπαρξη δεδικασμένου από προηγούμενη δίκη. Σχετική ένσταση παραγραφής είχε προβάλει η Β στο πλαίσιο προηγούμενης αγωγής της ενάγουσας για μέρος της ίδιας απαίτησης και είχε απορριφθεί τελεσιδικώς.

Το δικαστήριο δέχθηκε την αγωγή ως προς τη Β και τον Ε στη βάση της πωλήσεως και εγγυήσεως, απέρριψε για τυπικούς λόγους τον ισχυρισμό για την αφηρημένη αναγνώριση χρέους και ως ουσία αβάσιμο τον ισχυρισμό για την παραγραφή της επίδικης απαίτησης. Δεν θεώρησε ότι υπάρχει δεδικασμένο από την προηγούμενη απόφαση. Παράλληλα, απέρριψε ως αόριστη την προβληθείσα ένσταση συμφητισμού.

Η απόφαση κατέστη τελεσιδική. Η Α επέσπευσε εκτέλεση κατά της Β με επιβολή κατασχέσεως σε ακίνητο που με βάση τα δημόσια βιβλία ανήκε στη Β. Κατά της εκτελέσεως άσκησε ανακοπή η Β με επίκληση ως λόγου ανακοπής της ενστάσεως συμφητισμού. Επανέφερε, θεμελιωμένο αυτή τη φορά, τον ισχυρισμό για την ανταπαιτήση που είχε προβάλει κατά τη διάρκεια της διαγνωστικής δίκης. Συγχρόνως, ο Γ άσκησε ανακοπή κατά της επισπευδόμενης εκτελέσεως με τον ισχυρισμό ότι αυτός ήταν ο κύριος του ακινήτου στο οποίο επιβλήθηκε η κατάσχεση. Ειδικότερα, ήδη πριν από την κατάσχεση είχε καταρτισθεί οριστικό συμβόλαιο πωλήσεως με τη Β. Δεν πρόλαβε να προβεί σε μεταγραφή του συμβολαίου πριν από την κατάσχεση, κάτι που έπραξε μετά. Η Α θεωρεί ότι μη παραδεκτώς προβάλλονται οι λόγοι ανακοπής από τους Β και Γ. Η Β δεσμεύεται από το αποτέλεσμα της προηγηθείσας δίκης στην οποία είχε απορριφθεί η ένσταση συμφητισμού.

Ερωτάται :

- Εκρίνε ορθά το δικαστήριο για το θέμα της εγγυήσεως ενόψει των ισχυρισμών των διαδίκων ;
- Εκρίνε ορθά το δικαστήριο σε σχέση με την αφηρημένη αναγνώριση της αγωγής ενόψει και της οικονομικής συμπεριφοράς της Β και του Ε ;
- Ορθώς δέχθηκε το δικαστήριο την μη ύπαρξη δεδικασμένου για την ένσταση παραγραφής ;
- Πως συνδέονται στη δίκη η Β και ο Ε ;
- Τι φρονείτε για τους λόγους ανακοπής και πως χαρακτηρίζετε τις δυο ανακοπές ;

Από τα δυο θέματα θα πρέπει να απαντηθεί το ένα. Οι απαντήσεις πρέπει να είναι δικαιολογημένες. Φοιτήτριες και φοιτητές που έχουν εκπονήσει εργασία θα πρέπει να αναγράψουν το θέμα, τον Καθηγητή στον οποίο παραδόθηκε και αν η εργασία παραδόθηκε στο τρέχον εξάμηνο. Θα πρέπει επίσης στο γραπτό να αναγράφονται τυχόν ρήτρες.

Επιτρέπεται η χρήση Κωδίκων.

Καλή Επιτυχία και Καλό Καλοκαίρι !

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ -41-

2)

Συτηρητική απόφαση → η επίλυση της υποδ. μπορεί να γίνει και σ' αυτό το στάδιο.

Διαπομπική πράξη → από ιδιωτή που όφειλε ή κυρίως σε αγωγή. Διαπιστώσεις του επί τηρώντος μέρους είναι δεσμευτικές για το δικ.

Απαιτούμενη η παρουσία τρίτου σ' αυτές τις περιπτώσεις.

ΔΙΑΜΕΣΟΛΙΑΒΗΣΗ

3)

→ Ο διαμεσολαβητής μπορεί να υποβάλλει και προτάσεις και

→ Εξισώνει τους διαδίκους και σε ξεχωριστές συναντήσεις.

Με το νέο νόμο 4512/18 → υποχρεωτική η υπαγωγή σε διαμεσολάβηση πριν προχωρήσει η δίκη.

Θαμείνεται ότι προσέρχεται στο 20% αι(5) and εμπορίου. → ωστόσο δεν ισχύει.

4)

Εξουσία διαμέσωσης ⊕ Δικ. αρεσκείας

→ Στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού μέχρι το '89 ήταν αδιανόητη η διαμεσολάβηση.

Συνέπειες

→ Επιδεικνύεται

→ Παραφραστική αποβιβαστική πράξη.

5)

→ κατά τη διάρκεια → πορεία του
αυτοκ. δικαίου

Πίπτες διαπεσοδών

→ οι αυτοτελείς
214 παρ. 1
① Ν 4512/18

Λειτουργεί υπαρκτά στις πίπτες
αυτές, αν δεν γίνει διαπεσοδία
→ επιφέρει ποινική υπαγωγή του
της βιβλιοθήκης

→ όλα να ερμηνεύονται de lege

Λειτουργ. συνέπεια → ανάγκη συνέπεια
→ ανάγκη αμφοτέρων

ΠΡΑΚΤΙΚΟ

Εντός του δικαστηρίου → δικαστικός συμβιβασμός

116 Α → υποχρ. υπαγωγή σε διαπεσοδία

η) 243 → να μην είναι εφεδρικός ο συμβιβασμός
αλλά να χρειάζεται έρευνα

τα πρακτικά συμβιβ. είναι τεκμήρια προς το συμβιβ.
τόπο.

δ) η υποχρ. δίνει προνομιακή κανον.

Λειτουργ. συνέπεια
α) 243
② ③ → ανεξαρτήτως η εφεδρ. δικ. από
επιδεικνύεται (404)

β) να, νομικές επιπτώσεις
εξαρτάται από το γτ είναι βγ υπάρχει
επιδεικνύεται του Β

γ) κατά κρατ. φαρμ. επιπτώσεις / να εδωκεν βενέφικα
Είναι δικαστικός πράξη → εφεδρ. δικ. δικαίου (πράξη
→ να τι δίνει και
είναι εκδ. τίτλος

αναπλήρωση σε έννοια
έχουμε

→ Ο δικαστ. συμβιβ. και η συγκριτική διαπεσοδία δεν
αντικαθιστούν δεδουλευμένο γτ είναι πράξεις διαδίκου
→ Εμπειρογνώμονες της διαπεσοδίας

Κατά Οριστική (ΟΧΙ) έχουμε δεδουλευμένο (δεν
υπάρχει η έννοια στο νόμο.

ΣΥΝΘΕΣΗ
ΠΟΛΥΜΕΡ
1/6/2018

293 Συμβέβησαν Ισχυρύν οι προϋποδ. του ουσιώδ. διαιρέσεως

α) Πιο για εμφανί από. διότι η κατασκευαστική διαδικασία είναι πολύ δύσκολη και φθ. εργασία και αμύη.

(b) 946, 947, 949 → και οι 3 σε ένα βούτημα από τον διαιρέτη ανάλογα.

β) Έχουμε για την διαμόρφωση από επιρροή σε αντίθετη με την εσωτερική διεύ.

γ) 214 διγ να μπορεί να συνδεθεί με την 116 Α

+ 4514/2018

δ) Οι ερωτήσεις είναι απόρ. η βήματα διαιρέσεως με την οποία αφορούν η ανάλυση των διαδικασιολογικών, κοινωνική, πολεμική.

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΙΟΥΝΙΟΣ '14

α) Ο Ε με 115 προτάσεις τενοδοτήσεων επί των ερωτήσεων.

Βήμα επιβεβαιώνει → αν ο τόπος είναι διεκδικητικό (εξαιρετικό γεγονός για την αμύη).

Είναι διεκδικητικό

(αν ήταν εξαιρετικό (δοι ήταν δικαίωμα αυτοί)).

να αναμείρ. στην αμύη και όχι

Η αμύη θα → προδικαι - αντίκρουση.

απορριπτική αδίκη για να μπορεί να επανέλθει, αλλά να μην αβίαση

β) ΔΕ ΠΝΟΡΕΙΣ ΝΕ ΤΙΣ ΠΡΟΤΙΘΕΙΣ ΝΑ ΕΥΘΥΕΣ ΑΥΤΗ.
ΔΙΝΕΙ.

Εάν έχουμε (2) αντίθετες δίκες
↓
Αν ένας αποδείξει ότι αμφότεροι του
224.

→ Συμφωνή οφείδων που καταναλώνουν στον
ικανότη του ίδιου αμείνωντος.

Το δικ. αντιπαράθεσης θα απερριχθεί → θα πρέπει
να αδειάζει με νέα δίκα.

δ) ~~ΔΕ~~ υπάρχει τεδικασμένο.

Αν δεν αποδειχθεί ο (Α) ΔΕΝ ΠΝΟΡΕΙ ΝΑ
ΠΡΟΒΑΛΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΡΡΟΧΗ.

Η ευθεία παραρρ. ανατρέχει ως ευνόητες
της ευν. πράξης. Είση. (933+) αρνείται αναρρ. (330+)
Είση.

Στη δεύτερη δίκα ΔΕΝ υπάρχει ευν. ο παρρ. οφείδων.
Το δικ. Απέρριψε για τυπικούς λόγους (ΔΕΝ υπάρχει
τεδικασμ. - απερριχθ. και από το δικ.).

δ) Ορολογία αναγκαστικά (αυτή είναι Οριστική).

ε) Νομικ. του προέχοντος → ευν. ως οφείδων
Ενδεχ. η αυτοτελής ευν. οφείδων οφείδων
πρέπει να αδειάζει και με αυτή.

→ πρέπει να αποδεικνύεται παραρρ. (ευν. οφείδων)
(ευν. οφείδων)

ζ) Ανακοπή του τρίτου (936) → άρα τίποτ. πριν με
δ. οφείδων (προσέχοντες).

→ 997 §3 → ΔΕΝ αντιτίθεται η υπαγωγή
ακόμα και του προσέχοντος
τρίτου.

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Δικονομική ακυρότητα - Βίαιη διακοπή της δίκης

- Κατά τα άρθρ. 159-161 ΚΠολΔ διαμορφώνεται σύστημα δικονομικής ακυρότητας, τα χαρακτηριστικά στοιχεία του οποίου είναι αφ'ενός η ανάγκη κηρύξεως της ακυρότητας με δικαστική απόφαση και αφ'ετέρου η μη επέλευση ακυρότητας για κάθε παράβαση δικονομικής διατάξεως. Η δικονομική ακυρότητα δεν επέρχεται επομένως αυτοδικαίως, όπως συμβαίνει κατά κανόνα με την ακυρότητα του ουσιαστικού δικαίου (ΑΚ 180). Η απαγγέλλουσα την ακυρότητα απόφαση είναι διαπλαστικής φύσεως.
- Πολλώ μάλλον ισχύει η παραπάνω θεώρηση σε σχέση με τις δικαστικές αποφάσεις. Κατ'άρθρ. 313 ανυπόστατη είναι η απόφαση εάν η δίκη είχε αρχίσει κατά προσώπου φυσικού ή νομικού ανυπάρκτου. Αν εξέλιπε ο διάδικος μετά την έναρξη της δίκης δεν υφίσταται ανυπόστατη απόφαση (βλ. και 901 1 γ).
- Αν εξέλιπε ο διάδικος μετά την συζήτηση, μετά την οποία εκδόθηκε η απόφαση, το γεγονός είναι ελλείψει αιτιώδους συναφείας χωρίς επιρροή. Αν ο διάδικος εκλείψει πριν από τη συζήτηση, προβλέπεται η δυνατότητα της βίαιης διακοπής της δίκης (286). Προς τούτο απαιτείται γνωστοποίηση του λόγου διακοπής προς τον αντίδικο (287). Η δίκη δηλαδή δε διακόπτεται αυτομάτως με την επέλευση του διακοπτικού γεγονότος. Αν δε γίνει γνωστοποίηση, η δίκη εξακολουθεί και δύναται να εκδοθεί απόφαση στο όνομα του αποβιώσαντος. Επομένως με το θάνατο δεν καταργείται η δίκη, κάτι που θα οδηγούσε σε μη σκόπιμες συνέπειες (π.χ. θάνατος σε προχωρημένο στάδιο της δίκης). Η διαφορά καταφαίνεται με σαφήνεια στη ρύθμιση του άρθρ. 596 ΚΠολΔ για τις γαμικές υποθέσεις. Η επιλογή του ΚΠολΔ (286) υπογραμμίζει το στοιχείο της δικονομικής ασφάλειας με την έννοια της μη εξαρτήσεως της διαδικασίας και της προόδου της από εξωτερικά γεγονότα.
- Σημαντική είναι η ρύθμιση του άρθρ. 101 ΚΠολΔ. κατά την οποία σε περίπτωση θανάτου του διαδίκου η πληρεξουσιότητα εξακολουθεί και παύει μόνο όταν διακοπεί η δίκη για τις προβλεπόμενες στο νόμο λόγους. Απόκλιση προς το κοινό δίκαιο (ΑΚ 726, 223). Με τον τρόπο αυτό διασφαλίζεται η γοργή και απρόσκοπτη πρόοδος της δίκης. Ιστορικά ανευρίσκονται οι εναλλακτικές λύσεις της παροχής της πληρεξουσιότητας και στο όνομα των κληρονόμων του δίδοντος την πληρεξουσιότητα (clausula heredium) και της θεώρησης ως διαδίκου του εντολοδόχου και όχι του εντολέως του (ρωμαϊκό δίκαιο).
- Σκοπός της υποχρεωτικής συμπράξεως πληρεξούσιου δικηγόρου στην πολιτική δίκη : Με το θεσμό της υποχρεωτικής συμπράξεως, που ανευρίσκεται διεθνώς, εξυπηρετείται προεχόντως το δημόσιο συμφέρον. Αποτρέπονται δίκες στο βαθμό που η άσκηση αγωγής δεν δικαιολογείται με βάση το ουσιαστικό δίκαιο, διασφαλίζεται η ουσιαστική και απρόσκοπτη διεξαγωγή της δίκης, διευκολύνεται ο έλεγχος του δικαστηρίου, εμπεδώνεται η ισότητα των διαδίκων με την άρση της ενδεχόμενης οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας

των διαδίκων και αντλούνται οι συνέπειες από το γεγονός ότι ο νόμος εναποθέτει την ευθύνη της διεξαγωγής της δίκης στους διαδίκους (αρχή της συζητήσεως, αρχή της διαθέσεως) και από το γεγονός της υπάρξεως ενός μάλλον εξιδιασμένου ουσιαστικού δικαίου. Ο θεσμός δεν εξυπηρετεί δηλαδή συντεχνιακά συμφέροντα.

- Λόγω της διατάξεως του άρθρ. 101 ΚΠολΔ εγκύρως επιχειρείται η επίδοση της οριστικής αποφάσεως στον πληρεξούσιο δικηγόρο (143 ΚΠολΔ). Αυτό σημαίνει ότι τίθεται σε κίνηση η γνήσια προθεσμία ενδίκων μέσων που είναι συνάρτηση της επιδόσεως (πλην της αναψηλαφήσεως, 545). Περαιτέρω, η ρύθμιση του άρθρ. 101 εκτοπίζει στο πεδίο εφαρμογής της τη διακοπή της προθεσμίας ως συνέπεια του θανάτου του διαδίκου κατ'άρθρ. 146, παρ. 1. Η εγκυρότητα της επιδόσεως σημαίνει και ανάγκη ασκήσεως ενδίκων μέσων εντός της νόμιμης προθεσμίας. Διάδικοι είναι στην πραγματικότητα οι κληρονόμοι, έστω και αν είναι εισέτι άγνωστοι. Η αναγραφή του ονόματος του θανόντος ως ασκούντος ή κατά του οποίου ασκείται το ένδικο μέσο δεν έχει νομική επιρροή και αντιμετωπίζεται ως «falsa demonstratio» (βλ. και ΟΛΣΤΕ 2366/1988). Το ίδιο ισχύει για την περίπτωση που δεν γνωστοποιήθηκε το διακοπτικό της δίκης γεγονός (287) και δεν επήλθε η βίαιη διακοπή της διακοπής (286). Δίκη με ένα διάδικο δεν είναι δυνατή.
- Η νομολογία εξαρτά ωστόσο το παραδεκτό του ενδίκου μέσου από το κριτήριο αν ο διάδικος δεν γνώριζε το θάνατο του αντιδίκου του. Έτσι απορρίπτεται ως απαράδεκτο ένδικο μέσο, αν στρέφεται κατά αποβιώσαντος και ο ασκών γνώριζε το θάνατό του.
- Καταχρηστικές ή επικουρικές προθεσμίες (518 παρ. 3, 564 παρ. 3). Με την παράλληλη πρόβλεψη καταχρηστικών προθεσμιών η έννομη τάξη υποδεικνύει ότι οι διάδικοι δεν είναι αποκλειστικοί κυρίαρχοι του δικαστικού συναλλάγματος και δεν έχουν απεριόριστη εξουσία επί της διαδικασίας και της κινήσεως της. Με το θεσμό επιδιώκεται η αποφυγή της διαιωνίσεως των δικών και η επέλευση της τελεσιδικίας, αν παραλειφθεί η επίδοση της αποφάσεως.
- Αμφισβητείται αν ως προς τις καταχρηστικές προθεσμίες παρέρχεται το ένδικο βοήθημα της επαναφοράς των πραγμάτων στην προηγούμενη κατάσταση (152 ΚΠολΔ). Ορθότερη είναι η καταφατική άποψη ενώ θα πρέπει να υπάρξει διάκριση από την λεγόμενη αποκλειστική προθεσμία (π.χ. 1020 ΚΠολΔ).

Έκθεση επιδόσεως ως δημόσιο έγγραφο (139). Η αποδεικτική ισχύς της είναι συνάρτηση των γεγονότων που βεβαιώνει : (α) 438, (β) 449 ΚΠολΔ. Πρόκειται για κρίσιμες διατάξεις που έχουν σχέση με την αποδεικτική ισχύ του δημοσίου εγγράφου.

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ο Α άσκησε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο αγωγή κατά του Β με αίτημα να καταδικασθεί σε δήλωση βουλήσεως για τη μεταβίβαση της κυριότητας ακινήτου στον ενάγοντα. Κατά την αγωγή ο Β απέκτησε το ακίνητο με χρήματα που υπεξαίρεσε από τον Α, ώστε να στοιχειοθετείται σχετική αξίωση του Α κατά του Β με βάση το ουσιαστικό δίκαιο. Οι δυο διάδικοι εκπροσωπήθηκαν στη δίκη από πληρεξούσιους δικηγόρους. Απαιτήθηκαν εκτενείς αποδείξεις λόγω της υφής της υποθέσεως. Κατά τη διάρκεια της δίκης στον πρώτο βαθμό αποθνήσκει ο Β. Το στοιχείο αυτό δεν εισφέρθηκε στη δίκη που συνεχίσθηκε κανονικά. Μετά από ένα έτος εκδόθηκε δικαστική απόφαση που έκανε μερικώς δεκτή την αγωγή. Με πρωτοβουλία του Α η απόφαση επιδόθηκε στον δικηγόρο του Β, τον Γ. Ο Γ που γνώριζε το γεγονός του θανάτου του εντολέα του προβαίνει σε άσκηση εφέσεως στο όνομα των κληρονόμων του Β που ήταν εισέτι άγνωστοι. Σε άσκηση εφέσεως κατά του Β προέβη και ο Α που αγνοούσε το θάνατο του.

Ερωτάται : α) Είναι υποστατή και έγκυρη η εκδοθείσα απόφαση ;

β) Είναι νόμιμη η επίδοση της αποφάσεως στον Γ ως πληρεξούσιο δικηγόρου του ήδη αποβιώσαντος ;

γ) Παραδεκτώς ασκήθηκε η έφεση στο όνομα των «κληρονόμων» ;

δ) Έχει σημασία για το κύρος της επίδοσης αν ο Α γνώριζε την εκδημία του Β ;

ε) Εάν υποτεθεί ότι δεν έγινε επίδοση της αποφάσεως και συμπληρώθηκε τριετία από τη δημοσίευση της αποφάσεως, καθίσταται η απόφαση τελεσίδικη παρά το θάνατο του διαδίκου.

Θεματικές

1. Η ανυπόστατη δικαστική απόφαση.

2. Η ελαττωματική δικαστική απόφαση - Αναψηλάφηση

3. Η βίαιη διακοπή της δίκης (286 ΚΠολΔ)

4. Η υποχρεωτική σύμπραξη πληρεξουσίου δικηγόρου (άρθρ. 101 ΚΠολΔ)

5. Επαναφορά των πραγμάτων στην προηγούμενη κατάσταση (152) και καταχρηστικές προθεσμίες (518 παρ. 2, 564 παρ. 3)

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

I. Η αρχή της μη επιδεινώσεως της θέσεως του εκκαλούντος (άρθρ. 536).

1. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β με αίτημα να αναγνωρισθεί η κυριότητα ακινήτου που αμφισβητείται από τον εναγόμενο. Εκδίδεται απόφαση που απορρίπτει την αγωγή ως απαράδεκτη. Την απόφαση προσβάλλει με έφεση ο Α. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο θεωρεί την έφεση βάσιμη, φρονεί όμως ότι η αγωγή είναι απορριπτέα για ουσιαστικούς λόγους. Τι θα πράξει το δικαστήριο ;
2. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β που απορρίπτεται κατ' ουσίαν. Κατά της αποφάσεως ασκεί έφεση ο Α με λόγο εφέσεως την εσφαλμένη εκτίμηση αποδείξεων. Το δικαστήριο φρονεί ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη και κατόπιν τούτου εξαφανίζει την προσβαλλόμενη και απορρίπτει την αγωγή για τυπικούς λόγους.
3. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β που γίνεται εν μέρει δεκτή. Επιδικάσθηκε κατά το ποσό των 20.000 € ενώ με την αγωγή ζητείτο το ποσό των 40.000 €. Την απόφαση προσβάλλει εμπροθέσμως με έφεση ο Β. Το δικαστήριο θεωρεί ότι η αγωγή έπρεπε να γίνει πλήρως δεκτή, δηλαδή για το ποσό των 40.000€. Τι φρονείτε ; Μπορεί να καταδικάσει τον Β στην καταβολή του ποσού των 40.000€ ;
4. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β που γίνεται εν μέρει δεκτή. Επιδικάσθηκε κατά το ποσό των 20.000€ ενώ με την αγωγή ζητείται το ποσό των 40.000€. Κατά της αποφάσεως ασκεί έφεση ο Α. Το δικαστήριο φρονεί ότι η αγωγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της. Τι φρονείτε ;
5. Η αγωγή του Α γίνεται μερικώς δεκτή. Η απόφαση προσβάλλεται εμπροθέσμως με έφεση από τον Α. Αντίθετα ο εναγόμενος Β δεν ασκεί έφεση ή αντέφεση. Το δικαστήριο φρονεί ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη. Τι θα πράξει ;

II. Νομική – πραγματική αοριστία.

Νομική αοριστία : Αν το δικαστήριο για τη θεμελίωση της αγωγής σε συγκεκριμένο κανόνα δικαίου αρκασθεί σε στοιχεία λιγότερα ή αξιώσει στοιχεία περισσότερα εκείνων που απαιτεί ο κανόνας του ουσιαστικού δικαίου (έλεγχος αναιρετικός εκ του αριθμ. 1),

Πραγματική αοριστία : Αν το δικαστήριο λάβει υπ' όψιν του θεμελιωτικά γεγονότα που δεν διαλαμβάνονται στην αγωγή ή δεν λάβει υπ' όψιν τέτοια καίτοι εμπεριέχονται στην αγωγή (ποιοτική αοριστία που ελέγχεται με τον αναιρετικό λόγο του αριθμού 8). Αν το δικαστήριο θεωρεί ως επαρκώς ή μη επαρκώς εξειδικευμένα τα πραγματικά γεγονότα που εκτίθενται στην αγωγή ενώ αυτό δεν συμβαίνει, τότε υφίσταται ο αναιρετικός λόγος εκ του αριθμού 14. Το δικαστήριο δεν κήρυξε παρανόμως ή κήρυξε παρανόμως το απαράδεκτο της αγωγής.

909 → ευσταθία (διασώση του μπουτιέρ)

Κατά μια διαδομένη άποψη η ρύθμιση της συμπληρώσεως της αγωγής κατ' άρθρ. 224 ανευρίσκει εφαρμογή στην πραγματική αοριστία.
Η θεματική αποτέλεσε αντικείμενο του μαθήματος για το βάρος επικλήσεως πραγματικών ισχυρισμών.

III. Η σχέση των διατάξεων των άρθρ. 322 και 330 ΚΠολΔ.

1. Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β για καταβολή του ποσού των 30.000€ από σύμβαση εντολής. Ο Β αρνείται την αγωγή και επικουρικώς προβάλλει την ένσταση της επισχέσεως. Το δικαστήριο απορρίπτει την ένσταση και δέχεται την αγωγή. Η απόφαση τελεσιδικεί και ο Α επισπεύδει εκτέλεση κατά του Β για την πραγμάτωση της επιδικασθείσας αξιώσεως. Ο Β ασκεί ανακοπή (933) κατά της επισπευδόμενης εκτέλεσης με επίκληση της ενστάσεως επισχέσεως. Ερωτάται : α. Παραδεκτώς ; β. Απερρίφθη με δύναμη δεδικασμένου η ένσταση; Μπορεί ο Β να ασκήσει αγωγή για την αξίωση η οποία προβλήθηκε με την ένσταση επισχέσεως ;

2. Ο Α ασκεί κατά του Β διεκδικητική αγωγή που απορρίπτεται με επίκληση εκ μέρους του Β του δικαιώματος ενεχύρου επί του πράγματος. Η απόφαση καθίσταται τελεσίδικη. Στη συνέχεια ο Β ασκεί αγωγή κατά του Α σε σχέση με το κύρος της συμβάσεως ενεχύρου. Φρονεί βεβαίως ότι το θέμα έχει κριθεί ήδη με βάση την προηγούμενη απόφαση επί της διεκδικητικής αγωγής. Ειδικότερα, επικαλείται την ύπαρξη δεδικασμένου ως προς το δικαίωμα ενεχύρου.
Τι πιστεύετε ; Θα απορριφθεί η αγωγή ως απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου ;

3. Ο Α έχει αξίωση κατά του Β την οποία ενασκει δικάστικώς. Ο Β αμύνεται ευθέως με την προβολή της ενστάσεως συμψηφισμού για δυο ανταπαιτήσεις του κατά του Α που καλύπτουν την προβληθείσα με την αγωγή αξίωση. Η αγωγή γίνεται εν μέρει δεκτή με αποδοχή της ενστάσεως συμψηφισμού ως προς την μια απαίτηση. Η απόφαση τελεσιδικεί. Στη συνέχεια ο Β ασκεί αγωγή κατά του Α και ζητά τους τόκους για την απαίτηση του που είχε προτείνει σε συμψηφισμό και οδήγησε σε μερική απόρριψη της αγωγής, που έγινε δηλαδή δεκτή ως ένσταση. Σκέπτεται επίσης (ο Β) να ασκήσει και αυτοτελή αγωγή για την ίδια απαίτηση κατά του Α όπως βεβαίως και αγωγή για την απαίτηση που πρόβαλε σε συμψηφισμό και δεν έγινε δεκτή από το δικαστήριο. Τι φρονείτε ;

Η ένσταση συμψηφισμού είναι όχρεον πάντα επικουρική.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ 2016
ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
Γ. Ορφανίδης / ΦΑ. Τριανταφυλλού

Αθήνα, 06/07/2016

Ι. Α. Η οικοκυρική εταιρεία Α αγόρασε ένα μηχανήμα από την ανωνυμη εταιρεία Β έναντι τιμήματος 170.000€. Οι δυο εταιρείες είχαν και στο παρελθόν εμπορικές σχέσεις. Η Α κατέβαλε με την παράδοση του μηχανήματος το ποσό των 70.000€ ενώ για το υπόλοιπο συμφωνήθηκε η καταβολή του μετά από έξι μήνες, ήτοι την 30/06/2014. Προς μεγαλύτερη εξασφάλιση της πωλήτριας Β και όπως συνήθιζεται στις συναλλαγές η Α εξέδωσε υπέρ της Β ισόποση επιταγή για το ποσού των 100.000€ με ημερομηνία εκδόσεως της επιταγής (αξιόγραφου) την 30/06/2014. Λίγο αργότερα παρουσιάστηκε βλάβη στο μηχανήμα, κάτι που οδήγησε σε προστριβές μεταξύ των μερών. Η Α ισχυριζόταν ότι το μηχανήμα είχε πραγματικό ελάττωμα από την αρχή ενώ η Β αρνείτο τον ισχυρισμό αυτό. Η πωλήτρια Β αξίωσε το υπόλοιπο του τιμήματος. Προσπάθεια για επίλυση της διαφοράς με διαμεσολάβηση απέτυχε. Κατόπιν τούτου τον Οκτώβριο του 2014 η Β άσκησε στο αρμόδιο δικαστήριο αγωγή κατά της αγοράστριας Α με αίτημα την καταβολή του υπολοίπου του τιμήματος, δηλαδή των 100.000€. Κατά τη συζήτηση της αγωγής που έγινε το 2015 η εναγόμενη Α με τις προτάσεις της και με παραδεκτό τρόπο ζήτησε την απόρριψη της αγωγής. Ισχυρίστηκε ότι η αγωγή της Β ήταν προεχόντως απορριπτέα ως αόριστη γιατί δεν εκτιθέτο σ' αυτήν ότι το πράγμα δεν είχε ελάττωμα κι ότι σε κάθε περίπτωση η αγοράστρια Α γνώριζε το ελάττωμα. Κατά τα λοιπά η Α υποστήριξε ότι το πράγμα είχε πραγματικό ελάττωμα που μειώνει την αξία του πράγματος κατά 100.000€, δε γνώριζε η ίδια το ελάττωμα κατά την κατάρτιση της συμβάσεως και ζήτησε να απορριφθεί η αγωγή όπως προβλέπει η διάταξη του άρθρ. 540 για μείωση του τιμήματος λόγω ελαττώματος.

Β. Παράλληλα, η Β άσκησε αγωγή κατά της Α στο αρμόδιο δικαστήριο για την αξίωση της από την επιταγή (αξιόγραφο), αιτούμενη την καταβολή του ποσού των 100.000€.

Γ. Κατά τη συζήτηση της πρώτης αγωγής το δικαστήριο ανέφερε ότι θα αποφανθεί για το θέμα της αοριστίας που προέβαλε η Α με την έκδοση της οριστικής αποφάσεως. Κατά τα λοιπά διέταξε αποδείξεις με μάρτυρες για την ύπαρξη ή μη του πραγματικού ελαττώματος και για την έλλειψη γνώσεως αυτού από την αγοράστρια Α. Η Β εναντιώθηκε στην απόδειξη με μάρτυρες, όμως το δικαστήριο απέρριψε τη σχετική ένστασή της. Το δικαστήριο από τις αποδείξεις δεν μπόρεσε να σχηματίσει πλήρη δικανική πεποίθηση για την ύπαρξη του ελαττώματος και ως εκ τούτου έκανε δεκτή την αγωγή. Η Α προσέβαλε την απόφαση με έφεση στο αρμόδιο Εφετείο με λόγο εφέσεως την κακή εκτίμηση των αποδείξεων, φρονούσα ότι οι αποδείξεις που προσκόμισε ήταν αρκετές για να πείσουν το δικαστήριο για την ύπαρξη του πραγματικού ελαττώματος. Ζήτησε την απόρριψη της αγωγής με αποδοχή της εφέσεως. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο χωρίς να εξετάσει τον προβληθέντα λόγο εφέσεως της Α και ενεργώντας αυτεπαγγέλτως έκανε δεκτή την έφεση, εξαφάνισε την προσβαλλόμενη και απέρριψε την αγωγή της Β ως αόριστη. Κατά την απόφαση του Εφετείου δεν εκτιθέτο στην αγωγή της Β ότι το πράγμα δεν είχε πραγματικό ελάττωμα και ότι σε κάθε περίπτωση η Α γνώριζε την ύπαρξη του ελαττώματος. Αναίρεση που άσκησε η πωλήτρια Β ευδοκίμησε με εξαφάνιση της αποφάσεως του Εφετείου. Η υπόθεση επανήλθε στο Εφετείο που απέρριψε την έφεση που είχε ασκήσει η Α και έκανε πλήρως δεκτή την αγωγή της Β για καταβολή του τιμήματος των 100.000€.

Δ. Κατά τη συζήτηση της δεύτερης αγωγής για την επιταγή (αξιόγραφο) που είχε ασκήσει η Β, η Α πρότεινε προεχόντως την ένσταση της εκκρεμοδικίας από την πρώτη αγωγή που τότε ήταν στο στάδιο της συζητήσεως στο πρώτο βαθμό.

Ε. Με βάση τη δεύτερη απόφαση του Εφετείου η Β επέσπευσε αναγκαστική εκτέλεση κατά της Α για ικανοποίηση της απαιτήσεώς της. Μετά την τήρηση της νόμιμης προδικασίας επέβαλε κατάσχεση σε ακίνητο της εταιρείας Α. Κατά της κατασχέσεως η Α πρόβαλε με ανακοπή την ένσταση της επισχέσεως για ανταξίωσή της που είχε κατά της Β. Η Β φρονεί ότι υπάρχει δεδικασμένο. Στη συνέχεια επειδή η Β έκρινε ότι δεν θα ικανοποιηθεί από τον πλειστηρίασμα του ακινήτου λόγω υπάρξεως και άλλων δανειστών της Α, επέβαλε κατάσχεση και σε ακίνητο του ομορρύθμου εταίρου Γ (ομορρύθμου εταίρου της Α). Ο Γ αντέταξε κατά παραδεκτό τρόπο με ανακοπή ότι κατά κατάχρηση δικαιώματος έγινε η

κατάσχεση εναντίον του αφού η Β ως κατασχούσα θα ικανοποιηθεί πλήρως από την κατάσχεση κατά της Α. Σε κάθε περίπτωση πρόβαλε με την ανακοπή εντός της νόμιμης προθεσμίας ότι δεν επιστεύδεται νομίμως η εκτέλεση κατ' αυτού αφού η αγωγή που είχε ασκήσει η Β και οδήγησε στον εκτελεστό τίτλο δεν είχε στραφεί εναντίον του αλλά μόνο κατά της Α.

Ερωτάται: 1) Ήταν βάσιμοι οι ισχυρισμοί της Α για την αοριστία της αγωγής και ορθώς επομένως έκρινε σχετικώς το δευτεροβάθμιο δικαστήριο στη πρώτη απόφασή του ; 2) Παραδεκτώς εξετάσθηκαν μάρτυρας για το θέμα του πραγματικού ελαττώματος και για την έλλειψη γνώσεως αυτού από την αγοράστρια από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ; 3) Ορθά έκρινε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αφού δεν μπόρεσε να σχηματίσει πλήρη δικανική πεποίθηση για την ύπαρξη ή μη πραγματικού ελαττώματος ; 4) Παραδεκτώς ενήργησε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο κατά την εξέταση της εφέσεως της Α ενόψει του λόγου εφέσεως που είχε προβάλει ; 5) Είναι βάσιμος ο ισχυρισμός της Α στη δίκη για την επιταγή για ύπαρξη εκκρεμοδικίας από την πρώτη αγωγή ; 6) Υφίσταται δεδικασμένο για την ένσταση επισχέσεως, όπως ισχυρίσθηκε η Β; 7) Είναι βάσιμοι οι ισχυρισμοί του Γ ;

II. Η εταιρεία Ε οφείλει από σύμβαση δανείου στον Δ 300.000 €. Προς εξασφάλιση της απαιτήσεως του Δ η Ε εκχωρεί νομίμως σ' αυτόν απαιτήσή της κατά του Α ποσού 300.000 €, η οποία προέρχεται από οφειλόμενη από τον Α στην Ε τήμημα. Η Ε και ο Δ συμφωνούν ότι, αν ο Α δεν καταβάλει το τήμημα στον Δ, η ίδια η Ε θα διεξαγάγει τη σχετική δίκη εναντίον του Α. Πράγματι ο Α δεν καταβάλλει το τήμημα, και η Ε ασκεί εναντίον του αγωγή, στο ιστορικό της οποίας αναφέρει την ανωτέρω συμφωνία με τον Δ. Στη δίκη ερημοδικεί ο Α. Το δικαστήριο απορρίπτει την αγωγή για έλλειψη νομιμοποίησης της Ε.

Μετά την έκδοση της αποφάσεως ασκεί αγωγή ο Δ κατά του Α για την καταβολή του τμήματος. Στη δίκη αυτή ο Α ισχυρίζεται : α) ότι έχει εξοφλήσει το τήμημα και προς απόδειξη του ισχυρισμού του ζητεί να εξετασθεί ως μάρτυρας ο Μ και β) σε κάθε περίπτωση, ότι στο χρονικό διάστημα μεταξύ της εκδόσεως της παραπάνω αποφάσεως και της ασκήσεως της αγωγής του Δ συμπληρώθηκε ο χρόνος παραγραφής της αξιώσεώς του. Ο Δ ζητεί την απόρριψη των ισχυρισμών του Α ως αντιφατικών. Το δικαστήριο δεν επέτρεψε την εξέταση του μάρτυρα, απέρριψε τον ισχυρισμό περί εξοφλήσεως, απέρριψε τον ισχυρισμό περί παραγραφής και δέχθηκε εν μέρει την αγωγή για το ποσόν των 150.000€. Ο Α ασκεί έφεση κατά της αποφάσεως παραπονούμενος για την απόρριψη του ισχυρισμού του περί παραγραφής και προβάλλει για πρώτη φορά στο εφετείο ισχυρισμό περί εικονικότητας της συμβάσεως πωλήσεως. Το Εφετείο απέρριψε τον λόγο εφέσεως για την παραγραφή και δεν εξήτασε τον ισχυρισμό για την εικονικότητα. Ο δικηγόρος του Α προβληματίζεται αν θα ασκήσει αναίρεση κατά της αποφάσεως του Εφετείου.

Ο Δ επιστεύδει αναγκαστική εκτέλεση κατά του Α και επιβάλλει αναγκαστική κατάσχεση για το ποσόν των 150.00€ εις χείρας της Τράπεζας Τ ως τρίτης, στην οποία ο Α διατηρεί λογαριασμό καταθέσεων. Η Τα δηλώνει ότι υπάρχει λογαριασμός του Α ποσού 100.000€ και ότι έχει ήδη επιβληθεί κατάσχεση από το ελληνικό δημόσιο για απαίτηση από φόρο προστιθέμενης αξίας ποσού 80.000 €.

Ερωτάται : 1) Είναι ορθή η απόφαση του δικαστηρίου επί της αγωγής της Ε κατά του Α; 2) α) Ποιος διάδικος φέρει το βάρος αποδείξεων των ισχυρισμών του Α στη δίκη επί της αγωγής του Δ; β) Είναι επιτρεπτή η εξέταση του Μ ως μάρτυρα ; 3) Επηρεάζει η άσκηση της δεύτερης αγωγής από τον Δ την παραγραφή της αξιώσεως ; 4) Θεμελιώνονται λόγοι αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Εφετείου; 5) Πως και σε ποια έκταση θα ικανοποιηθεί ο Δ από τον λογαριασμό ποσού 100.000€ ενόψει και της κατασχέσεως του ελληνικού δημοσίου ;

Από τα δυο θέματα θα πρέπει να απαντηθεί το ένα. Επιτρέπονται ασχολίαστοι κώδικες.

Αν εκπονήθηκε εργασία θα πρέπει να αναφερθεί το θέμα της και ο καθηγητής στον οποίο παραδόθηκε. Τυχόν ρήτρες θα πρέπει να αναγράφονται σε εμφανές σημείο. Τα κινητά τηλέφωνα θα πρέπει να είναι απενεργοποιημένα.

Καλή Επιτυχία και καλή αποφοίτηση !

(1)

Άρθρο 536

- ① Α' ο συντάκτης να τελεσιδικήσει και να την αδειάσει σε
νομικό εκπαιδευμένο

Αρ. 963 → πλεονέκτημα της παραγράφου

Η διακρίνεται από το
χρυσό ως πρώτος αγγίξας
ταύρισμα στο αγγίξας → ας
ορίσθαι.

(1)

- ② Στην ερώτηση απ. αποδείχθηκε → το δικό του σε
χρυσό και χρυσό παραμένει.

Το παραπάνω έδειξε ότι αλληλεγγύη αν το
ε' ερώτημα χωρίς την ύλη της έκτασης δεν αλληλεγγύη
έδειξε και η ποσότητα και απεικονίσει για
το δικό του δικό → δώσανε και ποσότητα και δικό
του αλληλεγγύη.

- ③ Ερώτημα προκύπτει ο' αλληλεγγύη του ο Α. → περίπου μέγεθος
και περίπου μέγεθος
↓
μέγεθος του παραπάνω και αλληλεγγύη από το
της και η αλληλεγγύη και οι παραπάνω δικό
έδειξε.

για τα 20.000€ → μπορεί → αλληλεγγύη (ε' είναι ποσό
περίπου δικό αν την παραπάνω αλληλεγγύη → δικό
πριν αν την αλληλεγγύη.

Εάν το μέγεθος είναι δικό
αλληλεγγύη να έπρεπε να δικό
για αλληλεγγύη αλληλεγγύη

- ④ 536/2

→ δικό στο παραπάνω και δικό παραπάνω
αν το δικό δικό δικό ο δικό
αλληλεγγύη → να δικό στο ε' δικό δικό
σε μπορεί να αλληλεγγύη ο δικό του
αλληλεγγύη.

Ανάγκες που προκύπτουν απ' το μεταβ. αποτέλ. της έρευνας (322).

Οι 20.000€ δεν έχουν μεταβιβαστεί.

- ⑤ 2 ανάγκες
- ① δε μπορεί να τελεωχιστεί το παραδεχό
↳ απόρριψη
 - ② είναι αντίστοιχο προς το μεταβ. αποτέλ. της έρευνας (μόνο για το μέρος που μεταβιβάζτηκε).

Το 53682 προκύπτει ως μεταβ. στο 6' βήμα.

ΣΧΕΣΗ 322 και 330

Ενστάση υπέρθεσης → η αυτοτελής μπορεί ν' αδειωθεί ξεχωριστά αμφω ή

- 22252
③ 22152 (322) 51 ^{αυτό} υπέρθεσης του δώ του δέκτη-εργασίας
- ↳ Η ενστάση συρρίκνεται στην μέση που των αντιπαρατίθεται και αμφω

απ' 160000 γι' αυτή ν' παραμένει στο συρρίκνεται (δεν υπάρχει δέκτη-εργασία).

Αντικ. δέκτη → δε μπορεί να απώλες ξανά η ίδια στο λαμπ. διαδ. πρέπει
↳ αεριοποίηση
↳ δέκτη-εργασία

Ουσιαστ. δέκτη → να ξαναδιατεθεί και να κρίνει το ίδιο.

② Δεδικασμένο μόνο για τη διεκδικία αγωγής.
• Ο Β θα πρέπει αν έχω άνωθεν δικαίωμα να το αποδείξω
στην αρχή.
Για το δικ του ενεκδίκου δεν έχω δικασμένο.

① Για χρηματική απαίτηση → άρση έφεδ.

- Ανακοπή 933 → και ού η έφεδ.

- Ανακοπή του τρίτου.

Αυτή η ευστασία καθίσταται στη 330 οπότε δε
μπορεί να το πει με το 933.

ΣΣ Βάρος επίκλησης ισχυρισμών.

Ο τύπος κατά τον οποίο αυτή για διαφώνηση
αλλά μπορεί και να 'ναι στα εξαιρετικά

↓
ΣΣ αρ. 1.

ΣΣ αρ. 14 → αρτία λόγω του περιεχομένου.

↓
• παρά το νόμο εύρην απαράδεκτου.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ 7/16

④ Και μπορεί το 6 βασικό να εφάσσει το ορισμένο
και ως βασικό. → άρα παραδεκτός αγωγής.

⑤ Οχι απαράδεκτος → αλλά η αίτηση από
την πτώση και από τη 10 αίτηση - 800
επιδείκνυται δικαστική αντίθεση. Δεκα 10 η εύρην
ευστασία & αίτηση ευστασίας.

⑥ Ευστασία συνεχόμενα → γίνεται (πρ) αυτοτελής άρα
un provided → δεν καθίσταται στη 330
οπότε μπορεί να πει στο
933 που όμως έχω τον
κίνδυνο της παρικο απώλ.

⑦ Ο υπέρ. εταίρος διαπραγματεύεται εύκολα μαζί με
έναν τον άλλον και ο ε.

αναγκάζει πρώτος +33382 να κάνει
τον δώδεκο
(δυνατότητα ιπποσύνης)

Οι κόρυ. του ⑦ είναι αβάντο.

↓
Ας διαπραγματευτεί υποχρεωτικά μαζί του
τον δώδεκο.

① Το εταίριον πρέπει να να α αναγκαστεί
για εταίριον.

Αρα η αβάντο είναι απρόκλητα ορισμένη.

② Πραγμ. γεγονότα → ορισμός διατάξε. απόδοσης είναι
δεν περιλαμβάνει η απόδοσης
απόδοσης.

③ Το δικ. εταίριον το οποίο εταίριον απόδοσης
αλλά δεν εταίριον εταίριον εταίριον εταίριον.

Όποιος έχει το εταίριον απόδοσης έχει και το
εταίριον απόδοσης.